

SEYYİD KUTUB

YAHUDİ İLE SAVAŞIMIZ

MA

ARSLAN
YAYINLARI

SUNARKEN

Son iki yüzyıldır, batılılaşma macerası ile kendi kültür kaynaklarından, inancından ve medeniyetinden kopararak emperyalist devletlerin bir oyununa getirilmek istenen bütün İslâm ülkelerinde, Allah'a şükürler olsun ki yeniden bir "diriliş", "Silkiniş" ve "Kutsal emanetlere sahip çıkış" hareketi başlamıştır.

Küfrün, bâtılın, siyonizmin ve emperyalizmin her türlü çirkin plânlı oyunlarına karşı inanan insanın, kendisine düşen sorumlulukla ezelî ve ebedi gerçek nizâm olan İslâm'a daha şuurlu, daha emin ve daha kararlı bir davranışla sanlısı inşaallah her geçen gün bizi, "özlenilene" daha çok yaklaştıracaktır.

Emperyalist bir eğitimle şartlanan, beyinleri emperyalist batının beşeri, eksik felsefî düşünceleri ile kirlenen insanlarımız, bugün cemiyetin her kesimine yansıyan çirkin çehresi ile karşı karşıyayken, kalplerinde Kur'an'ın diriltici nefesini duyanlarla birlikte, yeniden dirilip varolacaktır. Biz, müslüman olarak sadece buna inanıyoruz. "Ümit var olunuz", "İnanıyorsanız üstünsünüz" ilkelerinin pencerelerinden bakarken biz, gene bu inancı taşıyoruz. Batı emperyalizminin sarhoş kafaların dümen suyunda, girdap girdap boğulan insanlarımıza da yine bu inançla yaklaşıyoruz.

Onların kalplerine de; gösterilmek istenmeyen, gizlenen, kendisi ile arasında perdeler çektilen ebedî güneşin ışıklarını uzatmak istiyoruz. Evet, biz istiyoruz ki, bunlar da görebilsinler ve duyabilsinler geleceğin aydınlığını ve gür sesini. Peki ama, nasıl duyacaklar inancın çağırışım? İnancın, insanı insan eden çağırışını, kumarın, içkinin, şöhretin, kin ve ihtirasın, hayvanî arzuların, cinayetin, rezaletin en çirkin çehresi ile sergilendiği pespaye dergi, gazete, tiyatro ve sinamaların vb... kulakları dolduran gürültüsünden nasıl duyacaklar...

Mutlaka bu sesi duyurmalıyız. Çağlar boyu bir medeniyetin, üç kıtada gerçek insanlığı haykıran görüntüsünün arkasındaki İslam ve Kur'an gerçeğini göstermeliyiz! İslâm dünyasında uyuyanları, mutlaka uyarmaya çalışmalıyız. Bütün insanları, yeniden İslâm'a ve Kur'an'a çağırmalıyız.

Bir türlü bulamayışa ve olmayışa karşı, gerçek olarak var olan

İslâm'ı anlatmalıyız Müslümanlara!

Değerli okuyucular, bütün bu söylediklerimizi en güzel bir şekilde anlatan Seyyid Kutub'dur. önce onu, onun eserini ve meydana getirdiği çalışma ve tesiri anlamaya gayret sarf etmeliyiz.

SEYYİD KUTUB VE AİLESİ

Seyyid Kutub 1906'da Arap yarımadasının kuzeyinde, Mısır'ın iklim yönünden en katı ve toprak bakımından en verimli olan Nil vadisinin kıyısında kurulu bulunan Asyot kasabasında dünyaya geldi. Babası İbrahim efendi, dini malumatı ve inancı köklü ve sağlam bir kimseydi. Oğluna bu hususta gereken dinî terbiyeyi önce kendileri vermişti. Annesi, yüksek ve kültürlü bir aileye mensuptu. Dedesi ve anneannesi Kahire'de, uzun yıllar oturmuş ve çocuklarını Ezher'de okutmuş aydın kimselerdi.

Kutub ailesi, gerçekten her yönden olgun ve disiplinli bir aileydi, iman, takva, zühd ve ibadet bu ailenin süsü ve temeli idi. Bu ailenin birinci çocuğu Hamide Kutub, ikincisi ise Seyyid Kutub idi. Emine Kutub bu ailenin üçüncüsü, Muhammed Kutub ise bu ailenin en küçüğü ve dördüncüsüdür. Kutub ailesinin bu dört çocuğu da sağlıklı, zeki, bilgili, imanlı idi. İslâm'ın terbiyesi, bu ailede adeta güneş gibi parlamış ve İslâm'ın ahlâkı bütün ilkeleri ile yerleşmiştir, ilâhî takdirin bir cilvesidir ki, Kutub ailesinin bu dört ferdi de İslâm davasının uğrunda cihâd yaparak bu yolda, her türlü baskı ve işkencelere maruz kalmışlardır.

Seyyid Kutub, İslâm uğrunda başını verdi. Hamide, Emine ve Muhammed Kutub'lar da bu uğurda ondan geri kalmadılar. Hepsi, işkence ve baskı altında tutuldular. Fakat, bunların hiç biri, kalemlerini susturmadı. Bugün Hamide, Emine ve Muhammed Kutub Medine'de Resulullah (S.A.V.) in civarında yaşıyorlar. Bu davanın birer eri olarak çalışmaktadırlar, İslâm dünyasında Seyyid Kutub ve ailesini işitmeyen ve onların bâtıla ve haksızlığa karşı verdikleri mücadeleyi bilmeyen pek az insan vardır. İslâm davası için bu aile, adeta bir numune

olmakta ve bu uğurda atılan ilk adım olma şerefini teşkil etmektedir.

İşte, Seyyid Kutub ilk ve dinî tahsilini böyle bir ailenin atmosferinde bitirdikten sonra Kahire'ye gider.

Kahire'de, dayısının evinde kalır. Orta ve lise tahsilini bitirdikten sonra, Ezher Üniversitesinin Edebiyat Fakültesine girer. Bu sırada bütün aile fertleri köyden göç ederek Kahire'ye gelip yerleşirler. 1937'de Ezher'i birincilikle bitiren Seyyid Kutub, başarısından dolayı Ez, her'de hoca olarak Edebiyat derslerini okutur.

1941'de Amerika'ya, sosyoloji doktorası yapmak için gider. Seyyid Kutub Amerika'da doktorasını yaptıktan sonra, tekrar Mısır'a döner. Fakat, bu dönüşü çok büyük bir davanın ağır yükünü, omuzlarında taşımanın dönüşü olur. Batının ve özellikle Amerika'nın bütün çirkinliklerini ve kötülüklerini yakından görür. Emperyalist devletlerin, İslâm ülkeleri hakkındaki gizli emellerini, yerinde araştırarak çok iyi öğrendikten sonra, İslâm ve müslümanların kurtulması için Hakka ve Kur'an'a yönelişin dönüşüdür bu...

Seyyid Kutub, emperyalist İngiliz ordusuna karşı Müslüman Kardeşler Cemiyetinde faaliyete başlar. Bütün müslüman kardeşleriyle birlikte Kur'an-ı Kerim üzerine yemin ederek, Allah yolunda mücadeleye başlarlar. Seyyid Kutub, daha sonra bu cemiyetin "Dâvâ ve İrşâd" kolunun başkanlığına getirilir. Seyyid Kutub, bundan sonra açık hava toplantıları düzenliyor, müslümanları uyanmaya ve Kur'an-ı Kerimin etrafında toplanmaya çağırıyordu. Şüphesiz, Seyyid Kutub'un bu hareketi, Nasır'ı endişe ve kuşkulara sevk etmişti.

Komünist Ruslardan talimat alan, Mısır'ın azgın diktatörü Nasır, 1952'de bu cemiyetin kapanmasını emreder ve bütün üyelerini tutuklar. Ceza evinde, müslüman kardeşler cemiyetinin bir çok üyeleri ortadan kaldırılır. Bazılarım da mahkeme kararı ile idam cezasına çarptırır. Seyyid Kutub'un idam cezası henüz kesinleşmeden, kendisine şu haberi gönderir: "Eğer benden özür diler ve bu davayı bir daha gütmeyeceğine dair söz verir ise, kendisini bağışlarım" der. Fakat büyük şehidin, ona cevabı kesin ve dehşet vericidir: "Eğer ben, bu cezayı hak etmiş ve bir suç işlemiş isem, bunu seve seve çekerim. Eğer bu ceza bana, haksız yere verilmiş ise; o zaman bir münafıktan özür dileyebilecek kadar küçük değilim..."

Evet, bunun sonunda Mısır Firavunu Nasır, Seyyid Kutub'u idam eder.

Her ne kadar Seyyid Kutub şehid oldu ise de onun fikri, ideali ve bütün iman gücü halâ yaşıyor...

Bugün, İslâm dünyasının her yerinde eserleri kapışılmakta ve her dile çevirisi yapılmaktadır.

Biz, acizane Seyyid Kutub'un çeşitli makalelerinden derlenen "Mareketünâ Ma'l-Yahud" adlı değerli eserini dilimize çevirerek "Yahudi ile olan savaşımız" adıyla yayınlıyoruz. Bu hususta, yaptığımız bazı açıklamaları da dip not olarak verdik. Gerçekten bu kitap, İslâm dünyasının bu günkü durumuna ve gerçeklerine uygundur. Bu kitabın her satırını okuduğunuzda. Siyonist dünyanın İslâm ülkeleri üzerindeki gizli emellerini, açıkça göreceksiniz ve öğreneceksiniz. Batının ve Doğunun iki ayrı blok olarak işlediğini ve hepsinin tek amacının; İslâm ve İslâm kültürünü yok etmek olduğunu, bu kitabın bölümlerinde okuyacaksınız.

Bu kitabın baş kısmı, israil devletini maddî ve askerî gücü ile destekleyen, Ortadoğu'da ve özellikle Mısır'da bulundurduğu casuslarla istediği siyasî dolapları çeviren ve insanlığa sığmayan bozgunculuklar yapan emperyalist ingilizlerin, müslümanlara yaptıkları ihanetleri anlatmaktadır. Çünkü, İsrail devletini Ortadoğu'da kuran ve onu müslümanlar için bir çıban başı haline getiren ingilizlerdir. Müslüman Filistin halkını, binlerce yıldan beri oturduğu yerden çıkaran ve onlara akıl almaz tuzaklar kuran ve katliamlar düzenleyen yahudilere, her hususta yardımcı olan İngilizlerdir.

Bu yüzden, bu kitabın, Ortadoğu'da ve diğer İslâm ülkelerinde İngilizlerin bozgunculuk yönünden oynadıkları rolü ve sahneye koydukları oyunların iç yüzünü anlatmak yönünden tarihe ve tarihî olaylara ışık getirmesi bakımından, tarih sever her aydın insanın, ibretle okuyacağı çok yararlı bir kitap olduğuna inanıyoruz. Bu kitabı okuyan siz değerli okuyucularımızın da bu inancımıza katılacakları kanaatindeyiz. Siyonizm, daima perde arkasında İngiliz'i ve İngiliz ordusunu piyon olarak kullanmıştır.

Büyük şehid Seyyid Kutup da yazdığı her makalede, bu gerçeği dile getirmiş, Siyonizm ile emperyalist ingilizlerin emellerine aynı noktadan bakarak işaret etmiştir. Mısır'ın, ingiliz ordusunun işgali altında bulunduğu dönemlerde, Siyonizm ve

emperyalizm adına dönen gizli dolapları su yüzüne çıkarmaktadır, ingilizlerin; sosyal, eğitim ve askeri alanda yaptıkları yıkıntıları ve emperyalist emellerine ulaşmak için uyguladıkları planları birer birer anlatmaktadır...

Daha sonra Seyyid Kutub, islam'ın azılı düşmanı yahudiye ve kitabın asıl konusunu teşkil eden "Yahudi ile Olan Savaşımız" adlı bölümü en güzel bir şekilde ve Kur'an-ı Kerim'in ışığında işlemektedir.

Yahudiye karşı verilecek en büyük savaş, müslümanların birleşmesi ve İslâm'ın temel esaslarına topluca sarılmalarıdır. Tek yolun ve doğru yolun, sadece bu yol olduğunu bildirmektedir. Yer yüzünde zulüm ve bozgunculuğun temsilciliğini yapan yahudiye, bu kötü emellerinden vaz geçirmenin tek yolu, müslümanların birleşmesi ve yahudinin emperyalist emelleri karşısında durması gerektiğine işaret etmektedir...

Her şeyden önce, yahudiye ve onun kurumlarını tanımak gerekir. Yahudinin bütün dünyada gösterdiği faaliyetler, hiç şüphesiz bütün insanlık için pek zararlı olmuştur. Birinci ve ikinci Dünya Savaşlarının çıkmasına o sebep olmuştur. Bütün dünya insanların yaşadığı, o korkunç günleri başlatan ve yaşatan odur, onun gizli kurumlarıdır.

Şimdi ise, bütün dünya insanlarını, üçüncü dünya savaşının eşiğine getirmiş ve kendi pis çıkartan için başlatacağı günü kollamaktadır. Her yerde, aynı gaye ve amaca dayalı olarak savaş çıkarmakta ve dünya insanlarını birbirine düşman yapmaktadır, insanlık böylece, farkına varmadan üçüncü dünya savaşına sürüklenmektedir. Günün birinde mutlaka patlak verecek olan bu üçüncü dünya savaşının içinde, - Allah'ın izni ile- önce yahudi kendisi yanacaktır. Kur'an-ı Kerim'in, İsrâ suresinde verdiği bilgi ve habere göre, yahudinin sonu pek yalıdır.

Yahudi devletinin kurmuş olduğu egemenlik ve gösterdiği üstünlük geçicidir. Pek yakın bir zamanda, üçüncü dünya savaşını başlatmadan önce -Allah'ın izni ile - yeryüzünden silinip gidecektir. Yüce Allah'ın vaadi haktır. Kur'an-ı Kerim'de buyurulan her şey, anı ve zamanı gelince mutlaka gerçekleşecektir. Yüce Allah'ın yardımı ve zaferi, O'nun yolunda çalışan ve O'na yürekten inananlarla beraberdir.

İleride Seyyid Kutub'un şahsiyeti, cihâd ruhu ve yazmış olduğu bu kitabının değeri hakkında, büyük ilim adamı Zeynelabidin Er-Rikâbi'nin, yazmış olduğu ön 'sözden okuyup anlayacaksınız.

CİHADIN HAKİKATİ

Eğer İslam andığımız diğer mezhepler (Relikion) gibi bir mezhep ve Müslümanlar da diğer milletler (Avrupalıların anladığı anlamda) gibi bir milletse kuşkusuz ki cihad o zaman, bütün ibadetlerin başı olma özelliğini kaybeder. Ne Müslümanlar ne de İslam Avrupalıların anladığı anlamda değildir. Yani İslam, Avrupalıların anladığı gibi mezheplerden bir mezhep, Müslümanlar ise yine onların anladığı gibi milletlerden bir millet değildir.

İslam, bir inkılab ülküsüdür. İslam, bir inkılab hareketidir. İslam, yeryüzündeki bütün batıl sistemleri tuz-buz edip yerine kendi ülküsüne göre düzenlenmiş, yeniden yepyeni ve evrensel kurumları koymak ister. Bu nedenledir ki Müslüman; İslam'ın oluşturduğu ve bu ebedi inkılab düzenini gerçekleştirmek için hizaya getirdiği dünya inkılapçılarının adıdır. Bu evrensel inkılabı gerçekleştirme savaşı ise cihaddan başka bir şey değildir. Başka bir ifadeyle; bu evrensel inkılabı gerçekleştirmek için yorulmak ve dinmek bilmeyen sonsuz bir eylem işidir cihad."

İslam diğer inkılab hareketleri ve ideolojik davalar gibi, pratik metodunu anlatımda, davasını olduğu gibi ortaya koymakta yabancı kavramları kullanmak istemez. İslam'ın kendine özgü bir terminolojisi vardır. Böylece başka düşüncelerle, popüler olan düşüncelerle arasında terminoloji yönünden dahi benzerlik bırakmamıştır. İşte cihad kavramı da İslam'ın davasını anlatmak için oluşturduğu sözü edilen terminoloji sözlüğünden alınmış bir kelimedir.

İslam, Arap dilinde kıtal, çarpışma anlamına gelen harp kavramını almadığı, cehd (didinme), say (çalışma) anlamına gelen cihad kavramını seçtiği görülmektedir. Cihad'ın İngilizce'deki karşılığı 'struggle'dir. Ancak anlamın ortaya konması bakımından cihad kelimesi daha derin ve evrenseldir. İslam, neden Arapların çok kullandığı harp gibi kelimeleri

kullanmadı da yepyeni bir kavram olan cihadı kullandı?.. Benim görüşüme göre en önemli neden; terminolojik olarak harp kavramı kişisel çıkarlar ve birtakım polemik oyunlar için ateşi bir türlü dinmeyen, yangını çağlar boyu erlerin, milletlerin, kabilelerin içinden çıkmayan kıtal anlamında kullanıla gelmiştir. Bu tür harplerde soyut olarak kişisel ya da sosyal kinler hakim olmuştur. Onlar da bir düşünce endişesi ve bir sistemi hakim kılma çabası göze çarpmaz. İslam'da meşru sayılan savaş, bu tür harplerden olmamakla beraber 'harp' kavramının alınmayışının nedeni nedir? Çünkü; İslam bir milletin yararı için başka bir milletin yok olmasına karşıdır. Bir toplumu kalkındırmak için diğerini düşürmez. Dahası, bir azınlığın veya topluluğun şu veya bu ülkeyi elde etmesini, işgal etmesini gözetmez. İslam beşeriyetin kurtuluşunu ve mutluluğunu düşünür. Bu kurtuluşu ve mutluluğu sağlayabilmek için de kendisine özgü pratik metotları, düşünceleri vardır. İslam, bu kendine özgü metotlardan başka metotlara, bu düşüncelerden başka düşüncelere dayalı her çeşit otoriteye karşı koyar, onu kökünden devirmek ister. Milletlerin isteği ile ya da idare edilenlerin durumu bu konuda İslam'ın ortaya koyacağı tavrı etkilemez. Çünkü İslam'ın kendi ülküsünü yüceltmek, kendi metodunu uygulamak ve hakim otoriteleri bu ülkünün temelleri üzerine oturtmaktır. O, hak ve adalet sancağını elinde bulundurup küfrün belini kıran kimsenin şahsını dikkate almaz. Çünkü İslam'ın gayesi, yer almak değildir sadece. O yalnız bir bölge veya kıtayla da yetinmez. İslam, bütün bir dünyanın huzur ve refahını gözetir. Bunu da gerçekleştirirken milletlerle dövüşüp onların gelir kaynaklarını elinden alıp sömürmek için yapmaz. İslam, böyle bir durumu arzulamaz. Ancak, bütün insanlığın evrensel mutluluğunu gerçekleştirip, İslam'ın beşeri sistemlerden, diğer semavi dinlerden daha üstün bir sistem olduğunu göstermek için böyle bir harekete girmek ister. Bu yüce ideali gerçekleştirmek, bu evrensel inkılabı gerçekleştirmek için, bütün güçlerini seferber eder. İşte cihad, bu dinmeyen savaşa, bütün bir enerji ile çalışma eylemine ve bütün meşru yollara başvurma cehdine denir. Cihad bu çalışma ve azmetme işini bütünüyle kapsayan bir kavramdır.

Bütün bu anlatılanlardan sonra artık şunu söyleyebiliriz: İnsanların zamanla bakış açılarının değişmesi, arzu ve gereksinimlerinin artmasıyla bu akıl ve düşünceye dayanan evrensel inkılabı gerçekleştirmek için alabildiğine kalem kullanmak bir tür cihaddır. Kılıç zoruyla kurulan düzenleri yıkıp yerine insaf ve adalete dayanan yeni bir düzen getirmek de bir çeşit cihaddır. Aynı zamanda; İslam davası için malını feda etmek, zorluklara katlanmak şiddete karşı direnmek de cihaddır.

GİRİŞ

YAHUDİLİĞİN TARİHİ

Yahudiliğin tarihini bilmek ve bunu iyice kavramak için önce, "Siyonizm'i bilmek gerekir. Çünkü Siyonizm, yahudi tarihinin kaynağını teşkil etmektedir.

Siyonizm ve Siyonist kelimelerinin tarihi çok eskidir, iki bin yıldır kullanılan bu kelimelerin ne demek olduğunu bilmek için de önce, "Siyon" u bilmek ibrani dilinde "moşe" diye adlandırılan Hz. Musa ile Firavun arasında başlayan mücadeleden itibaren yahudi tarihine bir göz atmak gerekir. Yapılan tarihi rivayetlere göre, Milattan önce 1200 yılları, Hz. Musa'nın peygamber olarak insanları hak dine çağırdığı yıllardır. O devirde israil oğulları, Mısır'da esir olarak bulunuyorlardı. Daha önce Hz. Yakup ve oğlu Hz. Yusuf'tan aldıkları hak ve tevhid dinine sarılarak, putperest Mısır'lılar arasında yaşıyorlardı. Kur'an-ı Kerim'de ve Ahdi Atik'de (Tevrat'da) oradaki hayatları hakkında bir çok şeyler anlatılır. Gördüğü bir rüya üzerine Firavun, doğan bütün yahudi erkek çocuklarının öldürülmesini emreder. O sıralarda doğan Hz. Musa'nın ise, bizzat Firavun'un sarayında büyütülmesi meşhurdur. Gençlik yıllarında bir Mısırlıyı kazaen öldürünce Mısır'dan kaçan Hz. Musa, Tür-i Sina'da, ilâhî vahye mazhar olur. Kardeşi Harun ile tekrar Mısır'a, Firavun'un memleketine gelerek onu hak dine davet etmek ister.

Bu günki muharref (değiştirilmiş) Tevrat'a göre ise, Mısır'da

İsrailoğulları'nın, Firavun'un her türlü zulüm ve işkenceye maruz bıraktığı yıllarda Ahram denilen bir İbranili kişi yaşamıştı. Bu zat, Yokebedi adında bir kadınla evlenmiş ve ondan bir çocuk dünyaya getirmişti. Bu çocuğa "Musa" ismini vermişlerdi.

Yokebedi, Hz. Musa'yı doğurduğunda onu hemen gözlerden gizledi. Onun doğum haberi Firavun'a ulaşmamıştı. Onu, bir müddet yanında saklamış, işinin açığa çıkmasından korktuğu zaman ise, Allah ona, bir sandık hazırlamasını ve Musa'yı onun içine koymasını, sonra da zift ile sıvamasını ve nihayet onu Nil nehrine atmasını ilham etmişti. En sonunda da onun kalbini yatıştırıp Musa'nın gene kendisine döneceğini müjdelemiş, onu peygamber kılacağını da ona haber vermişti. Kur'an-ı Kerimde de buna benzer ifadeler ve bilgiler vardır.

Firavun'un adamları sandığı sudan çıkarıp da açınca, Firavun'un karısının gözleri hemen çocuk Musa'ya ilişti. Allah'ta, kalbine Hz. Musa'nın muhabbetini yerleştirdi. Kur'an-ı Kerime göre, Firavun'un karısı Asiye, kocasının bütün İsrail çocuklarının öldürdüğü gibi, onu da öldüreceğini anlamış ve Firavun'a şöyle demişti:

"Bu çocuk benim ve senin için bir göz aydınlığı... Onu öldürme, belki bize bir faydası dokunur, çocuktan mahrum edildikten sonra da umulur ki, onu oğul ediniriz."

(Kasas sûresi. ayet: 9)

Bunun üzerine Firavun, karısına uydu ve küçük Musa'yı ona bıraktı.

Bu sırada İsrailoğulları Mısır'da esir olarak yaşıyorlardı. Firavun'un gördüğü bir rüya üzerine bütün yahudi erkek çocukları öldürtmesine rağmen, Hz. Musa, bizzat Firavun'un sarayında büyümüş, gençlik yıllarında da bir kaza ile bir Mısır'lıyı öldürmesi üzerine, Mısır'dan kaçmış ve "Tür-i Sinâ"da ilâhî vahye mazhar olmuştur.

Çeşitli mucizeler gösteren Hz. Musa. kavmi ile Sina dağının bulunduğu çölde kırk yıl dolaşmış, İsrâiloğulları Firavun'un elinden kurtarmış, Kızıldeniz'den geçmek sureti ile Mısır'dan kaçmıştır (Kasas sûresinin 9-45 ayetine kadar olan kısmı, Hr. Musa'yı anlatmaktadır. Doğumunu, büyümesini ve Mısır'dan nasıl çıktığını safha safha bildirmektedir Seyyid Kutup - F.: 2,).

Daha Şeria vadisinde iken, Arz-ı Mev'üd (vadedilmiş topraklar) ı ele geçirmeden vefat eden Hz. Musa'nın yerine Yoşua geçmiş, ve Yahudileri bu topraklara yerleştirmiştir.

Önce Silo şehri yakınlarında Gerezm dağında kurbanları takdim edebilecekleri bir "Mezbaha" inşa edilmiştir. Ancak, yapılan rivayetlere göre; Allah, emir ve yasaklarına hakkıyla riayet etmeyen Israiloğulları'nın başına İranlıları musallat etmiş ve onları M.Ö. 1100 yıllarında mezbahalarını yıktırarak memleketten kovdurmuştur.

Samuel'in başkanlığında kurulan krallık devrinden sonra (MÖ. 1015 yılında) Hz. Davut geçmiş, Kudüs kentini yahudiler için başşehir yapmıştır.

Bu krallık, yahudi tarihinde büyük bir önem taşır. Yahudiler bu devirde, yer yüzünün hakimliğini ele geçirmeye çalışmışlardır...

Bu krallığın en muhteşem devresinde Hz. Süleyman, "Siyon" dağında, ünlü "Süleyman Mabedini" yaptırmıştır. Bu mabedin bugünkü yeri, Kudüs'te "Ömer Camii"nin bulunduğu sahaya rastlar. Günümüze kadar, bu mabedin sadece "Batı duvarı" nın kaldığı bilinmektedir. "Ağlama duvarı" denilen bu duvar, yahudiler tarafından kutsal bir ziyaret yeri olarak muhafaza edilmektedir.

Yahudilerin mukaddes kitapları; Ahd-i Atik ve onun ilk beş kitabını teşkil eden Tevrat'ta mabedin varlığı ile ilgili yüzlerce emir bulunmaktadır.

Anlaşıldığı gibi "Siyonizm" genel anlamıyla, Filistin dışındaki bütün yahudileri "Kazanılmış Topraklar" da toplamak sureti ile, "Süleyman Mabedini", "Siyon" dağında yeniden inşa etmek sureti ile tanınmışsa da, gerçek ve özel anlamıyla "Yahudinin; dünya hakimiyeti idealidir" ki, meşru olmasa bile bugün gayri meşru . olarak bunu gerçekleştirmişlerdir.

Bugünkü muharref ' (sonradan değiştirilmiş olan) Tevrat'a göre yahudiler; üstün ırk inancına sahiptirler.

Tekvin'de, Nehemya'da, Ezra'da "ırkçı" direktifler vardır.

Tevrat'ta savaş, yahudiliğin topuzu, ihtilâl ise silâhıdır.

"Tesniye" adlı kitabın bir çok bölümlerinde ise yahudiliğin, milletlere ve insanlara karşı olan düşmanlığı, kini açık olarak yazılıdır.

Yahudi olmayan milletlerin kurdukları ve idare ettikleri

hükümetlerinin, yahudi politikası için ele geçirilmesi gerektiği yazılıdır.

Rus ihtilâlini yapan Lenin, Troçki, Steklof, Marrof, Zivenief, Kamenev, Susanof, Sagarski, Bogdanof, Uruçki, Lârin, Ganeçki, Dan, Meşovski, Parvus, Riasanof, Martinof, Çernomorski, Solnzef, Piatsinki ve ötekiler birer yahudidir. Rus ihtilâlini aynı zamanda Yahudi bankerleri, finanse etmişlerdir.

Gelmiş geçmiş Amerika cumhurbaşkanlarının bir kısmı yahudidir. Bugün, Amerika'yı yahudiler idare ediyor. Amerikada bankalar, silah fabrikaları yahudilerin ellerindedir.

YAHUDİLERİN BABİL'E SÜRGÜN EDİLMELERİ

M. Ö. 926'dan itibaren, Hz. Süleyman'ın halefleri arasındaki ihtilâfları, kanlı boğuşmaları yahudileri arka arkaya sürükledi. En iğrenç ahlâksızlık, hile, fuhuşun her çeşidi yahudilerin günlük hayatı oldu. Rehiboam zamanında zaten küçük bir beylik genişliğinde kalan yahudi ülkesi en sonunda ikiye ayrıldı:

1 - Merkezi Samaria olan israil devleti (Kuzeyde)

2 - Merkezi Kudüs'te olan Yahudi devleti (Güneyde) .

Bu iki kardeş devlet, uzun süre birbirleriyle savaştılar. Ve bu yüzden de zayıf düştüler. Önce israil krallığı, M.Ö. 721'de Asurlular tarafından yıkıldı ve sürüldü...

Yahudilerin bu andan itibaren, dinî ve siyasî guruplar halinde parçalanmaları daha da hızlandı. Nihayet, M.Ö. 597'de topluca Babil'lilerin saldırısına uğradı. Kudüs teslim oldu. Bir kısım yahudiler Babil'e götürüldüler. Ancak, Mısır taraftarlarının isyanı üzerine Nabukadnezar, tekrar Kudüs'ü işgal etti. Ve nihayet, M.Ö. 587 yılında şehir tamamen yıkıldı. Halkın bütünü Babil'e götürüldü.

Sürgün, Med Kralı Kurus'un M.Ö. 530'da Babil'i yıkması ile son buldu. Kuruş, yahudilerin Filistin'e döne bilmelerini sağladı. Ancak, yahudilerin bu yeni hamisi de yıkılmakta gecikmedi. M.Ö. 449'da, Elenler tarafından mağlûp edildi. Daha sonra Filistin, Makedon, ya'lıların eline ve Romalıların eline geçti.

Makedonya'lılar devrinde, Elen kültürü Ortadoğuya yayıldı. Ve iskenderiye şehri, kuvvetli bir yahudi merkezi haline geldi ve bu arada Tevrat Yunancaya çevrildi.

Yahudileri, yetmiş sene esaret altında tutan Babil kralının iranlılar tarafından mağlup edilmesi üzerine yahudiler, tekrar Filistin'e geldiler. Yetmiş yıl sonra (M. Ö. 516 yılında) kutsal mabedi, ikinci defa aynı yerde yeniden inşa ettiler. Tarihte "İkinci Mabet Devri" diye anılan bu devir de uzun sürmedi.

M.Ö. 332 yılında Büyük iskender'in doğu seferi sırasında bağımsızlıklarını tekrar kaybettiler. Din işlerinde serbest bırakılan yahudiler, her fırsatta isyan etmeleri üzerine Roma Kralı Ti. tus kesin bir harekâta girişerek çoğunu kılıçtan geçirdi. Kalanların çoğunu da dünyanın muhtelif yerlerine göndererek esir pazarlarında sattırdı. Mabetlerini ise, yerle bir etti. (M.S. 70) Bu tarih yahudilerin en büyük yas günüdür, her yıl bunu, yas günü olarak anarlar.

Mabetlerinin ortadan kalkması ve bütün yahudilerin sürülmesi üzerine, yahudiliğin bütün olarak ortadan kalkmasından endişe eden yahudi din adamları, "Yavnen şehrinde toplanarak bir okul açarlar ve burada dini öğretime başlarlar. Bu okul, bir kaç yüz yıl boyunca yahudilerin dinî merkezi olarak ayakta kalır. Bu arada kurulmuş olan Sinagog (Havra) müessesesi, dinde mabedin yerine ikame edilir. Sürgünde bulunan yahudilerin, dini emirleri nasıl olsa yerine getirecekleri hususunda kararlar alınır. Ve böylece bugünkü şekliyle "Ortadoks Yahudilik" kurulur. İşte, bu tarihten itibaren de "Siyonizm" idealinin doğduğu görülür.

"Siyonizm" Filistin dışında kalan bütün yahudileri yine orada toplama ve "Süleyman Mabedi"ni, "Siyon" dağı üzerinde yeniden inşa etme idealidir.

iki asırda "Siyon" idealini gerçekleştirmek isteyen Yahudi karargahı, politik sahada buna en kuvvetli ve en emin vasıta olarak Mason Localarını, biçilmiş bir kaftan olarak bulmuştur. Parlak, aldatıcı, lüks lâflarla gafil topluluklara kendini kabul ettiren masonluk, bilmeden yıllık faaliyetlerin sonunda, "SİYON HOLDİNG ŞİRKETLERİ" olarak siyon ideali bilançosuna maddi ve manevi astromik kârlar kaydederler. Ve bu gün masonluk, bulunduğu ülkede SİYON HOLDİNG'in siyasî, iktisadî, ticarî, içtimaî şubesi ve bir ileri karakolundan başkası

değildir.

Bir ahtapot gibi dünyanın her tarafına kollarını uzatan, ümit edilmedik her yerde kendisini derhal gösteren yahudi, "Dünya Hakimiyeti İdeali"ni gerçekleştirebilmek için sinsi ve gizli çalışmalarını, uydurma anayasalarla, saçma nizâmnâmelerle meşru göstermeye çalışmış karanlık cemiyetler, localar kurmuştur.

1904 tarihli "Arkhi" ve "İsrâelite" adlı kitapta özetle şu kayıtlar vardır:

"Yahudiler gayet iyi anladılar ki, diğer dinleri mahvetmek için en iyi vasıta masonluktur... Diğer din ve milletlerin inancını tezyif ve tahkir eden masonluk, yahudiliğin üstünlük ve muvaffakiyetine yol açmaktadır.

Yahudiler, diğer milletlerin zafiyetinden istifade ederek bütün dünyada geniş ölçülerde siyasi mevkii olan masonluğa girip, orada imtiyazlı mevkiileri ele geçirmişlerdir... Masonluk yahudiler için siyasi, içtimai ve kültürel davalarının gerçekleşmesine büyük bir vasıta olmuştur. Bir İngiliz yazar: "Mason, eğer doğuştan bir yahudi değilse, muhakkak suni bir yahudidir." demiştir."

MASONLUK VE YAHUDİLİK

Masonluğun, bir Yahudi kuruluşu olduğu su götürmez bir gerçektir. "Fermasonluk tarihi" adlı kitabın sh. 8 de aynen şöyle denir: "Hür masonlar, Yahudilerin dünya hakimiyeti plânını esas tutarak çalışırlar.

Yahudisiz hiç bir mason locası yoktur. Yahudi havralarında, hiç bir mezhep mevcut değildir. Orada, farmasonlarda olduğu gibi yalnız semboller vardır. Bundan dolayıdır ki, israil mabedi bizim tabii müttefikimiz, mabedimizdir..." (Akasya-1908-62).

Genellikle mesleki memur ve müstahdem olan masonlar, daha ziyade yabancı şirketlerde, iktisadi devlet teşekküllerinde, Bakanlıklarda, Ticaret ve Sanayi Odalarında, Belediyelerde, Emniyette, Bankalarda ve Üniversitelerde çalışırlar. Son derece menfaatlerine düşkün olan bu fesat ocağın kurtlan,

iktidardaki biraderleri vasıtası ile birbirlerini kayırarak yüksek mevkiilere konarlar.

İSRAİL DEVLETİ VE DÜNYA İMPARATORLUĞU

Masonların, kurtuluş tarihlerinden günümüze kadar çalışma ve faaliyetlerinin tek gayesi vardır. O da Filistin'de bir yahudi devleti (İsrail Devleti) kurmak ve onu siyasi ve maddi imkânlarıyla korumaktır. Evet, Filistin'de kurulan yahudi devleti İsrail, dünya masonları için sembolik bir devlettir. Dünya mason localarının bundan sonraki gaye ve hedefi ise, cihan hâkimiyeti ve imparatorluğudur. Bu gayelerini, Amerikan masonlarının genel merkezi tarafından çıkarılan "Dünya Mason İmparatorluğu" adlı dergi ile ilân etmekten çekinmiyorlar.

Gerek bütün dünyada cereyan eden olaylar ve gerekse daha önce verdiğimiz bilgilerden Mason localarının çalışma faaliyetlerinin gaye ve maksadı açıkça anlaşılmıştır. Aziz İslâm toprakları üzerinde kimlerin hâkim olduklarını ve bu kişilerin kimlerin çıkarlarına hizmet ettiklerini değerli okuyucularımızın anlayışlarına bırakıyoruz...

Masonlar, dünya insanlarını aldatmak, gaye ve maksatlarına alet etmek için bazı sloganlar kullanırlar. Bu sloganların başında "hoşgörü, kardeşlik, hürriyet, eşitlik..." ve benzeri kelimeler gelir. Siyon liderlerinin protokollerinde, bu sloganların önemli bir yeri vardır.

Burada bizi ilgilendiren asıl nokta, masonların kullandıkları sloganların Siyonist kökenli olduğudur. Bunu kesin olarak anlamak için Siyon liderlerinin protokollerine bakmak yeterlidir. Bu hususta, Siyon liderlerinin Birinci protokolünde, şöyle denilmektedir:

"Gayelerimiz, bu hususları gerçekleştirmek için kullandığımız vasıtalar kadar güçlüdür. Bütün bu itaatsizliklerin ortadan kalkması merhametsiz ve kararından dönmez olduğumuzun bilinmesi, maksadımıza kâfi gelecektir. Çok eski zamanlarda halk kitleleri arasında "Hürriyet, Kardeşlik, Eşitlik" kavramlarını ilk defa biz telkin ettik. O günlerden beri her

tarafından toplanmış câhil papağanlar tarafından bu kelimeler, durmadan tekrar edildi..." Bunların tekrarları sebebiyle dünya, hakiki kurtuluştan mahrum kalmış, fertlerde yaygınlaşan aşağılık duygusunun baskısı sonucu, muhafaza edilen gerçek şahsi hürriyetini de kaybetmiştir.

Daha sonra aynı protokolda şöyle diyor:

"Hal bu merkezde iken, dünyanın dört köşesinde kopardığımız bu "Hürriyet, Kardeşlik, Eşitlik" yaygaramız için iç yüzüne vakıf olmayan ajanlarımız sayesinde şevkle, heyecanla, bayrağımızı taşıyan bir sürü insan, saflarımıza katıldı..." Halbuki bu kelimeler, yahudi olmayanların refah ve saadetini, sulh ve sükununu, ahlâk ve imtiyazını ve devletlerinin temelini kemiren kurtçuklar gibiydi.

Masonluk, din ve siyasî davalardan uzak, hür insanlar meydana getirmeyi amaçlayan bir örgüt olarak zannedilir. Halbuki gizli localarına yükselen üyeleri üzerindeki açık hakikat, bunun tam tersini ortaya koymaktadır.

1886 senesi Fransız Meşrik-i Azam (Masonlukta üst mevkilerden biridir.) bülteninde şöyle deniyor:

"Din ve siyasetle ilginizin olmadığını iddia ediyorduk. Bu bir aldatmaca mıydı? Doğrusunu söylemek gerekirse, polis kuvvetleriyle karşı karşıya gelmekten ve kanunlardan korkumuz, bizi gayelerimizi gizlemeye zorluyordu. Evet, biz siyasetle meşgul oluruz, yalnız ve sadece localarımızdaki siyasetle. Yüksek siyasetle değil."

Bundan da öte mason locaları, sonunda masonluk adına casusluk yapmaları ve kendi milletlerine ihanet ederek, masonluğun gayelerini yerine getirmeleri için üyelerini, halkı, içindeki sosyal durumları ne olursa olsun asker gibi eğitirler. Bu nedenle, gayelerine hizmet etmeleri için masonlar, masonluk localarına, dejenere edilmiş kişileri alır ve onları kendi devletlerinin kilit noktalarında görev almalarına yardım ederler.

O

1884 Mason Locaları kongresiyle ilgili olarak

"Âsa-ru'1-Masoniyye" adlı kitapta şu ifade yer almaktadır:

"Yetkiyi ellerinde bulunduran masonların, idareye masonları getirmeleri, bu makamlara onları yaklaştırmaları, idarede onların sayılarını çoğaltmaları gerekir."

Yine aynı kaynak şöyle diyor:

"Mason, bir ülkenin vatandaşı olabilir... Ama her şeyden önce mason olmak kaydıyla. Bundan (yani bütün kalbi ile masonluğa bağlandıktan) sonra, memur yahut milletvekili veya cumhurbaşkanı da olabilir. Ançak, ilhamını daima masonluk fikirlerinden almalıdır.

Sosyal durumu ne kadar yüksek olursa olsun, anlamak istediği şeyleri mevkiine değil, muhakkak mason localarına soracaktır."

Masonluk siyasi rolünü, Rusya'daki Bolşevik ihtilâlini hazırlarken, tatbiki olarak denedi. Karl Marks, Mason İşçi Localarından birinin üyesi idi. Bu ihtilâlde komünizm; düşünce, uygulama ve gaye bakımından dünya Siyonist hareketiyle ittifak içindeydi.

1904 Fransız Meşrik-i Azam bülteninde şu ifadeye yer verilmiştir:

"Marksizm, Masonluğun eseridir. Çünkü kurucusu Karl Marks ve Engels, İngiliz Locasına bağlı 31. dereceden iki masondu.

Onları, gizli masonluk cemiyeti idare ediyordu. Nitekim gizli masonluğun yardımıyla meşhur Komünist Bildirisi yayınlandı." Bu girişte sunacağımız bilgilerden tek gayemiz, emperyalist yahudinin fikrî yönünü incelemek olduğu için masonluk faaliyetlerini sadece, araştırmamızın uygunluğu çerçevesinde inceleyeceğiz.

Masonluk hareketlerini, aşağıdaki noktalarda toplayabiliriz:

a -- İnanç hürriyeti adına düzenlenmiş sloganlarda, dinlere karşı güveni sarsmak. Bu büyük tehlikenin, bu açıdan boyutlarına daha önce işaret etmiştik.

İslâmi açıdan din, müslümanların dışındakilerde olduğu gibi sadece ayinler meselesi ve ibadet törenlerinden ibaret değildir. O, hem hayat hem de ölümle ilgilenir. Hayat ve kâinata bakış açımızla yine bu konudaki din! tutumumuz aynı olduğu için fikri açıdan bile din, bütün meselelerimizin temelidir. Bu sebeple hayat ve kâinat hakkında düşüncemizi ve bunlarla alâkalı görevlerimizi din tayin eder. Kanaatimize göre din, fikrin ta kendisidir.

b - Masonluk, mutlak gizlilik esasına dayanır. En üstün öğretim usulü sözlü metotlara göre yapılır. Eğer masonluk yapıcı bir fikir olsaydı, taraftarları bunu çekinmeden açıklar, başka

fikirlerle çarpışması için onu insanlara takdim ederlerdi.
Neticede, ya tutunur veya kaybolur giderdi.

c - Masonluk, üyelerinin sadece dünyada yükselmelerini hedef alan dünyevi bir gayeye sahip olduğunu iddia eder. İslâmî görüşümüze göre bu, yıkıcı ve fikri bir tutumdur. Bize göre din ve dünya birdir. Aralarında ayrılık yoktur. İslama göre dünyada yükselme, İslâm'ın koyduğu sınırlar içinde yapılmalıdır.

d - "Mason hür olmalıdır" teziyle masonluk, kendisini bütün düzen ve inançların baskısından kurtarıcı olarak görür. Böyle bir tez, hürriyet ile dini birbirinden ayırmak için tutulmuş çirkin bir yoldur. Biz müslümanlara göre, her ikisi de tek bir meseledir. Dinimizin esası, bir taraftan insanın yaratıcısını tanımasına mani olan, diğer taraftan da hayata hâkim olma vazifesi

ile insanlık seviyesine yükselmesine engel teşkil eden bütün bağlardan, zâlim güçlerden ve coğrafi baskı faktörlerinden insanı kurtarıp hürriyete kavuşturmadır.

e - Masonluk, idare ve komuta localarına geçecek olan dindarları kabul etmez. Kervanına ancak, vatan ve inançlarına olan sevgilerinden önce, kendilerine sevgiyi garanti eden kimseler katılabilir. Fikri açıdan bunun manası, halkın idaresini elinde bulunduran ve hayata hâkim olan kişilerde, bulunması gereken temiz değerleri alt üst etmektir. Toplum idaresini eline alan bir yöneticide aslanan, İslâm'ın tayin ettiği ölçülere uygun olmasıdır. Adalet ve istikâmeti sağlayan ölçüler, sadece bunlardır. Ama masonlara göre idareye yalnız, uşak ve hainler lâiktir. Bundan daha büyük felâket mi arıyorsunuz?

f - Masonluk, Allah'ı tanımayan bir hükümet meydana getirmeyi gaye edinir. Dünya bu hükümeti, Sovyetler Birliğinde Büyük Komünizm ihtilâlinde denedi. Bu tatbikatla insanı, yaratıcısı tarafından bahsedilen insanlık mertebesinden indirip sadece, mide ve cinsî organ sahibi bir canlı haline getiren fikri yıkımın boyutları, açıkça ortaya çıktı. Artık komünizm nazarında insanın tek gayesi, bu iki organı tatmin etmek ve hayvanlar gibi sadece üretim birimi olarak çalışmaktır. Bu bir nevi. Peygamberlerden önceki ilkel devirlere dönüş demektir.

g - Masonluk, dinler karşısındaki mücadelesinin gayesine, ancak dinle devleti birbirinden ayırmak sureti ile, ulaşacağını kabul eder. Bu ayrılık, başka dinlerde caiz olsa bile müslümanlara göre, katiyyen caiz değildir. Bize göre, din demek devlet demektir. Hangi mevkide olursa olsun işinde samimi olarak çalışan, herkes, sanki namaz kılıyormuş gibi sevap alır, Bizim açımızdan genel manada, din yolunu tutanlarla dünya yolunu tutanlar arasında hiçbir tezat yoktur. Dinimizde, cihâdın en üstünü, zâlim idareciye karşı hakkı söylemektir. Erkek, aile bireylerine baktığı, hanımını helâl kazançla beslediği zaman Rabbine yaklaşır ve sevaba nail olur. Hatta kişi, kendisinin ve eşinin iffetini korumak gayesi ile eşiyle beraber olduğu anda bile dinî vazife içinde sayılır. Bize göre, dinle devlet arasında kesinlikle ayrılık yoktur.

h - Masonluk, babaların evlâtları üzerindeki eğitim, itaat ve gözetim konularındaki haklarını inkâr eder. Bu otoriteyi yıkmak yahut onu mason localarının eline vermek ister. Babanın bu hakkı, söyledikleri gibi bir baskı değildir. O sadece bir koruma, sahip çıkma ve aileye iyiliktir. Doğru yoldan ayrıldığı zaman babaya itaat edilmemesi de gösteriyor ki, İslâm'da bu otorite sınırsız değildir. Kurân-ı Kerîmde bu hususta şöyle buyrulmaktadır:

"Eğer onlar, sence ilimde (bilgileri) olmadıkları herhangi bir şeyi bana eş tutman üzere seni zorlarsa, kendilerine itaat etme" (Lokman Sûresi ayet:15)

Ama normal durumlarda anne ve babaya iyi davranmak, Allah'a ibadet etmeye yakın bir vazifedir. Bu hususta da şöyle buyrulmaktadır:

"Rabbin: "kendinden başkasına kulluk etmeyin, anne ve babaya iyi muamele edin" diye hükmetti." (El- İsrâ Sûresi ayet: 23)

Bu sevgi ve iyi davranışlarla aile, yaradılışındaki şefkat ve merhametin tadını duyar. Bu alâka ortadan kaldırılırsa, fikri açıdan bunun manası, insanı hayvanlardan daha aşağı bir duruma düşürmektedir.

Emperyalistlerin ve Siyonistlerin müslümanları içten yıkmak için kurdukları cemiyetin en aktif olması bakımından masonlukla ilgili son sözümüz, 15. protokol olacaktır. Bu protokol masonluğun, müslümanlara karşı yürütülen

düşmanlığın rolünü, parçalama ve yıkma konusundaki çirkin plânlarını belirtmekte ve ayrıca bu plânlarla kimlerin aldanacağını, insanları tuzaklarına düşürecek ruhî dejenere ve zaaf hallerini açıklamaktadır. 15. Protokol:

"Biz, masonluk faaliyetleriyle insanlara rehberlik eden tek milletiz. Bu çalışma ve faaliyetlerinin gizlice nasıl idare edileceğini de bilen yegâne millet, gene biziz. Yahudilerin dışındaki milletler, masonluğa ait bir çok şeyleri bilmezken, biz her çeşit faaliyetlerimizde nihai gayenin ne olduğunu biliriz."

"Halbuki yahudilerden başkaları sadece halen lâzım olan geçici menfaatleri düşünürler. Gururlarını okşayan şeylerle yetinirler. Taşındıkları asıl fikirlerin kendi fikirleri olmadığını, onları bizim ilham ettiğimizi farkedemezler.

Bunlar, basan heyecanına ve alkışlanmaya susamış insanlardır. Biz de onu bol bol dağıtır, cimrilik yapmayız. Onlara, bu başarıya ulaşmaları için imkân tanırız ki, gösteriş budalası ve farkında olmadan kendi görüşleriymiş gibi fikirlerimizi benimsemeyen herkesi, hizmetimizde böylece kullanabilelim. Kollektivizm ilkesine bağlı sembolik fikirlerle, insanların şahsiyetini yoketmek için onları oyuncak atlan sırtında hayâl âlemine doğru ilerlemeye terkederiz.

Onlar, kollektivizm ilkesi altında yaşama kuruntusunun, her yaratığın başkalarından ayrı olduğu esasına dayanan temel şahsiyet kanununa zıt olduğunu, bu gü ne kadar anlamadılar. Bundan sonra da anlayamayacaklardır..."

MASONLUKLA ALDATILANLARIN SONU

Yahudilerin, yahudi olmayan mason locası üyelerine hazırladığı sonuç, şöret, mevki ve diğer boş arzulara kapılıp da farkında olmadan başını kasabın bıçağına uzatan gafillere lâıyk bir sonuçtur.

15. Protokolün devamında aynen şöyle deniliyor:

"Biz hür masonları, kardeşlerden (yani suç ortakları) başka hiç kimsenin gerçekten en küçük bir tereddüt göstermeyeceği şekilde yavaş yavaş ölüme sevkedeceğiz. Hatta, başta kurbanların kendileri bile bu hususta, katiyyen

şüphelenmeyeceklerdir. Buna benzer metotlarla hür masonların kafasını kurcalayan sahalarda, emirlerimize karşı itirazı tamamen yok, edeceğiz..."

Değerli okuyucular, gördüğünüz gibi masonluk ve yahudilik insanlık için ve insanlığın geleceği için en büyük tehlikedir. Seyyid Kutub, ileride okuyacağınız gibi bu büyük tehlikeye değinmekte ve İslâm dünyasını bu hususta uyarmaya çalışmaktadır. Yüce Allah, bütün insanlığı ve İslâm dünyasını, siyonizmin şeninden ve gizil emellerinden korusun. Birlik, beraberlik, şuurlanmayı ve uyanmayı nasip etsin.

KİTAP VE YAZARI HAKKINDA BİR KAÇ SÖZ

Kulağa hoş ve tat'lı gelen parlak sözler "söylemek, müzikli konuşmalar yapmak ve büyüleyici ibareler yazmak pek önemli değildir. Başka bir deyişle; insanları etki altında bırakmanın sırrı ve beğenilen yüce yol da hiç şüphesiz, inanç ve samimiyetten uzak, boş ve ruhsuz parlak sözler söylemek değildir. Ancak, iman gücünün temelinde gizlendiği kelimeler ve onların gösterdiği yüce anlamlar etkili olur ve büyük bir önem taşırlar. Şüphesiz iman ve samimiyet dolu kelimeler, yazılı kâğıtlar üzerinde canlı hale gelir ve anlam yönünden dokunulabilecek birer canlı varlık olarak gözler önünde yaşarlar... Her kelime, başkalarının kalbini harekete getirmek, birlik ve beraberlik içinde fedakârlık yoluna iletmek için etkili olamaz.

Evet, kan damlayan kelimeler; insanların kalpleri üzerinde etkili olur, fedakârlık alanında üstün basanlar yaptırabilir ve kalplerin arasını birleştirebilir. Bu kanlı kelimeler; ölü bir kalbe damlatıldığında onu diriltir ve o insanın kalbinde, bir daha ölmek üzere sonsuz olarak yaşarlar...

Fakat, sadece ağızdan doğan ve dille ifade edilen sözler ise, ölü olarak doğarlar. Böyle kelimeler, insanları bir tek karış bile ileriye doğru iletemezler. Hiç kimse, böyle kelimelere sahip çıkmaz ve onları manevi evlât olarak bağrında besleyip büyütmez. Çünkü, hiç kimse ölü doğan çocukları kucağına alıp bakmayı istemez. Onları, bir daha görmemek üzere mezara

gömerler...

Hiç şüphesiz, ilâhî kaynaktan doğmayan, kalpte iman ve samimiyetle beslenmeyen kelimeler ölüdürler. Böyle kelimelerin canlanmasına imkân yoktur.

Eli kalem tutan yazarlar, bir tek şartla, istedikleri her şeyi yapabilir ve arzu ettikleri bütün işleri yerine getirebilirler: Düşüncelerinin uğrunda seve seve kendilerini feda etmek ve bu yolda şehit olmak, şehit kanlarıyla düşüncelerini sulayıp yeryüzünde yeşertmek... Söyledikleri sözlerin, hak ve doğru olduğuna önce kendileri bütün kalpleri ile inanmaları ve bu uğurda gerektiğinde, herkesten önce, bizzat kendileri canlarını feda etmelidirler.

Çünkü, söylediğimiz kelimeler, dış dünyada birer cansız kalıp halinde kupkuru olarak dururlar. Ne zaman ki, söylediğimiz bu kelimelerin uğrunda şehid olur ve onlara şehidlik kanımızdan can verirse, işte o zaman canlanır ve bir daha ölmek üzere yaşarlar...

Yazıhanelerinde, konforlu koltuklar üzerinde oturup, parlak hayaller kurup, süslü kelimeler ve ifadeler kullanan kimselere sesleniyorum: Geliniz, söylediğiniz her kelimeyi iman ve samimiyetin ilâhî nuru ile aydınlatın. Yazacağınız her kelimeyi Önce, kalbinizde iman ve samimiyetle canlandırın ve sonra başkalarına ulaşmak ve onların kalpleri üzerinde etkili olmak üzere yazınız, iyi biliniz ki, kelimelerin ve ifadelerin sonsuz olarak canlı yaşamalarının yolu budur. Bu yolun dışında başka her hangi bir yolu, boş yere arayıp durmayın...

Özet olarak sizlere sunduğumuz bu kelimeler, Kur'an-ı Kerimin yüce hükümleri uğrunda canım feda etmekten çekinmeyen büyük şehid Seyyid Kutub'un sözleri ve ifadeleriydi.

Söyledikleri ve yazdıkları uğrunda canını feda eden, inandığı hak ve doğru yolda temiz kanını, çekinmeden akıtan büyük mücahidin bu çok değerli eserinin ön sözüne, gene kendilerinin yazmış oldukları bu sözleri koymaktan başka her hangi bir sözü uygun bulmadım. O, yazdığı bütün kelimelerin uğrunda şehid olan ve şehidlik kanı ile kelimelerine can veren büyük bir mücahittir.

Evet, büyük şehid ve büyük mücahit Seyyid Kutub, yeryüzünde yasayan bütün müslümanlar için bir numunedir. O'nun yüce ve temiz hayatı ise, her müslüman için gıpta edilmesi ve

uyulması gereken örnek bir hayattır.

Küfrün ve emperyalizmin karanlık gecelerinin örttüğü ve ölüm uykularının alabildiğine uzandığı, her türlü haramın ve kötülüğün açıkça işlendiği, hakkın çiğnendiği, bâtılın egemen kılındığı bir ülkenin insanları için o bir örnektir ve onun yüce hayatı uyulması gereken bir numunedir.

Böyle bir ülkede bütün insanlar, dünya hayatının geçici menfaatlerine göz dikerler, O'nu ve O'nun yüce hayatını kendileri için bir örnek ve rehber seçerler, bundan yüz çevirecek ve hak bildiği yoldan büyük bir azim, iman ve cesaretle yürüyebileceklerdir. Zor bir durumda ve zâlim bir bakışın yanında İslâm dini, kendilerinden hak sözün söylenmesini istediğinde, iki yüzlü ve sadece dünya çıkarının peşinde koşanlar korkup arka dönerlerken. O'nu ve O'nun yüce hayatını kendileri için örnek ve rehber seçerler ise, hakkı söylemekten asla çekinmeyecekler ve başlarının kesileceğini bilseler bile asla susmayacaklardır...

Cihâd yolunu seçenler, hakka ve İslâm'a çağırانlar, İslâm hükmünü yaşamak isteyenler, kalplerinden coşan İslâm'ın yüce nuru ile tarihlerini yazmayı düşünenler gene onun yolunu ve hayatını kendileri için Örnek seçmek zorundadırlar.

Çünkü o, mübarek İslâm sancağını omuzlarında taşıyan ve bu yolda yürüyenler için işaretler koyan mücahitler kafilesinin öncüsüdür. Evet O, bu yolun haritasını kam ile çizmiştir. Artık yol açılmış, işaretler konmuş ve plân çizilmiştir.

Ülkelerinde, emperyalizmin her türlü baskılarını ve ağırlığını görmek istemeyen, kurtuluş yolunu arayan, hür ve bağımsız yaşamayı arzu eden, yeryüzünü cehenneme çeviren her türlü bozgunculuğa karşı durmak ve sadece yüce Allah'ın hükmünü egemen kılmak için çabalayan her insan için O'nun temiz ve yüce hayatı bir örnektir.

Her inanan insanın, büyük şehit Seyyid Kutub'a gıpta etmesi gerekir. Başkaları basit maddi menfaatlar uğrunda savaşıırken, Seyyid Kutub din ve inancı uğrunda savaşmış, bu temiz inancı ile yüce ve kutsal davası uğrunda can vermiştir. Dünyanın yalancı ve aldatıcı süsüne gönlünü kaptırmamış, bütün kalbiyle yüce Ve üstün davasına sımsıkı sarılmıştır.

Maddi menfaatlar peşinde koşmayı bırakıp, imanıyla temiz yaşamayı isteyen herkes, Seyyid Kutub'a gıpta etmelidir. Her

gün biraz daha O'nun gibi yüce bir ruhî seviyeye ulaşmaya gayret sarf etmelidir. Çünkü, içinde yaşadığımız çağ, bütün ruhların maddi menfaat bataklığına batıp kirlendiği bir çağdır. Bu bataklığa batmak için binlerce kişi, çeşitli vasıtalarla çağında bulunmaktadır. Zayıf inançlılar, bu bataklığın kenarında sarsıntı geçirmekte ve içine düşmekten kendilerini alı koyamamaktadırlar. Bu bataklığın içine düşenler ise, bundan kurtulmanın çaresini bulamamaktadırlar. Ruhen ölmek, fikren sönmek neticesinden de ümitsizlik bataklığına yuvarlanmakta ve pislik üstüne pislikle kirlenip durmaktadırlar...

İşte, böyle bir çağda ve böyle bir durumda temiz yaşamak pek zorlaşmakta ve temiz yaşamak isteyenlerin önüne binlerce engel duvarı örülmektedir. Bu gibi zor engelleri yenmek ve herhangi bir pislığe bulaşmadan ruhen temiz yaşamak için devamlı olarak nefisle mücadelede bulunmak ve ruhen uyanık olmak gerekir.

Büyük şehit Seyyid Kutub, bu alanda en büyük mücadeleyi vermiş ve bu mücadelesinde başarılı olmuştur. Daima yüce ve temiz olarak yaşamış ve ruhen uyanık bulunmuştur. Yüce Allah'a ibadet etmek, O'na sığınmak, iffetli olmak, zühd ve takva yolundan ayrılmamak hususunda son derece dikkatli ve titiz idi. Hiç bir maddi güç onu, bu yüce ve temiz yoldan ayırmamıştır. Çünkü, bu yüce ve temiz esaslar, onun ruhunu sarmış ve iliklerine kadar işlemiştir.

Seyyid Kutub, bu yüce ve temiz hayatıyla bir çok kimseye örnek olmuştur. O'nun yüce ve temiz hayatına bakanlar, imanlı ve şerefli yaşamının hayalî bir şey olmadığını öğrenmişler, pislikten arınıp imanın en yüce mertebelerine ermenin mümkün olduğuna inanmışlardır. Yüce Allah, Kur'an-ı Kerimde şöyle buyurmaktadır: "Bizim uğrumuzda cihâd edenleri, elbette onları yollarımıza erİştireceğiz. Şüphesiz Allah, iyi davrananlarla beraberdir." (Ankebut sûresi âyet- 69) İslâm dünyasında, izzet ve şeref içinde her türlü emperyalizme karşı hür ve bağımsız yaşamak isteyen her insan, Seyyid Kutub'a gıpta etmelidir. Seyyid Kutub, imanın şeref ve izzetinden uzak bir hayatı yaşamaması için kendisini çevreleyen her türlü pislik ve menfaat çemberini kırdığı gibi, emperyalist güçler ve onların uşakları tarafından kendisine "

yöneltilen her türlü baskı ve işkence azabına karşı da son derece güçlü bir irade ve cesaretle karşı koymuştur. Hiç bir güç, onu, inandığı yoldan alı koymamıştır. Tam aksine, kendisine yöneltilen baskı ve işkenceler O'nu, imanın şeref ve izzetine daha güçlü sarılmaya ve bu yolda daha hızla mesafeler almaya itmiştir. Yüce Allah'a inanan ve O'nun sonsuz kudretine ve yardımına dayanan, bütün dünya ateş kesilip işkence ve sıkıntılar yöneltse de gene ona bir zarar veremez ve onun üstün azim ve sebatını kıramaz...

Aziz ve şerefli yaşamak isteyenlere, yüce Allah yardım eder. İman, şeref ve izzet uğrunda mücadele verenlerin, çalışma ve çabalarını boşa çıkarmaz. Yüce Allah, nefislerinde korkaklığın alçaltıcı duygusunu yenen kimselere daima yardım etmiş ve düşmanlarına üstün kılmıştır. Bu yüce duyguya ve olgun ruha sahip olmak ancak, imanın en üstün derecesine eren müminler için müyesser olmaktadır.

Seyyid Kutub'un önünde, baskı ve işkencelerden kurtulması için bazı fırsatlar ve imkânlar vardı. Zorluk anında, el uzatıp kurtulması için kendi açısından geçerli bazı mazeretleri vardı. Bu fırsat ve mazeretlerin arkasına sinip kurtulabilirdi. Fakat o, bunlardan hiç birine iltifat etmedi. Böyle basit mazeretlerin arkasına sinip gizlenmedi...

O'na yürekten bağlı olan arkadaşları, "Ey Seyyid Kutub! Nefsini şehitlik için bize tercih etme. İslâm davası senin yaşamayı istiyor. Bizim nefsimiz ve ruhumuz sana feda o!sun.

Günümüzde, İslama çağırın ve bu uğurda hizmet edenler pek azdır. Senin gibi büyük bir âlim ve mücahidin yetişmesi zordur. Ey Seyyid Kutub! İslâm'ın sana ihtiyacı vardır. Senin vefatınla İslâm, büyük bir mücahidini ve çağırıcısını yitirmiş olacaktır. Fakat, bizim gibi basit kişilerin vefatı ile İslâm'ın hiç bir kaybı olmaz..." dediler.

Ancak, Seyyid Kutub yüce bir azim, üstün bir irade ve himmete sahipti. Kendisini, arkadaşları ve davası uğrunda seve seve feda etmeye hazırdı. O'nu yakından tanıyanlar, bu üstün özelliğini çok iyi biliyorlardı, İslâm davası uğrunda verilecek her hangi bir savaş için O, daima öncü idi. Böyle durumlarda o, asla geride durmazdı. Hayatta kalmak için nefsini, hiç kimseye tercih etmezdi...

Bir çok insan, bazı mazeretleri ileri sürerek, kendileri için

bahaneler ararlar ve ruhsatlara tutunup cihâdı ve İslâm dini uğrunda çalışmayı bırakırlar. Bu basit bahaneler yüzünden, günümüzde İslâm uğrunda yapılacak en basit bir çalışma stratejisi bile konulmamıştır. Hep sıkıntılardan kurtulma ve rahatça oturup dinlenme yolları aranmıştır. Bu yanlış tutum ve kanaatin sonunda yer; yüzünü bozgunculuk: kaplamış, emperyalizmin dipçiği altında hür olanlar ezilmiş, İslâm uğrunda çalışanlar azalmış ve cihadın yüce ruhu müslümanlar arasında sönmeye başlamıştır. Peygamber efendimiz (S.A.V.) in bir hadislerinde: "Cihâdın en faziletlisi, zâlim bir başkana karşı söylenilen hak sözdür." diye buyurmuş oldukları İslâmî esasa, uyanlar kalmamıştır. Fedakârlık ve kahramanlık ruhu tamamen ortadan kalkmış, bunun yerine menfaatçılık ve ihtirascılık duygusu yerleşmiştir.

Bu durumda tehlike o kadar ileri gitmiş ki, müslüman fertler arasında şahsi menfaat ve ihtiraslar, dinî inanca tercih edilmiştir. Menfaat duygusu, iman duygusundan daha güçlü olmaya başlamıştır. İslâmî anlayış ve değerler, anlamlarım yitirmiş ve her gün biraz daha silinmeye ve unutulmaya yüz tutmuştur. Kölelik ve aşağılama dereceleri, siyaset, sabretme ve hale rıza gibi sapık ve yanlış anlamlarla yorumlanmaya kalkışılmıştır...

İşte Seyyid Kutub, böyle bir ortamda ortaya atıldı ve İslâm adına uydurulan bu gibi yalanlar ve hurafeleri yırtıp attı. Korkaklık ve maddi menfaat adına uydurulmuş olan çirkin ve utandırıcı yorumlara sapmadı. Köleliği ve aşağılamayı kabullenip, bazı satılmış yazarların yaptığı gibi, sadece rahatını ve maddi çıkarla, rını düşünmedi. Boyun eğmeye, miskin miskin göz yaşları içinde düşmanına yalvarmaya, acizlik ve zillet için-

de kara kara düşünüp ümitsizlik bataklığına batmaya, hürriyeti bırakıp emperyalistlerin ayakları altında toz toprak gibi çiğnenmeye razı olma yoluna sapmadı ve bu gibi aldatıcı kanaatlara kanmadı.

O, bütün gücü ile yalnız İslâm'a ve Kur'an-a sarıldı. Allah yolunda, canını ve bütün varlığını adadı. Söylediği her sözde ve yazdığı her yazıda sadece, bunu dile getirdi. Kendisine ait olan her kelimede, bu inancını bulmak mümkündür. Bütün çabası, "Allah Hükümünü" yeryüzünde hâkim ve üstün kılmaktır.

Büyük Şehit Seyyid Kutub, bu gaye ile yaşadı ve bu gaye uğrunda şehit oldu. Hayatı boyunca, imanın şeref ve izzetiyle yaşadı. Ve bu dünyadan ayrılırken de gene imanın şeref ve izzetiyle ayrıldı...

Düşüncesiyle etrafını aydınlatan, ileriye çok iyi gören ve yüklendiği davayı ölümsüzleştiren her düşünce ve dava adamı, Seyyid Kutub'a gıpta etmelidir. Seyyid Kutub, İslâm dininin bütün hüküm ve esaslarını çok iyi biliyordu, İslâm hakkında, kitap ve sünnette ne buyurulmuş ise, onu iyi kavramış ve ona yürekten bağlı kalmıştır. Zaten İslâm dini, kendi tabîî haliyle güneş gibi aydın ve açıktır. Kur'ân-ı Kerimde bu hususta şöyle buyurulmaktadır: "Fakat biz onu, kullanmazdan dilediğimizi, onunla doğru yola iletmek için bir nur (ışık) kıldık." (Şura suresi ayet: 52)

İslâm'ın bu aydınlığı, bütün karanlıkları dağıtan aydınlıktır. Yeryüzünde onun aydınlığı kadar parlak, başka bir aydınlık yoktur. Ne yazık ki, bazı insanlar bilgisizlik ve maddi çıkarlarından dolayı onun parlak aydınlığı önünde perde olmaya ve onun yer yüzüne, bütün aydınlığı ile yansımaya engel olmaya sebep olmuşlardır. Bu insanların, arzu ve ihtirasları; yüce İslâm güneşini arkasında gizleyen sıkıntılı ve kâbuslu kara bulutlar halinde, yeryüzünü karanlığa boğmuştur. Evet, nefsi arzuların hâkim olduğu bir işten hayır gelmez. Çünkü nefis, daima rahatı ve menfaati ister. Din ve dünya için hayırlı olan yoldan yürümeyi istemez. Cihâd enirinden asla hoşlanmaz. Cihâdın dışında, okşayıcı ve aldatıcı yollar arar. Böylece, yüce Allah'ın cihâd emrini dinlemeyen ve buna boyun eğmeyenler, nefislerinin kendilerine süslü gösterdiği sapık yollara saparlar...

İş yapma ve çalışma hususunda nefislerine uyup hareket edenler, daima zararlı çıkmışlardır. Bu, yüce Allah'ın değişmeyen bir kanunudur. İnanan insanlar için en doğru yol, bütün iş ve çalışmalarında yüce Allah'ın emirlerine uymaktır. Bunun dışında, başka her hangi bir yol aramamaktır. Kesin olarak o bilinmelidir ki; yüce Allah'ın vaadi haktır. Hak yol, apaydın olarak önümüzde durmaktadır. Ona uymak ve sadece onda yürümek gerekir. Eğer, İslâm uğrunda yapacağımız çalışma hususunda bu esasa uyarsak, mutlaka başarılı olacağız.

Bir de İslâmi çalışmalar alanında, uyulması gereken bazı özellikler ve esaslar vardır. Buna son derece bağlı kalmak gerekir. "Nafile olanlar, farzlara tercih edilmemeli ve onlardan önce yapılmamalıdır." Bu esas, İslâm uğrunda çalışanların hayatında, daima kendisine uyulması gereken temel şart olmalıdır, Bu da ancak, Kur'an'a ve yüce Allah'ın hükmüne kayıtsız ve şartsız olarak bağlı kalmakla mümkün olur.

Büyük şehit Seyyid Kutub, nefsinin Kur'an-ı Kerime ve yüce Allah'ın hükmüne teslim etmiştir. Şuur ve düşüncesiyle kendisini tamamen bunlara vermiştir. Hayatı boyunca, sadece Kur'an-ı Kerimin tellâllığını yapmıştır. Yalnızca, "Kur'an-ı Kerimin ilkeleri" etrafında hizmet etmiştir. Meselâ: Kur'an-ı Kerimde, "Allah yolunda cihâd ediniz" diye buyurulmuştur. Seyyid Kutub, bütün gücü ile bu emri yerine getirmiş ve Allah yolunda nasıl cihâd yapılması gerekli ise, onu en güzel şekilde yapmıştır. Tereddütsüz olarak cihâd emrine sarılmış ve Allah yolunda hizmet için koşmuştur. Cihâd hususunda, gizlilik ve hayret içinde kalmadan kararım vermiştir. Bu durum, yüce Allah tarafından kendisine bahsedilen en güzel bir başarıdır. Oysa, cihâd emri hususunda bir çok insan çekingen kalmış ve gerekeni yerine getirememiştir. Bu yüzden de çalışma hayatlarında, istedikleri hedeflere erişememişlerdir. Şehit olmak suretiyle istediği zaferi elde etmek isteyen her insan, büyük şehit Seyyid Kutub'a gıpta etmelidir. Müslümanların hayatta, birbirine gıpta etmesi gereken hususun başında, şehitlik mertebesi gelir. Allah yolunda şehit olmak için ancak, Allah'ın sâlih kulları birbirleriyle yansılar. Çünkü şehitlik, yüce Allah'ın katında peygamberlik mertebesinden sonra gelen, manevi mertebelerin en yücesidir. Şehitlik mertebesi, Seyyid Kutub'a. yolda yürürürken tesadüfen kendisine isabet eden bir durum değildi. Şüphesiz Seyyid Kutub için şehitlik, arzulanan ve istenilen bir şeydi. O, her duasında yüce Allah'tan, şehit olmayı diliyordu. Şehitlik onun için düşünce ve inancın doruk noktasıydı. Hayâlinde, hep bu yüce makamı canlandırır ve ona ermeyi düşünürdü. Onunla ne zaman karşılaşacağını hayal eder ve o anı sabırsızlıkla beklerdi... Eğer, büyük şehidin, bu husustaki inancını ve arzusunu daha kesin ve açık olarak öğrenmek istiyorsan, Allah yolunda

Ölmenin ve şehitlik mertebesine ermenin her müslüman için istenilmesi gereken bir durum olduğunu bildiren ve kendi elleriyle yazdığı "Cihâd Risâlesi" adlı eserinde, nasıl dile getirdiğine bak. Büyük şehit Seyyid Kutup, adı geçen eserinde, şehitlik hususunda şöyle demektedir:

"Hak uğrunda ve Allah yolunda şehit olmak, her müslüman için ertelenmeyen bir arzudur. Bu arzu çok temiz, açık ve şerefli. Dostlara ve çok sevilenlere kavuşma vesilesidir. Allah yolunda çarpışanlar ve, hak uğrunda savaşanlar, insanların en iyisi ve en şerefli. Bu yolda seve seve feda edilen ruhlar ise, ruhların en temiz ve en yücesidir. Allah yolunda, canlarını seve seve verenler "ölü" değildir. Onlara "ölü" demek asla doğru olmaz. Onlar "şehid"dir. Şehitler ise, asla ölmezler. Şüphesiz onlar, "diri"dirler. Duygu ve şuurunu yitiren anlamına gelen "ölü" kelimesini, onlar için kullanmak asla doğru olmaz. Evet, dil ve dudaklarla ifade edilmesi pek kolay olan "ölü" kelimesini, onlar için kullanmamızın doğru olmayacağını, yüce Allah, Kur'an-ı Kerimde şöyle buyurmaktadır: "Allah yolunda öldürülenlere "ölüdür" demeyin. Çünkü onlar "diri"dirler. Fakat siz, farkında değilsiniz." (Bakara sûresi, ayet: 154)

Anlaşıldığı gibi, şehitlerin "diri" olduklarına dair Allah, Kur'an-ı Kerimde şahadette bulunmaktadır.

Şüphesiz yüce Allah'ın, "diri" olduklarına dair şahadette bulunduğu kimseler diridir. Onların diri oldukları kesindir. Bu yüzden de şehitler, diğer ölülerin, yıkanıp kefenlendikleri gibi yıkanıp kefenlenmezler. Onlar; yıkanmadan içinde şehid oldukları kanlı elbiseleri ile birlikte toprağa gömülürler.

Onlar; yıkanmazlar, çünkü su, sadece vücuttaki kirleri temizler. Şehidin temiz ve yüce kanı ise, kıyamet gününde şeref kanı olarak taşınacaktır. Şehitler, elbiseleriyle gömülürler. Çünkü onlar, "diri"dirler. Hayatta giydikleri ve şehitlik kanını taşıyan elbiselerle kıyamet gününde, yüce Allah'ın huzuruna çıkacaklardır. Evet, şehitler "diridirler... Çünkü, onların ölümü ailelerine, dost ve arkadaşlarına .pek fazla üzüntü vermez. Şehidin kahramanlığından dolayı onların yürekleri, manevi huzurla doludur. Şehitler "diri"dir... Çünkü şehitler; aile, dost ve arkadaşlarının hayatına ortak olurlar ve onların kalbinde sonsuz olarak yasarlar. Ruhunu ve canını hak

yolunda seve seve feda eden kimselerin ölümü, yakınlara, dost ve ahbablara asla zor gelmez...

Şehitler, yüce Allah'ın katında sonsuz nimetlerle mükâfatlandırılacak ve ebedî olarak saadet içinde kalacaklardır. Peygamber efendimiz (S.A.V.) bir hadislerinde şöyle buyurmuşlardır: "Şehitlerin ruhları cennette, yeşil kuşların kursağında olacaktır. Diledikleri yerlere rahatlıkla uçup gideceklerdir. Daha sonra Arşın altında, nurdan bağlı olan kandillerin etrafına gelecekler ve yüce Allah onlara: "Ne istiyorsunuz?" diye buyuracaktır. Onlar ise: "Ey Allah'ım, senden daha ne isteyebiliriz! Sen, kullarından hiç kimseye vermediğin nimetleri bize verdin." derler. Yüce Allah onlara: "Daha ne istiyorsunuz?" diye sorar ve onlar da her seferinde: "Daha ne isteyelim. Kullarından hiç kimseye vermediğin nimetleri bize verdin..." diye tekrarlarlar. En sonunda şehidlerin ruhları: "Ey Allahımız! Bizi dünyaya bir daha gönder ki, senin yolunda tekrar şehid olalım" derler. Çünkü onlar, şehidler için hazırlanan sevabı ve ilâhi nimetleri gördükleri için bu dilekte bulunurlar. Fakat, yüce Allah onlara: "Hiç bir insanın tekrar dünya hayatına dönmeyeceğini takdir kıldım" diye buyuracaktır." (Bu hadisi, imamı Müslim "Sahih"inde rivayet etmiştir.)

Şehitler kafilesinin ardı kesilmez. Onların temiz ve yüce ruhları nurdan yapılan kandillerin etrafında pervaneler gibi ilâhî muhabbetle dönerler. Buna şu şiirde (Bu şiir, büyük şehit Seyyid Kutub'un şiiridir. Onun şiir denemelerinden biridir.) şöylece işaret edilmiştir:

"Ey kardeşim, şayet bu savaşta ölürsek, dostlarımıza kavuşacağız.

Rabbimizin Cennet ve nimetleri bizim için hazırlanmıştır. Cennet kuşları, etrafımızda uçacaklardır. Sonsuz hayat bizimdir, ne mutlu bizlere!

Ey kardeşim, eğer ben ölürsem şehit olurum. Sen ise, omuzlarında zafer sancağını taşıyıp ilerleyeceksin. Her gelen dalgadan sonra yeni dalgalar gelecektir.

Ey kardeşim, eğer şehit kanım üzerinde göz yaşı döker, Ve onunla huşu içinde uzanan göğsümü ıslatırsan, Sakın bununla yetinme, döktüğün göz yaşlarını yanan birer mum yap.

Yaktığınız bu mumların ışığında, kahramanlık yolunda yürüyün."

İşte, bu sözler ve bu şiir büyük şehit Seyyid Kutub'undur. O'nun kahraman kaleminden dökülmüştür. Bu sözler ve bu şiir, onun şehitlik mertebesini ne kadar hararetle arzuladığını göstermektedir. En sonunda yüce Allah, onun arzusunu yerine getirmiş ve şehitlik mertebesine ermeyi ihsan buyurmuştur. Büyük şehit Seyyid Kutub, idam sehpasına yürürken gülümsüyordu. Güçlü ve sabit adımlarla yürüyordu. Başı dimdikti. Dünya hayatının yalancı süsüne tapanları, hayret ve dehşet içinde bıraktı, âhiretin sonsuz saadetini umanları ise imrendirdi...

Dünya hayatının yalancı süsüne tapanlar, Seyyid Kutub'un hayatını sona erdirdiklerini sandılar. Fakat, daha sonraları bu noktada yanıldıklarını anladılar. Çünkü o, gerçek hayatta fikir ve inanç olarak yaşadı. Uğrunda şehit olduğu davayı, ondan sonra binlerce kişi omuzlarında taşıdı. Düşmanları, onu idam etmekle hayatını sona erdiremediler. O, yüce Allah katında, sonsuz olarak cennetle mükâfatlandırıldı. Cennette, dost ve ahbabları ile ilâhî nimetlere nail oldu...

Değerli okuyucular, bu kısa girişten ve büyük şehit Seyyid Kutub'un şahsiyeti hakkında verdiğimiz bil giden sonra, elinizdeki bu kitap, Seyyid Kutub'un çeşitli zamanlarda kaleme aldığı ve müslümanları "Siyonizm" tehlikesine karşı uyardığı değerli makalelerinden topladığımız bir eserdir. Bu makaleler, bir tek noktada birleşmektedir: İman ve İslâm noktasında birleşmek ve İslâm düşmanı yahudiye karşı gerekli savaşı birlik içinde vermektir. İşte bu yüzden kitaba "Yahudiyle Olan Savaşımız" adını verdik.

İslâm ümmetinin bu konuya en çok muhtaç olduğu bir zamanda, büyük şehidin bu eserini, sizlere sunmakla sevinçliyiz. Bu eserdeki yazılar, doğruluk, kahramanlık, gerçekçilik, cesaret ve imanla doludur. Yüce Allah'tan bu eseri, etkili ve uyandırıcı kılmasını dilerim.

Zeynelabidin Er-Rikâbî 1978 Beyrut

EY FEDAİLER TOPLULUĞU, YOLUNUZA DEVAM EDİNİZ!

"Ey Peygamber! Müminleri savaş için coştur. Sizden sabırlı yirmi kişi, onlardan ikiyüz kişiyi yener. Sizden yüz kişi, inkâr edenlerden bin kişiyi yener. Çünkü onlar, anlayışsız bir topluluktur." (Enfâl: 65)

EY FEDAİLER TOPLULUĞU , YOLUNUZA DEVAM EDİNİZ!

(Bu makale, Seyyid Kutub'un kalemiyle 20.11.1951 tarihinde Kahire'de yayınlanan "Ed-Dava" adlı haftalık dergide yayınlanmıştır. Bu dergi, 1954 de kapatıldı. Bu makale, o günün İslâmî hareketinden söz ettiği için kaynak yönünden pek büyük bir önem taşımaktadır. Bu makale yayınlandığı zaman, israil yahudi devletini kuran ve koruyan ingiliz ordusu Mısır'da idi...)

Artık hükümet başkanına ve yetkili bakanlıklara her şeyi açık ve kesin olarak en güçlü bir sesle söylememizin anı gelmiştir. Bizim gizli ve kapalı hiç bir yönümüz yoktur. Bütün işlerimiz açıktır. Bizi bilmeyen hiç kimse yoktur. Size, açık açık söylüyoruz: Hayır, fedailer topluluğunun derneği asla kapatılamaz. Bunu kapatmaya hiç kimsenin gücü yetmez. Hükümetin kapatmayı tasarladığı fedailer topluluğunun derneği, bu yersiz ve anlamsız karara boyun eğmeyecektir. (Bu makalenin kaleme alınışından 18 yıl sonra fedailer topluluğunun derneği, yeniden baskı altına alınmakta ve kapatılmasına gidilmektedir...)

Fedailer topluluğu, bu idam kararına karşı çıkacak ve kolay kolay bu karara teslim olmayacaktır. Hayır, hükümetin, istediği her şeyi yapmaya gücü yetmeyecektir. Hükümet yaptığı her şeyi, önce düşünsün ve eğer yapmak istediği şey, vatanın geleceği için hayırlı ise yapsın. Eğer yapmak istediği şeyler ve almak istediği kararlar, bu vatanın geleceği için zararlı ise, hemen vaz geçsin. Devlet işlerinde veya siyasi diplomasilere daima bu gerçeği, göz önünde bulundurmalıdır.

Hükümet; bu gerçeklerden yüz çevirmiş olarak her yerde binlerce Mısır'lı müslümanın temiz kanı dökülürken, namusu

ayaklar altında çiğnenirken ve her türlü haksızlıklara maruz kılınırken basit siyasi ve diplomasi esaslar dahilinde oyalanıp durmaktadır...

İngilizlerle barış içinde bulunduğumuzu ilân eden bakanlar kurulu, bu inancını bütün Mısır'lı vatandaşlara da kabul ettirmeye çalışmaktadır, iki devlet arasında siyasi temsilci ve elçilikler bulundurmakta, ekonomik ilişkiler içinde yatırımlara gidilmekte, fedailer topluluğunun elinde bulundurduğu silâhlan almak ve onların derneklerini kapatmak hususunda İngiliz polisi ile iş birliği yapmaktadır. Mısır ordusu ve polisinin elindeki silâhları, rafa kaldırmak üzere silâhlarını teslim ettikleri gibi, fedailer topluluğu silâhını, asla teslim etmeyecektir. Çünkü fedailer topluluğunun, bu hükümete ve aldığı kararlara itimadı yoktur. Bu hükümet, İngiliz baskısı altındadır ve aldığı bütün kararları İngilizlerin siyasi baskısı ile almaktadır. Bu yüzden de bu hükümetin ve bakanlar kurulunun aldığı kararlara güvenmiyoruz. Evet, Mısır ordusu ve polisi İngilizlerin siyasi denetimi altındadır. Bunu hiç kimse inkâr edemez...

Ben sadece gerçeği söylüyorum. Görünen ve herkes tarafından bilineni yazıyorum. Yoksa bakanlar kurulunu ihanetle itham etmiyorum. Evet, ben sadece, gerçek olanı yazıyor ve bu bakanlar kurulunun ülkeyi hürriyete kavuşturmak için çarpışma niyetinde olmadığı: söylüyorum. Bakanlar kurulu, İngilizlerle nasıl siyasi ve diplomasi ilişkiler kurulacağı ve bu alanlarda yapılacak antlaşma ve müzakerelerin hangi esaslara dayanması gerektiğini tartışmaktadır.

Bu şartlar altında, İngilizlere karşı savaş ilân etmesini veya İngiliz askerlerini müslüman topraklarından atmak için göğüs göğüse çarpışmasını da bu hükümetten istemiyoruz. Bu hükümetten istediğimiz tek şey, halkı kendi vazifesini yerine getirmesi için serbest bırakması ve halk üzerinden siyasi baskılarını kaldırmasıdır. Eğer hükümet, bunu yapmaz ise, halk kendi vazifesini - hükümet razı olsa veya razı olmasada - bizzat yerine getirecektir. Evet, bu müslüman halk, hükümete rağmen, bu yüce ve mukaddes vazifesini yerine getirmeye azimlidir. Hangi şartlar altında olursa olsun mutlaka bu vazife yerine getirilecektir. Eğer hükümet dilerse, bu yüce ve mukaddes vazifenin yerine getirilmesi için verilecek savaşa

katılabilir ve halkı gizlice destekleyebilir. Yok, eğer böyle bir niyeti yok ise, o zaman halkın önünde engel ve düşmana baskı aracı olmaktan çekilsin. Halkı, düşmanla baş başa bıraksın... Bu kahraman müslüman halk, hürriyet ve bağımsızlığını elde edinceye ve islâm topraklarını emperyalistlerin çizmesi altından kurtarıncaya kadar savaşıacaktır'...

Biliyoruz, halkın silâhlanması ve hürriyet için haeıriik içinde bulunması emperyalist İngiliz kumandanlarının hoşuna gitmez. Bu yüzden de kendi siyasi nüfuzunun gölgesinde bulundurduğu bu hükümetin bakanlar kuruluna, halktan silâhların toplanmasını ve fedailer topluluğunun lokal ve derneklerinin kapatılmasını istemektedir. Kahraman müslüman halkın, bu hazırlığından ve savaşmak için azimli oluşundan iç ve dış düşmanlar korkmaktadırlar. Onlar çok iyi biliyorlar ki, bu müslüman halk, kendi hallerine bırakıldıkları zaman, hürriyetlerini elde edinceye kadar savaşıacak ve düşmanlarını yurdundan atacaktır. Yalnız bununla yetinmeyecek, içten ve dıştan her türlü haklarını ve bağımsızlıklarını elde etmesini de bilecektir.

İç ve dış düşmanlar, bu yüzden hürriyet arabasını hareket ettirmemek için elele verip engellemeye çalışmaktadır. Eğer bu araba, günün birinde hareket etmeyi başarırsa, hiç bir kuvvet onu durdurmaya güç yetiremeyecektir...

Emperyalistler, bu gerçeği çok iyi bildikleri için halktan, halkın kıpırdanmasından ve halkın silâhlanmasından korktukları kadar başka hiç bir şeyden korkmazlar. Bütün korkulu rüyaları, halkın uyanması ve silâhlanmasıdır...

Yukarda da söylediğim gibi, hükümeti ihanetle itham etmiyoruz. Ancak, emperyalistler halktan ve halkın silâhlanmasından korktukları için hükümeti, fedailer topluluğunun derneğini ve hürriyetçilerinin lokallerini kapatmaya zorlamaktadır.

Bu milletin kahraman evlâtlarına, ve fedailer topluluğunun imanlı gençlerine uyanık ve dikkatli olmaları için çağında bulunuyorum. Siahlarını teslim etmemeye, hangi ağır şartlar altında bulunursa bulunsunlar, yüce ve mukaddes vazifelerini bırakmamaya çağırıyorum...

Eğer bakanlar kurulu, bu uyarımızı dinler ve halkı, başlamak üzere olduğu hürriyet savaşından caydırmaktan vaz geçerse,

kendisine teşekkür eder, saygılar sunarız. İçinde bulunduğumuz siyasi baskılardan dolayı da mazur görürüz. Emperyalizme, karşı neden baş kaldırmıyor diye de kendisini suçlamayız. Bizden hiç kimse, bakanlar kurulundan, gücünün yetmeyeceği bir şeyi isteyecek değildir.

Savaş için gerekli hazırlığı yapmadan önce, (Savaş için hazırlık! Bütün kralların ihmâl ettiği ve sadece kendi şahıslarını koruyacak bir takım beyinsizlerin eline, emperyalistlerden satın aldıkları modası geçmiş çalışmaz paslı silahlar... Kral Faruk'da diğer krallar gibi sadece, kendi nefsinin düşünmüş ve cihâd ruhunu Mısırlı müslümanlardan söndürmeye sebep olmuştur. Çağımızın bir çok kralı, hâlâ kral Faruk'un yolunu izlemektedir...

) bakanlar kurulundan emperyalist düşmana karşı savaş ilân etmesini isteyen yoktur. Bizden hiç bir ferdin, hükümetten böyle bir istekte bulunacağını da sanmıyorum. Ancak, bizim bakanlar kurulundan istediğimiz, halkın tırnaklarını sökmek ve onu savunmasız bırakmamaktır. Halkın, hürriyet ve bağımsızlık için başlatacağı savaşın önünde durmamak ve fedailer topluluğunun derneklerini kapatmamaktadır. İslâm ümmeti, vereceğiniz kararlara dikkatle bakmakta ve fedailer topluluğu ise, neticeyi sabırsızlıkla beklemektedir.

Ben bu satırları yazarken, neler söylediğimi ve neyi kast ettiğimi çok iyi biliyorum. Anlamayanlara ise, açıkça söylüyoruz ki; Fedailer topluluğu hükümetten daha güçlüdür. Halkın onlara olan güveni kadar, hükümete karşı güvenleri yoktur. Hükümetin düşmana teslim olduğu gibi, fedailer topluluğu başını önüne eğerek, düşmanına teslim olmayacaktır. Silâhlarını teslim etme hususunda da asla boyun eğmeyecektir.

Evet, fedailer topluluğunun kahraman gençleri, İngilizle savaşacak ve İngiliz askerlerini temiz ve mukaddes topraklarından atacaktırlar. Emperyalizmin, pis ayakları ile kirlettikleri toprakları, şehit kanlarıyla arındıracaktırlar. Bu ülkeyi, İngilizlere mezar yapacaklar ve İngiliz askerini doğduğuna pişman edeceklerdir. Bakanlar kurulu dilerse, Mücahitlerin yolundan çekilir ve onlara engel olmaya çalışmaz. Bunu yaptığı takdirde kendisine müteşekkîr kalacağız. Yok, eğer fedailerin yolunda durur ve onların

hareketlerini engellemeye kalkışırsa, fedailer topluluğu önlerine çıkan her türlü engeli temizlemeyi çok iyi bilir. Yollarına çıkanları ezip geçecekleri hususunda da azimlidirler...

Ben bunları yazarken, neler söylediğimi ve neyi kast ettiğimi çok iyi biliyorum. Hükümetin, düşünmeden alacağı kararların ve fedailer topluluğunun derneklerini kapatmak için vereceği emrin neticesinde, bu ülkede nelerin olacağı ve ne gibi vahim olayların cereyan edeceğini bildiğim için hükümeti uyarıyorum. Emperyalist İngiliz kumandanlarına verdiği "Ülkede silâh taşıma yasağı" sözünü, yerine getirmekten vaz geçsin. Verdiği bu sözü, eğer yerine getirmeye kalkışırsa, bunu, sandığı gibi pek kolay yerine getiremeyecektir. Başına büyük dertler açacak ve bir çok temiz kanın, boşuna akmasına sebep olacaktır. Fedailer topluluğu, davalarında samimidirler. Şimdiden söylüyoruz; yollarında - davalarına engel olmak için - duranlara yazıklar olsun!..

Eğer hükümet, mutlaka bazı dernekleri kapatmak ve faaliyetlerine engel olmak istiyorsa, meydanlarda ve sokaklarda çılgınca dans partisi düzenleyen, "savaş değil aşk istiyoruz" diye nağralar atan çalgıcı ve müzिकcilerin çeşitli adlar altında açmış bulundukları dernek ve lokalleri kapatsın. Bu gibi derneklerin, halkın yanında hiç bir değeri yoktur. Zarardan başka bu ülkeye, sağladıkları her hangi bir yararları da yoktur. Hükümetin bu gibi dernekleri kapatması, bu milletin sevgisini kazanmaya vesile olacaktır.

Bir de bu ülkede öyle gerçek fedailer vardır ki, onların isim ve adresleri bilinmez. Onlar, pusuda hürriyet ve bağımsızlık için gelecek günün, an ve saatini bekliyorlar. Onların toplantı yerlerini ve aldıkları kararları da kendilerinden başkası bilmezler. Bunlar, fedailer topluluğundan ayrı olarak faaliyetlerini sürdürmektedirler. Bunlar, lakap ve şifrelerle kendi aralarında tanışır. Bu yüce ve mukaddes vazife için kendilerini adamışlardır. Bunlar, emperyalizmin bütün baskı ve işkencelerine göğüs geren ve bağımsızlığa kadar savaşacaklarına dair Allah'a söz veren kahraman kimselerdir. Hürriyet ve bağımsızlığı elde edinceye kadar bu mukaddes yoldan yürüyecekleri hususunda and içmişlerdir.

Allah ve vatan için samimi olarak yola çıkan bu mücahitleri,

hiç bir kuvvet durduramaz. Onlar, ne bu hükümete ve ne de emperyalistlere karşı boyun eğmeyeceklerdir. Elleriindeki silâhlarını da hiç kimseye teslim etmeyeceklerdir. Hangi şartlar ve zorluklar altında bulunursa bulunsunlar, mutlaka bu yüce ve mukaddes görevlerini yerine getireceklerdir.

Bu vatanın bir evlâdı olarak, ileride vahim neticeler doğuracak her hangi bir yanlış karan almamak için hükümeti, uyarıyor ve bakanlar kuruluna öğütte bulunuyorum. Bir yazar olarak bu, benim birinci vazifemdir. Bunu yazmak zorundayım. Eğer ben bunu yazmaz ve bu hükümeti bu hususta uyarmaz isem, yarın Allah katında sorumlu olurum. Bu milletin ve bu vatanın geleceği için hayırlı olanı yazmaya devam edeceğim. Bu ülkenin evlâtlarının boş yere birbirleriyle savaşmalarını, kalarını dökmelerini ve düşmanlarını sevindirmelerini asla istemiyoruz. Düşman bizi içten bölmeye, parçalamaya çalışmaktadır. Bu sinsi plâna karşı uyanık Olalım ve düşmanın oyununa gelmeyelim. Düzen ve kanunu korumak amacı ile, bu ülkenin evlâtlarını baskı ve işkencenin altına atmayın ve halkı kendinize düşman yapmayın. Bu zararlı karar ve yanlışlıklarınızdan vaz geçin. Halkın, haklı isteklerine kulak verin.

Yalan ve iftiralara kanmayın, gerçeği araştırın ve halkın birliğini sağlayın.

Ey fedailer topluluğu! Sakın gevşemeyin. Bildiğiniz ve inandığınız hak yolda yürümeye devam ediniz. Önünüze çıkan her hangi bir engeli tanıyıp dinlemeyin. Savaşın orta yerinde, silâhlarınızı bırakıp gerisin geriye kaçmayın. Allah yolunda, cihâd emri için yürüyün ve hiçbir kuvvetten korkmayın. Bilin ki Allah'ın yardım ve zaferi sizinledir. Bu yolda ölmek veya öldürmek hususunda cesaretli olun. Allah yolunda ve vatan uğrunda çarpışanlar, dünya ve âhirette aziz olacaklardır...

Ey fedailer topluluğu! Allah yolunda cihâd için hazırlıklı bulunun. Vatanın mukaddes topraklarını, emperyalistlerin pis ayakları altında çiğnenmekten kurtarın. ölümü gözünüze alarak bu yolda yürüyün. Bu yolda ölmek ve şehitlik mertebesine ermek, şereflerin en büyüğüdür. Bilin ki, sizin için mutlaka iki güzel, iyi ve üstün mertebeden biri vardır: Zafer veya şehit olmak. Bu hususta Allah, Kur'an-ı Kerimde şöyle buyurmaktadır: "Allah yolunda öldürülenleri "ölü" olarak

sanmayın. Belki onlar, Rableri katında "diri" olarak yaşarlar."
(Al-i İmrân sûresi, âyet: 169.)

FİLİSTİN KAHRAMANLARI İÇİN NE YAPTINIZ?

(Seyyid Kutub'un bu makalesi, 25.9.1953 tarihinde Kahire'de "Ed-Dava- adlı dergide yayınlanmıştır.)

Milli savunma bakanlığının yayınladığı kitap, dergi, broşür ve yayınlan gözden geçiriyorum. Ve günlük gazetelere birer birer bakıyorum, fakat Filistin kahramanları için bir tek cümle bile göremiyorum. Günlerdir Mısır'da, yayınlanan dergi ve gazeteleri satır satır ve sayfa sayfa çevirip okuyorum. Filistin kahramanları hakkında bir tek küçük habere bile rastlamıyorum. Arkalarında boynu bükük öksüz çocuklar, kimsesiz dul kadınlar ve bağıryanık, gözü yaşlı anneler bırakan Filistin kahramanları için hiç kimse, bir tek kelime bile yazmıyor, islâm için ve İslâmın mukaddes toprakları için canlarını seve seve feda eden bu kahramanlar hakkında hiç kimse, bir tek kelime bile söz etmiyor!... Evet. Filistin kahramanları için yapılan ve söylenilen hiç bir şey yok. Mısır'da, onların anısına bir tek işarete bile rastlamadım. Bu, neyi gösterir bilirmisiniz? Bu soruya ben cevap vereyim: Bu, İngiliz ordusunun genel teftiş komutanı general Sibengs'in Mısır ordusunu idare ettiğini, onun koyduğu prensipler dahilinde Mısır ordusunun hareket ettiğini, böylece Mısır ordusunun hak ve doğru yoldan saptırıldığını göstermektedir. Evet, bütün bu olaylar, Mısır ordusunun askeri stratejisini tayin eden ve Mısır hükümetinin siyasî dolabını çeviren İngilizler olduğunu kesin olarak ispat etmektedir. Beyaz İngilizler, askeri güçleri ile birlikte Mısır'ı terk etmek zorunda bırakıldıkları gün, yerlerini boş bırakmadılar. Yerlerini her hususta onlara vekâlet edecek Esmer Yerli İngilizlere bıraktılar. Bu Yerli Esmer İngilizler, ihlâs ve samimiyetle Beyaz İngilizlerin şarkısını söylüyor, çalgısını çalıyor, gösterdikleri hedefleri gerçekleştiriyor ve bu konuda onların yokluğunu asla hissettirmiyorlar. Beyaz İngilizlerin, bu ülkede yapmak istedikleri ilk vazife,

halkın iman cephesini yıkmak ve manevî ruhunu öldürmektir. Bu işe ilk olarak şüphe, gevşeme ve ümitsizlik tohumlarını taze genç dimağlara ekmek sureti ile başladılar. "Biz adam olamayız", "Bizim onlara yetişmemize ve onların yaptıklarını yapmamıza imkân yoktur..." gibi sloganlarla bu milletin moralini bozdular, maneviyatını kırdılar ve ümitsizlik bataklığına düşmesine sebep oldular. Bütün dünyada, emperyalist güçlerin istedikleri ve yaptıkları da budur. Beyaz İngilizlerin bundan sonra bu ülkede öldürmek istedikleri şey, cihâd ve askerlik ruhunu öldürmektir. Çünkü, Beyaz İngilizlerin tarih boyunca korktuğu tek şey, bu ülkenin inancından gelen cihâd ve askerlik ruhudur. Beyaz İngilizler, bu ruhun asla uyanmasını istemezler. Kendileri için en büyük tehlikenin, bu ülkenin evlâtlarında cihâd ve askerlik ruhunun uyanması olduğunu çok iyi bilirler. Bu sebepten dolayı gerek kendileri ve gerekse yerli vekilleri tarafından yapılan konuşmalar, yazılan makaleler, yayınlanan kitaplar, bestelenen şarkılar, harcanan çabalar ve bu uğurda tüketilen sayısız miktardaki paralar hep bu kahramanlık ve cihâd ruhunu Mısır'da öldürmeye yönelikti. İngilizlerin bu plân ve çabaları, Mısır'da uzun bir süreyle emperyalist emellerini gerçekleştirmek içindi. Kendisi, çekip gitmek zorunda kalsa bile bu emperyalist emelleri, kendisinden sonra aynen uygulanacaktı. Bu plân ve çabanın gereği olan her türlü önlemleri aldılar, bu hususta, gerekli olan her türlü temel esasları uyguladılar. Ve böylece Mısır'da cihâd ve askerlik ruhunu öldürmeye kalkıştılar. Bunun sonunda Mısır'da, hiç bir aydın yazar, cihâd ve askerlik ruhundan söz etmez ve yazı yazmaz oldu. İngilizlerin ve bütün emperyalist güçlerin korkulu rüyası olan cihâd ve askerlik ruhu, böylece müslümanlar arasında gün geçtikçe unutulmaya başlandı. Bütün bu plân ve çabalara bağlı olarak İngilizler, Mısır'da güçlü bir askeri varlığın bulunmasını, emperyalist emelleri için tehlikeli olduğunu anladıkları için güçsüz ve silâhsız bir askeri sistemin uygulanmasını istediler. Böyle bir askeri sistemin uygulanmasını, emperyalist emelleri için daha uygun buldular. Mısır ordusunun askeri sistemini, istedikleri gibi düzenlediler ve kendi hayatlarına, anlayış ve kültürlerine hayran komutanlar yetiştirip atadılar. Mısır ordu-sunu birbirlerinden

ayrı olarak iki sınıfa ayırdılar: Asker ve muvazza" subaylar. Bu muvazzaf subayları, saflarına çekmek için ne lazımsa yaptılar. Onları, askerlerden ayırdıkları gibi diğer devlet görevlilerinden de ayırdılar. Onlara her türlü maddi konforu sağladılar ve onlara gizli vaatlerde bulundular.

Vatan borcunu yerine getirmek için silâh altına alınan Mısırlı asker, beş sene gibi uzun bir müddet içinde her türlü perişan ve yokluğa maruz kalmış, arkasında karnı aç, boynu bükük ve gözleri yaşlı çocuklar bırakmıştır. Gerek Mısır halkı ve gerekse inançlı komutanlar, bu müddetin kısaltılmasını istediklerinde, ilk önce İngiliz subayları ve onların mahalli yordakçıları karşı çıktılar ve onların disiplini bozacaklarını ileri sürdüler.

Çünkü İngilizler, böyle uzun bir müddeti (beş yıl) askerlik için koymakla halkın ruhen, askerliğe karşı nefretinin artacağını düşündüler. Bu uzun müddet, gerçekten açlık ve sefaletle dolu, çileli yıllar olmuş ve halktan yavaş yavaş askerlik ve cihâd ruhunun silinip unutulmasına sebep olmuştur.

Kanaatımca, İngilizlerin sistem olarak seçtikleri ve plânladıkları Mısır'ın bu günki askeri sistemi, baştan başa yanlış ve zararlıdır. Çünkü bu sistem; göz yaşlarına, ailelerin perişan olmasına ve dolayısı ile askerlik ruhunun sönmesine sebep olmaktadır. Bu sistemin değiştirilmesi ve ruhî yapımıza en uygun olanının uygulanması, millî ve dinî bir vazifedir. Bir an önce bunun düzeltilmeye gidilmesi ve müslüman halkımızın göz yaşlarının dindirilmesi şarttır.

İngilizlerin bu günkü askeri sistemden nasıl yararlandıklarını, şöylece özetleyebiliriz:

- 1 - Askerlerle komutanları arasında büyük bir kuvvet farkı meydana getirmek.
- 2 - Askerin elinden her türlü yetkiyi almak.
- 3 - Komutanları ve subayları eğlenceye daldırıp rahat ve huzura alıştırmak. Eğlenceye dalan, rahat ve huzura alışan bu komutanlar sınıfı, düşmanla savaşamayacak kadar ruhen çökerler.
- 4 - El altından kendilerine taraftar olanlara maddi imkânlar sağlamak, terfiye ettirmek ve yüksek makamlara yükseltmek sureti ile kendi sınıflarına çekmek. Öyle bir dereceye kadar saflarına çekmek ki, mukaddes vatanları bu komutanlardan vazifeler istediği halde, bundan yüzünü çevirir ve yalnız

efendileri İngilizlerin söylediklerine kulak verirler. İngilizler, yaptıkları bu plânda başarılı çıktıklarını, cihâd ve askerlik ruhunu öldürdüklerini, bu halkın artık askerlikten nefret ettiklerini ve onlarda savaşıacak herhangi bir manevî güçlerinin kalmadığını sandılar. Çünkü İngilizler, Mısır'ın askeri sistemini kendi elleriyle plânlayıp düzenledikleri için yoksulluk, çile, ızdırap ve baskı sonucu halkın askerlikten nefret edeceğini hesaplamışlardı...

Fakat, İngilizler, bu milletin manevî gücünü ve imanını hesaba katmamışlardı. Bu yüzden de yaptıkları hesaplarda yanıldıklarını ve zararlı çıktıklarını anladılar. Çünkü, İngilizlerin uyguladıkları plân ve programdan sonra Mısır'da, yeniden cihâd ve iman ruhu ile dopdolu bir nesil boy gösterdi. Bu yeni nesil "Müslüman Kardeşler" topluluğu idi. Mısır'da, "Müslüman Kardeşler" topluluğu, bütün bu engellere rağmen yüce ve mukaddes İslâm davasını omuzlarında taşımışlar ve yeniden cihâd ruhu ile meydana çıkmışlardır. Böylece, emperyalist İngilizin altmış yıldan beri Mısır'da, plânladığı oyun bozulmuş ve bütün çabaları boşuna çıkmış oldu. Artık, bir daha dirilmemek üzere öldürdüklerini sandıkları cihâd ruhunu, "Müslüman Kardeşler" topluluğu, yeniden dirilttiler. Söndürdüklerini sandıkları iman meşalesini de gene "Müslüman Kardeşler" topluluğu, yeniden alevlendirdiler.

Canlarını, hiç bir şeyden çekinmeden Allah yolunda, seve seve feda eden bu mücahitler topluluğu, İngilizin kalbine korku salmıştır. Bu mücahitlerin iman ve cesareti karşısında bu günün emperyalist İngiliz, dünün büyük asker ve mücahitleri karşısında atalarının dize geldiği gibi geleceklerdir. Bu gerçeği şimdiden anlamış gibidirler.

İngilizler ve onların mahalli yandaşları anlasa da, anlamasa da bu gerçek vardır. Onlar istese de, istemese de bu ruh yaşayacaktır. Bu yüce Millette, askerlik ve cihâd ruhu yeniden doğmuştur. Ve bu kutsal ruhu, hiç bir kuvvet söndürmeye güç yetiremeyecektir. Bu olgun ve kutsal ruhun önünde, emperyalizmin ördüğü bütün engel duvarları, birer birer yıkılıp gidecektir. Allah'ın izniyle bu ülkede, emperyalizme hiç bir sığınma ve barınma yeri bırakılmayacaktır. Emperyalizm, bütün temel kurumları ile birlikte bir daha geri dönmek

sureti ile bu ülkeden çekip gidecektir...

Fedailik ve kahramanlık ruhunun uyanmasından sonra, zaferden başka ne beklenilir? Canını, ruhunu ve bütün varlığını feda etmeye hazır olduğunu söyleyen bir topluluk için kurtuluştan başka ne umulur? Evet, bu büyük uyanış ve dirilişin karşısında emperyalizmin bütün kör düğümleri, birer birer çözülecek ve bileklere vurulan zincirleri teker teker kırılacaktır. Bu yüce azim ve inancın karşısında emperyalizm, içten içe sarsıntı geçirecek ve mücahitlerin ayaklan altında toztoprak gibi ezilecektir.

ingilizler, mahalli casusları vasıtası ile en sonunda bu gerçeği kavradılar ve "Müslüman Kardeşler" teşkilâtına karşı amansız mücadeleye giriştiler. Demek ve lokallerini kapattılar. Üyelerini cezalandırdılar. Onları dağıtmak için gerekli olan her türlü çarelere baş vurdular. Gerçeği gösteren ve kurtuluş yolunu aydınlatan ışığı söndürmeye, imanın alevlendirdiği meşaleyi ortadan kaldırmaya çalıştılar. Tekrar müslüman Mısır halkını, küfrün ve inançsızlığın karanlığına, emperyalizmin baskısı altında ezilen o korkunç günlere döndürmeyi istediler. Ümitsizliğin yüreklere çöreklediği ve adeta cehennem hayatını andıran o korkunç günlere...

Çünkü onlar, bütün emperyalist güçleriyle, Mısır ordusuna yüklenerek nasıl onlara Filistin kahramanlarını unutturmuş ve bir dana onları anmamayı kabul ettirmiş ise, aynı şekilde zulüm ve baskı yoluyla müslüman halkın zihninden, Filistin'de yahudiye karşı çarpışan ve şehit olan kahramanların anısını ve onlara karşı duyulan sevgi ve hayranlığı silmek istiyor. Bunun için de Mısır ordusunun, Filistin topraklarında boş yere çarpıştığını, binlerce zorluğa karşı çekilen çileli günlerin boş yere çekildiğini söyleyerek propaganda yapmışlar ve müslümanları, bir daha Filistin'de yahudiye karşı savaşmak niyetinden vaz geçirmeye çalışmışlardır.

Ancak müslüman millet, Filistin topraklarında, asla unutmayacakları dersleri almıştır. Gerek Beyaz ingiliz ve gerekse Esmer ingilizlerin şu gerçeği, asla zihinlerinden çıkarmamaları gerekir: Müslümanlar, Filistin'de ezeli düşmanları olan yahudiye karşı çarpıştılar ve her ailede birer şehit verdiler. Bu yüce şehitlerden geriye kalan öksüz çocuklar, dul hanımlar, gözü yaşlı anneler onların anılarını

yaşatacaklar ve gösterdikleri kahramanlıkları dilden dile aktaracaklardır. Bu kahraman Filistin şehitlerinin torunları, mutlaka bir gün. yahudiye, Filistin topraklarında döktüğü kanın bedelini, en ağır şekilde ödeyecektir. Bu gerçeği, ne Beyaz İngiliz (Yahudiye Filistin'e yerleştiren, ona devlet kurdurtan ve onu Ortadoğuda bulundurduğu askerî gücü ile yaşatan ve koruyan ingilizlerdir. Osmanlı devletini yıkıp parçalayan ve Filistini Osmanlı egemenliğinden çıkaran, gene İngiliz casustarı ve onların çevirdikleri siyasî dolaplarıydı.) ne Esmer ingiliz ve ne de Yahudi Devleti asla unutmasın. Korktukları şey, mutlaka bir gün başlarına gelecektir. Filistin topraklarında.dökülen temiz ve yüce kanın hesabı, birer birer onlardan sorulacaktır...

Yüce Allah'ın izni ile müslümanların üzerine çöken ümitsizlik bulutu kalkacak, tembellik ve uyuşukluk ruhu silinecektir, İngiliz kumandanı Sibengs'ın Mısır ordusu üzerinde kurduğu egemenlik plânı yıkılacak, kör gözler bile gerçeği görerek, emperyalizme ve onun ortadoğudaki temsilcisi yahudiye karşı savaşmak için silâhlara sarılacaktır. Gösterilen yüce hedeflere ulaşmak için bütün gücü ile emperyalizme ve siyonizme karşı çarpışacaklardır.

Evet, bu gün Mısır'da, Filistin'in kutsal toprakları üzerinde temiz ve yüce kanlarını seve seve döken kahraman şehitlerin anısına, hiç bir şey yapılmamış ve tek bir söz bile söylenilmemiştir. Şehitlerin geride bıraktıkları öksüzlerin, dul hanımların ve gözü yaşlı annelerin elinden tutulmamış ve onlara gereken maddi ve manevi yardımda Bulunulmamıştır.

Mahalli Esmer ingilizler, Beyaz İngilizlerin kendilerine bıraktıkları siyasi emaneti, eksiksiz yerine getirmekte, korumakta ve bu uğurda samimiyetle çalışmaktadırlar...

Bugün, İslâm ümmetine düşen görev şudur: Üzerindeki uyuşukluğu ve ölüm uykusunu atmak, oynanan bütün çirkin oyunları bozmak, çevrilen bütün siyasî dolapları durdurmak ve bu hususta yapılan plânları yırtıp atmaktır. Her yerde varlığını, yeniden ispat etmeye kalkışmak ve hiç bir insanın söndürmeye güç yettirmeyeceği mukaddes ve yüce iman meşalesini yeniden alevlendirmektir.

Bu gün Mısır'da, egemen olan Beyaz İngiliz'in siyasi ruhudur. Her yerde onun varlığı ve görüntüsü bardır. Askeri ve siyasi

alandanda, sadece onun sözü geçerlidir. Mısır ordusu üzerinde etkili olan buyruk, yalnız İngiliz komutanı Sibegns'in buyruğudur. Ey İslâm Ümmeti! Senin ruhun nerede? Ey Müslüman millet! Senin varlığın nerede?

Bu günlerde Fransa'da yayınlanan bir yayın organı, "Mısır askeri komutanlarının. Mısır kültür ve inancını benimsemediklerini ve bu yüzden Mısır'lıdan yana olmadıklarını ve Mısır'ın kültür inancını yaymak ve yerleştirmek için çalışmadıklarını itiraf ettiklerini" yazmaktadır.

Ey Müslüman millet! iş başa düştü. Kendi yolunu, kendin seç. Şehitlerini ve kahramanlıklarını daima an ve onları kalbinde yaşat, İman ve cesaretle kendi varlığını ortaya koy. Ne Esmer ve ne de Beyaz İngilizlerden korkma. Onlara, bütün gücünle: "İşte ben ölmedim. Karşınızda dim dik duruyorum. Kendime düşen görevi yerine getiriyorum..." diye haykır.

Ey Müslüman Millet! Bu dönemdeki uyanışın daha dikkatli, daha güçlü, daha güvenilir ve daha kahramanca olsun. Kesin olarak bil ki, sana vad edilen gün pek yakındır. O gün mutlaka gelecektir. Fırsatları değerlendir ve inandığın yolda cesaretle yürü. Beyaz İn. gilizleri sınır dışı edeceğin ve Esmer İngilizleri kuracağın mahkemede hesaba çekeceğin o günler pek yakındır. Yüce Allah, Kur'an-ı Kerimde bu hususta şöyle buyurmaktadır:

"Muhakkak ki sizi biraz korku, biraz açlık ve mallardan, nefislerden, ürünlerden biraz eksiltmekle deneriz.

Sabredenleri müjdele! Onlara, bir musibet geldiğinde: "Biz Allah içiniz ve elbette O'na döneceğiz" derler. Rablerinin mağfiret ve rahmeti onların üzerinedir. Hidayete (doğru yola) erenler de onlardır." (Bakara sûresi, âyet: 155-157.)

KAHRAMANLIK VE FEDAKARLIK ALANINDA YARIŞMA!

(Büyük şehit Seyyid Kutub'un bu makalesi, Kahire'de 13.11.1951 tarihinde "Ed-Dava" adlı dergide yayınlanmıştır.)
Önündeki engelleri yıkmak için coşup akan seller gibi, bu günlerde de konferans salonları ve Müslüman Kardeşlerin

dernekleri önünde biriken ve toplantılara katılmak hususunda büyük bir ilgi gösteren imanlı gençler de aynı şekilde arzulu ve coşkulu görünmektedirler. Hatta ben; bu imanlı gençlerden yüzler ve binlerce kişinin merdivenlerde meydana getirdiği izdihamdan dolayı merdiven duvarlarının çöktüğünü gördüm. "Müslüman Gençler Cemiyeti"nin genel merkezinde, saf saf olup ayakta saatlerce omuz omuza duran bu imanlı gençlerden binlercesiyle görüştüm. Çok iyi bilindiği gibi, "Müslüman Kardeşler" teşkilâtı, gençliğe başka bir gözle bakar ve ona ayrı bir önem verir...

Acaba bu gençler, hangi şey hususunda coşkulu görünüyorlar? Hangi ganimet ve menfaati elde etmek için birbirlerini itişip kakışıyor? Hangi maddi dereceyi elde etmek için birbirleriyle yarışıyorlar?

Şüphesiz bu gençler, dünya menfaatini elde etmek için birbirleriyle didişmiyorlar. Yeryüzünün her hangi bir bölgesinde meydana gelen bir ganimeti, elde etmek için koşuşmuyorlar. Düğün, bayram, eğlence veya bir törene koşmak için birbirleriyle yarışmıyorlar.

Bu imanlı gençler, canlarını hak yolda seve seve feda etmek, temiz kanlarını akıtmak ve ölmek için yarışıyorlar. Zorluk ve darlık anlarında düşmana karşı çarpışmaya, din ve vatan uğrunda savaşmaya koşuyorlar. Hürriyet ve bağımsızlık için her şeylerini feda etmeye hazır olduklarını ispat etmek için itişiyorlar...

Bu imanlı gençler, hayatlarını, mallarını, geleceklerini, ümitlerini, zevklerini ve bütün dünyalarını davaları uğrunda seve seve feda ediyorlar. Bu imanlı gençler, karşılığında hiç bir şey almadan her şeylerini vermeye hazırdırlar. Oysa Mısır, uzun bir müddetten beridir kendisinden her şeyi alıp, karşılığında hiç bir şey vermeyenlerden şikâyetçidir. Evet, Mısır halkı, alıp satmayan veya satıp hiç birşey almayan kimselerden bezmiştir. İnkarcıların, cimrilerin, korkakların ve hainlerin elinden bu ülke çok çekti.

Bu imanlı gençlik, bütün dünyada olduğu gibi bağımsızlık, hürriyet ve kurtuluş yolunda akan seller gibi akmakta ve çağlayan sular gibi çağlayıp coşmaktadır. Kabına sığmayan ve derneklerimizin kapısında, saflar halinde duran, emperyalizme ve siyonizme karşı birlik ve bütünlük içinde

haykıran bu imanlı gençlik, yeni bir fecrin doğuşunu müjdelemektedir. Bu millet, yetmiş yıldan beri bilfiil emperyalizmle çarpışmaktadır. Emperyalizm, savaşla ve maddi güçle onu yenemeyeceğini kesin olarak anladıktan sonra, onu içten yıkmayı, emperyalist emelleri doğrultusunda eğitmeyi ve öylece teslim almayı plânladı. Daha önce de işaret ettiğimiz gibi siyasi, askeri, sosyal ve eğitim alanlarında bu plânlarını uygulamaya koyuldu. İman, cesaret, kahramanlık, askerlik ve cihâd ruhunu bu ülkenin kalbinden söküp atmaya çalıştı.

Fakat, yüce Allah'a binlerce şükür olsun ki, emperyalistler bunu tam olarak başaramadılar. Hesaba katmadıkları ve hiç ummadıkları yerlerden, karşılarına imanlı bir gençlik çıkıverdi. Emperyalizmin plânını boğdular ve silâhlarını geri teptirdiler. Bu gençler, kalp ve ruhlarına vurulan zincirleri kırdılar, iman ve cihâd ruhu ile coştular. Emperyalizmi ve siyonizmi lanetlemek için meydanları doldurdular...

Emperyalizm, açlık, yoksulluk, çile ve göz yaşlarıyla örülen ve düzenlenen askerlik sisteminin Mısır'da, askerlik ve cihâd ruhunu öldüreceğini sanmış ve öylece plânını hazırlayıp uygulamıştı. Daha sonraları gerek yaptığı hesapta ve gerekse uyguladığı plânda yanıldığını anladı. Çünkü bu plân Mısır'da, gerek askeri Öğrenciler ve gerekse askerler arasında ahlâkî yozlaşma olarak baş gösterdi. Dinî, millî duygular silindi ve mukadres olarak bilinen bütün manevi değerler ayaklar altında çiğnenmeye başlandı.

İngilizler, bilindiği gibi askeri varlığıyla bu ülkeden çıkarıldı. Fakat o, emperyalist emellerini gerçekleştirmek için kendisine yerli vekiller bırakıp gitti. İngilizin geride bıraktığı vekiller, Mısır için ve Mısır'ın geleceöl için daha tehlikeli ve zararlı oldular. Bunlar Mısır'da, yeniden emperyalizmin uygulayıcısı ve destekleyicisi oldular. Mısır halkının üzerinde yürüttükleri yıkıcı propagandalarla, kalp ve ruhlarında askerliğin sevgi ve heyecanını söndürdüler. Uzun bir müddet boyunca emperyalizm ve onun yerli uşakları Mısır'da, pervasızca istedikleri gibi at oynattılar. Müslüman halkı aç, sefil, perişan, çile ve ızdırap içinde bıraktılar. Anneler, hanımlar ve çocuklar gözü yaşlı ve boynu bükük kaldılar. Emperyalizmin bütün bu çabalarına rağmen, Mısır'ın imanlı

gençliği, hiç bir şeyi dinlemeden önünde örülen bütün engelleri yıkarak ilerliyor. Tarihi şerefini, yeniden elde etmeye çalışıyor. Müslüman Kardeşler saflarına katılmaya ve onlarla birlikte çalışmaya koşuyorlar. Emperyalizmin, kendi ülkelerinde meydana getirdiği çirkin manzarayı, görüyor ve bunu nasıl düzelteceklerini düşünüyorlar. Artık, bu yüce vazifenin idraki içinde çalışıyorlar. Allah yolunda ve ülkenin, emperyalizmin bütün bağlarından ve her türlü baskılarından kurtulması uğrunda seve seve şehit olmaya hazır olduklarını haykırıyor lar.

Şimdiye kadar Mısır'da yapılan partiler arası çekişmelerin hepsi, zararlı ve tehlikeli olmuştur. Bunun ne millete ve ne de ülkeye hiç bir yararlı yönü yoktur. Bu çekişme ve tartışmaların amacı, maddi çıkarlar elde etmek, ganimetlere konmak ve hükümetin başına geçebilmektir. Bu uğurda harcanan çabalar ve bu yolda yapılan yarışlar hep boşa çıktı, millete ve vatana hiç bir yaran olmadı.

Bu gün imanlı gençler arasında yapılan yarışma ise, bütünü ile millet ve vatan için hayırlı ve yararlıdır. Allah'ın izni ile bu yarışma, daha hayırlı neticeler sağlayacaktır. Bu yarışma, maddi çıkarlar için değil, millî ve dinî değerleri elde etmek içindir. Bu yarışma, şeytanın gösterdiği bâtil yoldan değil, yüce Allah'ın gösterdiği hak yoldadır.

Bu yarışa; hak yolda savaşmak ve sadece yüce Allah'ın hükmünü egemen kılmak isteyen ve bu uğurda malını, canını ve bütün varlığını seve seve harcayanlar katılsın. Niyetleri sağlam ve temiz, kalpleri ihlas ve samimiyetle dolu olanlar gelsin ve bu yolda yarışsın!..

Askerlik, kahramanlık ve fazilet duygusu ile ruh ve kalpleri çarpanlar, hangi dernek, cemiyet ve safta bulunursa bulunsunlar, saygı değer kimselerdir. Bunlar, emperyalizmin pisliğinden arınmış ve yeniden kurtuluş yolunu arayan yüce ruhlu kahramanlardır. Kölelik duygusunu kalplerinden tamamen silmiş, yabancı kültürün etkisinde kalmayarak kurtuluş ve bağımsızlığa doğru yol almışlardır. Şahsî çıkarlarını ayaklan altına almış, din ve millet için şehit olmaya ant içmiş imanlı gençlerdir. Bu kahraman gençler, hayatlarını ve maddi imkânlarını en yüce gayeler uğrunda seve seve harcarlar. Hiç kimseden çekinmezler ve sadece yüce Allah'ın rızasına ermeyi

düşünürler...

Ey imanlı gençler! Şu gerçeği iyi bilin ki, bu günlerde bizlere yöneltilen baskı ve işkencelerin ardında, kurtuluş ve zafer günlerinin aydınlığı görünüyor. Eğer biz, bu yolda sabreder, zorluk ve baskılara katlanır, hak ve doğru bildiğimiz yoldan sapmaz, nefsimizin kötü ve çirkin arzularından arınır, gözümüzü "dört açıp hedefimize doğru yol alırsak, mutlaka zafere ulaşırız. Şahsî ve nefsi zevklerden ve geçici süslerden uzaklaşıp, yüce gayeler peşinde koşarsak, mutlaka üstünlüğü elde ederiz.

Saydığım bu gerçekler nefsimizde tamamlanırsa, iyi bilin ki, zafer günleri pek yaklaşmıştır. Böyle durumda zorluk ve baskılar, zaferi engelliyemezler. Bütün mesele, davayı tam olarak kavramak, zaferin pek yakın olduğuna inanmak ve bütün şahsî ve nefsî duygulardan arınmaktır. Gerçek ve kahraman müslümanların ahlakıyla ahlâklanmak ve onların gösterdiği cesarete sahip olmaktır.

Hepiniz çok iyi bilin ki, emperyalistler bizi kuvvet zoru ile teslim almaya güç yettirememişlerdir. Saflarımızın arasına soktuğu fitne ve bozgunculuk propagandaları ile bizi önce parçalamış ve daha sonra da teslim almıştır. Kafalarımıza soktuğu yanlış bilgilerle önce bizi zehirlemiş, kültür ve inancımıza düşman yapmış "ve daha sonra da bizi yenmeyi başarmıştır. "Beyaz ırk, Esmer ırktan üstündür. Bu yüzden Esmer ırkın, Beyaz ırk tarafından yönetilmesi gerekmektedir. Batı uygarlığı, uygarlığımızdan üstündür. Bu yüzden batı uygar, lığı, kabul etmek zorundayız. Doğulu olarak uygarlığımız son bulmuştur. Artık, insanlığa verecek bir şeyimiz yoktur..." gibi sözler ve kanaatler, bizi içten yenilgiye uğratmıştır.

Eğer biz, gerek işgal etme ve gerekse emperyalist emellerini uygulamada ingilizlere yardım etmemiş olsaydık, onların bizi yönetmelerine imkân yoktu. Gerek maddi destek ve gerekse makam ve rütbe vaadi ile kandırdıkları bazı hainler vasıtası ile işlerini yürütmekte ve istediklerini yapabilmektedirler. Gene bunlar vasıtası ile ve özel casusları ile bilgi toplamakta ve böylece emperyalist emellerini uygulamaktadırlar. Eğer İngilizler, aramızda kendileri için yardımcı ve destekçi bulmamış olsalardı, bizleri içten bölmeye ve öylece

yönetmeye güçleri yetmezdi. Maddî ve askeri gücü ne kadar çok ve üstün olursa olsun, bunu yapmasına imkân yoktu. Ve böyle bir işi yapmaya da kalkışamazdı.

İngilizin, yeniden verimli Nil vadisini elde etmek üzere bütün askeri gücü ile Mısır'a saldırmasından korkmuyoruz.

(İngilizler; Mısır ordusunun İsrail saldırısı karşısında yenilgiye uğradığı 5 Haziran hezimetini dolayısı ile şöyle dediler: -Biz tekrar Nil vadisine saldıracaktık. Ancak, İsrail'in 5 Haziran'da Mısır'a saldıracağını biliyorduk. Böyle bir durumda Amerika'nın Mısır'a müdahalesinden korktuğumuz için bu saldırıdan vaz geçtik.")

Keşke öyle bir işe kalkışsa da Mısır'ın kahraman ve imanlı gençliğinden ders alsaydı; Fakat, İngiliz orduları Mısır'ı işgal edemezler. Çünkü, onların vekilleri, emperyalist emellerini uygulamada, halka baskı yapma hususunda onları aratmayacak kadar sadakatle çalışıyorlar. Onların hizmetlerini görme hususunda, asla kusur etmiyorlar.

Yüce Allah'ın yardımı ile, Mısır'ın imanlı gençliği, Nil vadisini emperyalizmin her türlü baskı ve kirli emellerinden kurtarıp arındıracaktır. Emperyalizm, bundan sonra bu ülkede, kendisine hiç bir yardımcı ve destekçi bulamayacaktır. Onun maddi ve askeri gücü de kendisine hiç bir yarar sağlayamayacaktır.

Yirmi milyon insanın kalbi, bu iman ve heyecanla atıyor. Bir tek karış mukaddes toprağı için topluca canını feda etmeye hazırdır. Yüce Allah'ın yardımı ile bu millet, eski şerefini yeniden elde edecektir. Bu şerefi elde etmek isteyenler, gelsin bu yarışa katılsınlar!..

YAHUDİ İLE OLAN SAVAŞIMIZ

Yüce Allah, Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

"Ey Muhammed! inananlara en şiddetli düşman olarak, insanlar arasında Yahudileri ve Allah'a eş koşanları bulursun..." (Mâide suresi, âyet: 82).

İslâm dini ve müslümanlar, ilk günden başlayarak gönümüne kadar daima yahudilerin hile, fitne, desise ve

bozgunculuklarına maruz kalmış ve bundan pek çok. zarar görmüşlerdir. Ne yazık ki, müslüman olarak bunlardan gereken dersleri almış değiliz. Oysa Kur'an-ı Kerimde, yahudilerin tarih boyunca inananlara karşı takındıkları taktikler ve uyguladıkları plânlar birer birer anlatılmakta ve bu hususta bizleri uyarmaktadır. Kur'an-ı Kerimde, bu konuda şöyle buyurulmaktadır:

"Onların size inanacaklarını mı umuyorsunuz? Oysa, onlardan bir takım kimseler, Allah'ın kelâmım (sözünü) işitiyor ve ona akılları yattıktan sonrada bile bile tahrif edip değiştiriyorlar. Onlar, inananlarla karşılaştıkları zaman, biz de "inandık" derler. Birbirleriyle yalnız kaldıklarında: "Rabbimizin katında size karşı hüccet gösterebilir diye mi Allah'ın size açıkladığını onlara anlatıyorsunuz? Bunu, hiç düşünmüyor musunuz?" derlerdi. Allah'ın onların gizlediklerini de ve açığa vurduklarını da bildiğini bilmiyorlarmı?" (Bakara sûresi, ayet: 75-77.)

Eğer günümüzün müslümanları, bulundukları her yerde yahudilerin hile, desise, plân ve bozgunculuğuna karşı uyanık olmaz ve Medine'de Peygamber (S.A.V.) in yahudilere ve onların çevirdikleri dolaplara karşı aldığı tedbirlerin aynısını almaz ise, içinde bulundukları perişanlık ve dağınıklıktan kurtulamayacaklardır. Emperyalizmin ve siyonizmin kölesi olarak, kendi ülkelerinde esir kalmakta devam edeceklerdir. Şayet akıllarını başlarına alır, Peygamber Efendimiz (S.A.V.) in Medine'de İslâm'ın ilk olarak yayılmaya başladığı bir dönemde, yahudilerin hile ve desiseleri ile karşılaştığı zaman aldığı tavır ve tedbirlerinin aynısını alıp uygularlarsa, ülkelerini emperyalizmin ve siyonizmin dipçığı altında ezilmekten kurtaracaklardır. Yahudinin çevirdiği hile ve desise dolaplarından kurtulup, huzur ve güven içinde kalacaklardır...

Yahudilerin tarih boyunca, müslümanlar için baş, vurduğu taktik, hile ve desiselerden biri de şudur: Müslümanların ilham aldıkları kaynakları kurutmak, din ve Kur'an esaslarından uzaklaştırmaktır Şerefli geçmişinden koparmak ve manevi değerleriyle kendisi arasında engel duvarlarını örmek ve böylece inancından yoksun bırakmaktır. Bunun sonunda müslümanları her yönden zayıf düşürüp, rahatlıkla onları yönetmeye çalışmaktır. Yahudiler, her zaman bu taktiğe baş

vurmuşlardır. Müslümanları, bu noktadan yenmeyi denemişlerdir.

Bu milleti, dininden ve Kur'an'dan uzaklaştırmaya çalışanlar bilseler veya bilmeseler, isteseler veya istemeseler yahudilerin dostu ve yardımcısıdır. Onlar, Yahudinin bu ülkede her türlü kötülüğünü ve bozgunculuğunu sürdürmeye fırsat veriyorlar.

Bu millet, din ve Kur'an'ından uzaklaşmış, olarak bulunduğu sürece, yahudi bu ülkede huzur ve güven içinde at koşturacak ve istediği oyunu oynatabilecektir. Yahudinin, bu ülkede olmasını istediği ortam budur. Çünkü o, böyle bir ortamda ellerini, kollarını sallayarak yürüyecek ve istediği gibi her şeyi yapabilecektir. Zaten yahudinin bütün çabası, böyle bir ortamı oluşturmaktır.

Yahudinin hayatta tek korktuğu nokta ise, bu ülkede din ve inancın yeniden yaşanması ve müslüman halkın yeniden Kur'an'ın etrafında toplanmasıdır. Yahudinin, bundan korktuğu kadar dünyada başka hiç bir şeyden korktuğu görülmemiştir. Çünkü yahudi, tarih boyunca bu dinî inancın ve uyanışın daima karşısında yenilmiş ve zarar görmüştür...

İşte, bu yüzden yahudi, bu ülkede dini uyanışı istemez ve bütün gücü ile böyle bir uyanışın karşısında dikilmeye çalışır. Ne zaman islâm adına bu ülkede bir uyanış ve diriliş olmuş ise, hemen yan kuruluşlarını harekete geçirir ve bu uyanışın önüne geçmeye ve bunu anında söndürmeye çalışır. Bu, yahudinin tarih boyunca değişmeyen ve İslâmî uyanışlara karşı uyguladığı birinci taktiğidir.

Yahudinin bu oyununu bozmanın tek yolu, yeniden İslâm'a ve Kur'an'a dönmek ve onların esaslarına sımsıkı sarılmaktır. Bu, yahudinin sonu demektir. Müslümanlar için ise bu, zaferin başlangıcı, hürriyet ve bağımsızlığın tam olarak sağlanması ve düşmana karşı üstün gelmenin sevincidir. İşte, kurtuluşumuzun tek yolu budur. Bu yolda uyulacak işaretler ise, iman ve cesarettir...

Yahudiler, Medine'de ekonomik yönden çok güçlü idiler. Bu yüzden, Medine halkı ile çok sıkı bağlantı kurmuşlar ve her alanda onlarla ekonomik ilişkiler içinde bulunmuşlardır. Medine halkı ile çelişen ve onların çıkarlarına dokunacak her hangi bir problemleri yoktu. Ancak, müslümanlar Medine'ye

geldikleri zaman, yahudiler huzursuz olmuş ve bundan sonra hile ve desiselere baş vurmuşlardır. Çünkü müslümanlar, inançlarının yayıldığı her yeri, kendileri için vatan kabul ediyorlar ve inançların yayılmadığı yerde ise, orada sonsuz kalmanın mümkün olamayacağına inanıyorlardı. İşte, Yahudiler, bu noktadan şüphe ve fitne ateşini yakmayı başardılar. Müslümanlar arasında, onları dinleyen ve söylediklerine inanan kimseler de vardı. Yahudiler, bunları kendi çıkarları için kullanıyor, söylemek ve yapmak istedikleri bir çok şeyleri de onlara söyleyip yaptırıyorlardı. Peygamber Efendimiz (S.A.V.) in, (Hicretin ikinci yılı, Şevval ayında. Peygamber (SAV.)'in yaptığı bu savaşa İslâm tarihinde: "Beni Kaynukâ" Savaşı adı verilir. Beni Kavrukâ Savaşı. Hazreti peygarnberin Medine yahudileriyle yaptığı ilk savaşı. Resul-i Ekremle yaptıkları ilk antlaşmayı, yahudilerden ilk bozan Beni Kaynukâ yahudilerl oldu: Beni Kaynukâ savaşı, büyük Bedir savaşı ve Uhud savaşı arasındaydı. Müslümanlar Bedir savaşını kazanmış olması, yahudilerin hoşuna gitmedi. Esasen yahudilerle münafıklar. müslümanların aleyhinde gizli qizli çalışıyorlardı. Bedir'den önce Kureyşliler, müslümanlar aleyhinde münafıkları nasıl teşvik etmişlerse, yahudileri de tehdide kalkışmışlardı. Yahudilerin müslümanlara karşı siyasi durumu hiç de yahudiler için aldığı bir çok kararlar hususunda bunlar, onları savunup ve alınan bu kararlardan vaz geçirmeye çalışırdı. Meselâ: Münafıkların başkam Abdullah İbm. Übeyy, Beni Kaynukâ savaşında iyi değildi. Hatta Resul-i Ekrem'in hayatı bile tehlikedeydi. Yahudiler müşriklerle birlikte peygamber (SAV)'i ortadan kaldırmayı tasarlıyorlardı. Bedir savaşı üzerinden henüz bir ay geçmişti. Yahudilerin en yürekli sayılan Beni Kaynukâ yahudileri ilk defa, Ensârla yapılan vatandaşlık sözleşmesini bozarak savaşa karar verdiler. Kendilerinin, Kureyşliler gibi olmadıklarını da ileri sürdüler. Beni Kaynukâ savaşına, bir müslümanla bir yahudi arasında çıkan kavga sebep olmuştur. Ensar'dan bir müslüman kadını, bir kuyumcu dükkânında Yahudiler tarafından hakarete uğruyor. Kadını kurtarmaya kalkışan bir müslüman, yahudilerin hücumuna uğruyor, Bu hareketi yapan yahudi de

kadına taraftarlık eden müslümanda öldürölüyor. Bu sebepten müslümanlarla Beni Kaynukâ yahudilerinin arası açıldı. Resulüllah, yahudilerin başkanlarıyla görüştü: Yahudilere: "Allah'tan korkunuz! Yoksa, müşriklerin Bedir'de uğradıkları felâkete sizde uğrarsınız" dedi. Bunları hem tehdit etti hem de sulhu bozmak istemiyordu. Kendilerine, sözleşmenin yenilenmesini teklif etti. Yahudiler, peygamberimizin fikrine yanaşmadıkları gibi: "Ey Muhammed! Sen bizi, savaşın ne olduğunu bilmeyen Kureyşliler mi sanıyorsun? Bizimle bir defa harp edersen, o zaman savaşın tadını anlarsın!" diyecek kadar cüretlerini artırmışlardı. Esasen yahudiler, sözleşmeyi bozmuş oldukları için, müslümanlara karşı savaş açmışlar, peygamber (S.A.V.) de bu savaşa katılmışlardı...

Yahudiler, kalelerine kapandı. Kendilerini müdafaya başladı. Diğer yahudi kabileleriyle münafıklardan yardım geleceğini umuyorlardı. Müslümanlarda bunların mahallelerini kuşattı. Çarpışma onbeş gün sürdü. Beni Kaynukâ, beklediği imdadı göremedi. Dara düştü. Teslime karar verdi. Sözlerinde durmayarak, sözleşmeyi bozdukları için Peygamber Efendimiz (S.A.V.)in vereceği cezaya boyun eğdiler. O zamanın örf ve adeti gereğince, teslim olanlar öldürölüyorlardı. Fakat. Beni Kaynukâ yahudileri Hazrec kabilesinin himayesinde bulunuyorlardı. Münafıkların reisi Ahdullah İbn. Übeyy, Hazrec eşrafındandı. Yahudilerin affını Hz. Peygamberden diledi. Bu sebepten, yediyüz kişiden ibaret olan yahudilerln affını Hz. Peygamberden diledi. Bu sebepten, yediyüz kişiden ibaret olan yahudilerin hayatı kurtuldu. Medine'den çıkıp gitmeleri sağlandı. Suriye'ye sürölüdü. Ele geçen ganimet malının beşte biri, hâzine için ayrıldı. Geri kalanı gazilere teslim edildi. Topraklarında topraksız müslümanlara verildi. Beni Kaynukâ kabilesinden sonra. Hz. Peygamber artık yahudl katibi kullanmamaya karar verdi. Neccaroğullarından Zeyd İbn. Sâbit'l yanına katip aldı. Suriye. Irak, Mısır'ın resml dili olan "Aramiceyi" öğrenmesini Zeyd'e tembih etti. Medine yahudilerlnden, vatandaşlık sözleşmesini ilk bozan, Beni Kaynukâ kabilesiydi. Medine'den sürölün ilk kabile de Beni Kaynukâ kabilesi oldu.) Yahudilere şefaatchi olmaya kalkışmış ve bu hususta Peygamber (S.A.V.) ile konuşmuş ve sözünün dinlenmediğini görünce de öfkelenmiştir. En sonunda Beni

Kaynukâ yahudilerinin sürgün edilmesi şartı ile münafıkların başkanı Abdullah İbn. Übeyy'in koruyuculuğu kabul edilir. Şüphesiz, bu gün müslüman topluluğunun düşmanları, artık onlarla savaş meydanlarında kılıç, ok, silâhla savaşmıyorlar. Müslümanların düşmanları, sadece onların inançlarıyla savaşılıyorlar. Ellerindeki bütün imkânları ile onları inançlarından uzaklaştırmaya çalışıyorlar. Müslümanların kalbine dinlerine karşı şüphe, tereddüt ve inkâr tohumlarını ekiyorlar...

Çünkü, müslüman topluluğunun düşmanları, müslümanları ayakta tutan, güçlü kılan, onları cihâd meydanlarına koşturan, hürriyet ve bağımsızlıklarını elde etmek için emperyalizme karşı savaşmayı telkin edenin din ve inanç duygulan olduğunu çok iyi biliyorlardı, İslâm dininin temelinde, haksızlığa ve düşmanlarına karşı cihâd için son nefesine kadar mücadele etme ruhunun var olduğunu da çok iyi anlamışlardı, İşte bu yüzden, önce müslümanları içten yıkmayı, inançlarını ellerinden almayı ve cihâd ruhunu söndürmeyi plânladılar. Yüce Allah'a, Peygamber (S.A.V.) e, Kur'an ve İslâm dininin temel esaslarına karşı iftira etmeye, şüpheler saçmaya ve aleyhinde propaganda yapmaya başladılar. Müslümanları, dinî inançlarından uzaklaştırmak için ne gerekli ise onu yaptılar. İslâm ve Kur'an'a karşı korkunç propagandalarda bulundular. Gazete, kitap, dergi, radyo, okul, eğitim ve açıktan verilen konferans'ar la bu fitne ve bozgunculuklarını körüklemeye çalıştılar. (Siyonizm ve emperyalizm, bu noktadan başlayarak çok şeyler elde etmiş ve büyük işler başarmıştır. 1967 yılı savaşından önce, Mısır askerleri arasında inançsızlık propagandasını yapmış ve onu manen yenmeyi başarmıştı. Bu ruhî çöküntü ve manevî yenilgiden bir kaç hafta sonra da savaşı başlatmış ve Mısır ordusunu rahatlıkla hezimete uğratmıştı. Bu günde aynı metotlarla müslümanları, Filistin'den uzaklaştırmaya çalışmaktadır...)

Anlaşıldığı gibi, dün emperyalistlerin yaptığı gibi bugün de Siyonistler müslümanları içten yenmeyi deniyorlar. Bütün saldırılarını, sadece dini inançlarına yöneltiyorlar. Gerek yakın ve gerekse uzak hedeflerine ulaşmak için aynı metodu kullanıyorlar.

Bugün, müslüman topluluğunun gerek yer altı ve gerekse yer

üstü bütün hammaddeleri ve ekonomik ürünleri, onlara düşmanlık yapanların ellerinde bulunmaktadır. Müslümanlar, kendi elleriyle bunları onlara vermekte ve daha sonra verdiklerinin aleyhlerine kullandığını da görmektedirler. Fakat, bütün bunlara rağmen müslüman topluluğunun düşmanları, durmadan ve usanmadan İslâm dini hakkında başlattıkları propagandalara devam etmekte, inkâr ve şüphe tohumlarını ekmeye çalışmaktadırlar. Çünkü onlar, bu ülkede emperyalist emellerini sürdürmeleri ve istedikleri her şeyi gerçekleştirmeleri için en uygun ortamın, müslümanları dinî inançlarından uzaklaştırmak ve ruhen çökertmek olduğunu çok iyi biliyorlar. Elde ettikleri yüzlerce deneyler de bunu ispat etmiş, müslümanları yenmenin ve ülkelerinde tutsak olarak tutmanın, onları kul ve köle olarak kendi yararlarına çalıştırmının tek yolunun bu olduğunu da çok iyi anlamışlardır.

Onun için durmadan bütün güçleriyle, müslümanların inancına yükleniyorlar. Yeni yeni vasıta ve metotlarla müslüman topluluğun inancına saldırıyorlar. Yüce Allah'ın varlığı ve İslâm dininin hak olması yönünden müslümanlar arasında oluşan birliği ve bütünlüğü bozmaya ve böylece onları parçalamaya çalışıyorlar. Böylece, müslüman topluluğunun düşmanları, her gün yeni şüpheler ortaya atarak müslümanları inanç yönünden sarsıyorlar, parçalıyorlar ve parçaladıklarını da kolayca yutabiliyorlar...

Müslüman topluluğuna karşı yürütülen bu düşmanlık şekli (inançlarıyla savaşma şekli), yeni değildir. Eskiden de bu yola baş vurulmuştur. Ancak, Kur'an-ı Kerim müslüman topluluğunu uyarmış, bu düşmanlık şekline karşı uyanık olmalarını ve düşmanlarının bu hususta yaptıkları propagandalara kanmamalarını istemiştir. Kur'an-ı Kerimde bu hususta şöyle buyrulmaktadır:

"Kendilerine kitap verilenlerden bir takım kimseler, sizi sapıtmak isterler..." (Al-i İmrân suresi. âyet: 69.)

Hak ve doğru yoldan sapıtmak, her çağda geçerli olan bir düşmanlık şeklidir. Kur'an-ı Kerim, bu yüzden müslümanları uyarmakta ve onlara çevrilen bu zehirli silâhı geri tepmektedir. Düşmanların sinsi plânlarını da böylece açığa vurmaktadır...

Kur'an-ı Kerim, müslüman topluluğunun üzerinde bulunduğu hak dinin temel esaslarını birer birer tesbit ederken, diğer yanda "Kendilerine kitap verilenlerden bir takım kimselerin inkâr ve şüphe propagandalarıyla onları saptırmak istediklerini" haber vermekte, yeryüzünde büyük emaneti omuzlarında taşıyıp, insanlık tarihinde yeni bir devir açabilmeleri için bu hususta uyanık olmaları gerektiğini buyurmaktadır. Böylece, açık ve kesin olarak müslüman topluluğunun önünde kurulan tuzakları bildirmekte, düşmanın pis ve çirkin emellerine ulaşmak için hangi tehlikeli plânlara baş vurduğunu öğretmektedir. İslâm ye müslüman topluluğunun düşmanları, onlarla savaşmak için önce bu hilelere baş vuruyor, inkâr ve şüphe yolu ile onları hak dinlerinden uzaklaştırmayı plânlıyorlar...

Daha sonra Kur'an-ı Kerim, bunların (yahudile-rin) bu iftira ve şüpheleri yaymak hususunda yaptıkları propagandayı derinleştiriyor, inceliyor, iç yüzünü açığa vuruyor, akıl ve vicdan ölçülerıyla bu iftira ve şüphelerin karşılaştırılmasını istiyor. Yahudilerin, tarih boyunca Allah'a, Allah'ın peygamberlerine ve buyruklarına karşı geldiklerini, hakkı dinlemedikleri için de Allah'ın lanetine uzadıklarını haber vermektedir. Allah'ın hükmünü ve hak dinin temel esaslarını inkâr edip değiştirmeleri ve kendilerine gönderilen hak peygamberleri öldürmeleri dolayısıyla da bu lanet ve azabın kendileri üzerinde daha da güçlendiğini açıklayıp bildirmektedir.

Bütün bu kesin bilgi ve açıklamalardan sonra yüce Allah müslümanlara, yahudilerden korkup sinmemelerini, üstün gücün sahibi, yer ve göklerin tek egemeni yüce Allah'ın yardım ve desteğinin onlarla beraber olduğunu buyurmaktadır. Her şeye gücü yeten, ortağı ve eşi bulunmayan yüce Allah'ın, daha önce müşrikleri yenilgiye uğrattığı gibi yahudileri de müslümanların eliyle yenilgiye uğratacağını, dünyâ ve âhirette azabın en şiddetlisini tatdıracağını bildirmektedir... Bildirilen bu âyetlerden sonra Müslüman topluluğu, yahudiden hile ve desisenin her türlüünü öğrenmiş, artık söylediklerine inanmamaya başlamış ve yüzlerine karşı Peygamber (S.A.V.) e gelen şu emirle şöylece haykırmaya başlamışlardır:

"Ey kitap ehli! Niçin hakkı bâtıla karıştırıyor ve bile bile hakkı

gizliyorsunuz." (Ali- İmrân sûresi. âyet: 71)

. Hakkı bâtıla karıştırmak, yahudilerin her zaman baş vurdukları bir taktiktir. Müslümanların bu taktiğe karşı da uyanık olmaları gerekir.

Yahudilerin Tarih Boyunca Başvurdukları Hile Ve Desiseler :

Kur'an-ı Kerimin inmeye başladığı günlerden itibaren yahudiler, müslümanlara karşı amansız bir savaşa girişmişler, her türlü hile ve desiselere baş vurmuşlardır. Yahudiler, daima perde arkasında döğüşmeyi hile ve dolap çevirmeyi isterler. Tarih boyunca izledikleri yol budur.

Müslümanları sapıtmak, doğru yoldan ayırmak, aralarında fitne ve bozgunculuk çıkarmak, müslümanları bölmek, parçalamak ve daha sonra birbirine düşman yapmak gibi hile ve desiselere ilk baş vuranlar, yahudiler ve onların gizli emellerini gerçekleştirmeye çalışan dünya Siyonist birliğidir. Daha sonra misyonerlerin faaliyetleri de gelir. Esasen misyonerler, siyonizmin birer maşası olarak islâm dünyasında faaliyetlerini sürdürmüşlerdir.

İslama ve müslümanlara karşı bu iki azgın düşman, elele vererek amansız bir mücadeleye girişmişlerdir, İslâm kültürünü, müslümanlar arasında yok etmek veya bu kültürün etkisini azaltmak için ne gerekli ise onu yaptılar. Hakkı batıla karıştırdılar ve müslümanları, kendi ülkelerinde şaşkına çevirdiler. Ancak, yüce Allah'ın korumasını üzerine aldığı Kur'an-ı Kerime el uzatamadılar. Yüce Allah'a, binlerce kere şükürler olsun ki, Kur'an-ı Kerim sonsuza dek, elimizde bâki kalacak ve daima bize doğru yolu, sönmez aydınlığı ile gösterecektir. Bu, yüce Allah'ın bize olan nimet, fazilet ve kereminin en büyüğüdür.

Yahudiler, İslâm tarihini karıştırdılar. Haktan ve doğruluktan ayırdılar. Bu hususta akıl almaz hikâyeler ve yalanlar uydurdular. Gerçeği örtbas etmeye çalıştılar. İslâm'ın, tarih! olaylarıyla ve tarihî kahramanlıklarıyla alay etmeye ve onları küçük düşürmeye kalkıştılar.

Peygamber Efendimi" (S.A.V.) in hadislerini de karıştırdılar. Müslümanları aldatmak için yalandan hadisler uydurdular. Fakat, Yüce Allah bu ümmete büyük hadis âlimlerini ihsan buyurdu. Yahudilerin açtığı hadis uydurma gediğini, yazdıkları

ve içine sadece, sahih ve makbul hadisleri topladıkları değerli hadis kitapları ile kapattılar. Bu hususta, insan üstü bir çalışma gösterdiler.

Kur'an-ı Kerimin tefsiri hakkında da çok ileri derecede karıştırmalarda bulundular. Tefsir kitaplarını, gerçekte hiç bir ilgisi olmayan safsatalarla doldurdular...

İslâm'la ve Müslümanlıkla hiç bir ilgisi bulunmayan bir çok kimseleri de birer İslâm bilgini ve kahramanı olarak tanıttılar. Kendi yararlarına kullandıkları bazı sahte kişileri de birer önder olarak takdim ettiler. Bu sahte ve yalanlarını da birer gerçekmiş gibi göstermeye çalıştılar...

Bugün, İslâm dünyasında Siyonizm ve misyonerlerin iş birliği ile yapılan yüzlerce ve binlerce İslâm dini aleyhindeki propagandalar sonucu, müslüman ülkelerde yeni yetişen nesil arasında islâm düşüncesi ve ideali zayıflamaya başlamıştır. Bu propagandalar, o kadar ileri gitmiştir ki, bu ülkelerde artık gerçek bir İslâm düşüncesinden söz edilemez olmuştur.

Bu islâm ülkelerinde, siyonizmin dostu ve söz birlikcisi binlerce kişi lider, önder, düşünür, yazar, kumandan ve kahraman olarak ilân edilmiş ve en önemli işlerin başına getirilmiştir. Geçmişleri kirlî ve karanlık olan bu kişilere (Siyonizmin onuncu protokolünde aynen şöyle denilmektedir: Pek yakın bir zamanda devletin en kilit noktalarına ve devlet başkanlığına kendi taraftarımız olanları getirmeliyiz.

Başkanlığa getireceğimiz, içişinin, geçmişi kirlî ve karanlık olmalıdır, çünkü böyle kişiler, kirlî geçmişlerinin bilinmesini istemezler. Bu yüzden de daima bize boyun eğerek ve dediğimiz her şeyi yerine getirirler...) devletin yönetimini teslim etmişler ve istedikleri her şeyi bunlara yaptırmışlardır.

İslâm'ın bu düşmanları, açık olarak yapamadıkları bir çok işleri ve görevleri de bunlar vasıtası ile gizli olarak yaptırmış ve başarmışlardır. (Yüce Allah'ın izni ile, pek yakın bir zamanda müslümanların eliyle bu başarılan kırılabacaktır. O günlerin ümidi içinde bütün müs-lümanlar için kurtuluş bekliyoruz.)

Yahudinin ve diğer İslâm düşmanlarının (ki bunların hepsi, yahudinin yan kuruluşlarıdır) müslümanların aleyhinde başlattıkları yalan ve iftira propagandaları, hâlâ bütün İslâm ülkelerinde aynı hız ve aynı tempo ile devam etmektedir.

Bizim için ve yer yüzünde yaşayan bütün insanlık için tek

kurtuluş ve huzur yolu, Kur'an ve İslâm esaslarına sımsıkı sarılmak ve gereğince amel etmektir. Çağımızın buhran ve huzursuzluğunun kaynağı, hiç şüphesiz siyonizmdir. İnsanlığın ve huzurun düşmanı Siyonizm, bulunduğu her yerde huzursuzluk ve anarşi çıkarmakta, dünyanın dengesini bozmakta ve barış çabalarını engellemektedir. İnsanlık bu büyük düşmanından kurtulduğu gün, huzur ve barışa tamamı ile kavuşabilir...

İslâm ümmeti arasında şek ve şüpheleri yaymak ve onları şaşırtmak hususunda yahudilerin baş vurdukları taktikler hakkında, Kur'an-ı Kerimde şöyle buyurulmaktadır: "Kendilerine kitap verilenlerden bir takım kimseler şöyle dedi: İnananlara indirilene, günün hasında inanın, fakat günün sonunda bunu inkâr edin ki. belki dinlerinden dönerler. Dininize uymayanlardan başkasına inanmayın." (Al-İ İmrân sûresi, ayet: 72.)

Evet, yahudilerin baş vurdukları bu taktik ve hile yolu, gerçekten çok korkunç ve çirkindir. Bu taktik, zayıf imanlılar üzerinde büyük tesirler meydana getirir. Çünkü onların, günün başlangıcında inandıklarını ve İslama girdiklerini söylemeleri ve daha sonra da dinden çıktıklarını söylemeleri, inancı zayıf olan, İslâm inancı hususunda kesin ve derin bir bilgisi olmayanlar üzerinde büyük bir yan etki yapar. Onların ruhen, sarsılmasına sebep olur.

Meselâ: Bu devirde zayıf imanlılar, yahudilerin önce iman ettiklerini ve daha sonra dinden çıktıklarını görünce şüpheye düşüyor ve kendi kendine şöyle düşünüyor: İslâma giren ve onun temel esaslarını kabul eden bu kişiler, acaba onda bir eksiklik ve saçmalık mı gördüler ki, daha sonra ondan döndüler? Eğer onlar, bu dini tam, doğru ve hak olarak bulmuş olsalardı, ondan asla çıkmazlardı...

Bu hile ve taktik yolu, yahudiler tarafından günümüze kadar uygulanmış ve gelmiştir. Her çağa uygun bir biçimde düzenlenmiş fakat, prensip olarak bu taktik ve hile yolu devamlı olarak uygulanmıştır. Yahudilerin bu eski hile ve taktik yolu, İslâma karşı olan diğer düşmanları tarafından da bazen baş vurulmuş ve aynı şekilde uygulanmıştır.

Çağımızda bu taktik ve hileler, profesör, doktor, araştırmacı, bilgin, şair, yazar, gazeteci ve sanatçılar tarafından daha

güzel ve daha ustaca kullanılmaktadır. Bunlar, sözde müslüman geçinirler ve her fırsatta müslüman olduklarını ileri sürerler. Fakat bunlar, İslâmı ve müslümanlıkla hiç bir ilgisi olmayan iş ve faaliyetlerde bulunurlar. Kendilerinin iş ve davranışları, asla İslama uymaz. Konuşmalarında, araştırmalarında, şiir ve yazılarında İslâm dışı yorum ve açıklamalarda bulunur ve müslümanları böylece doğru yoldan şaşırtırlar. Bu yanıltma ve şaşırtmalar öyle bir dereceye geliyor ki, bunlar arasından doğru yolu ve gerçeği bulabilmek son derece zorlaşıyor.

Siyonizm tarafından kiralanan bu satılmış kalemler, müslümanların kalbinde inanç birliğini bozdular, felsefi ve ebedi ekoller halinde. saldırılarda bulunarak İslâm dünyasının birlik ve beraberliğini parçaladılar. (Siyonizmin on dördüncü protokolünde bu hususta aynen şöyle denilmektedir:

"Bulunduğunuz her yerde, sadece dininizin (yahudiliğin) temel esaslarını uygulamaya çalışın. Açık veya gizli bu görevi, mutlaka yerine getirin. Başka dinlerle savaşın, insanları. dinsiz ve inançsız bırakmak için ne gerekli ise yapın. Çünkü dinsiz ve inançsız bir topluluğa, istediğiniz her şeyi yaptırmanız kolay olur. Böyle kişiler, en küçük bir maddi çıkarla satın .alınabilir. İyi bilin ki, kendi dininizin inanç esaslarından başka, her hangi bir ideolojiye bağlanmak asla doğru olmaz..."

Bu satılmış kimseler, yahudiden aldıkları talimat üzerine dinde, anlam ve anlayış yönünden değiştirmelere başladılar. Dinin ayrıntılarına .daldılar ve temel esaslarını unutturmaya çalıştılar. Müslümanları, kendilerinden uzaklaştırmak için akıl ve mantığın kabul edemeyeceği yalan ve yanlış açıklamalarda bulundular. Dini zorlaştırmaya kalkıştılar. İslâmın temel esaslarını, sosyal hayatın gerçeklerini göz önünde bulundurmuyarak, Kur'an ve Sünnetin esasları kaynak kabul edilmeyerek sadece, kendi kişisel düşüncelerine dayanarak anlatmaya çalıştılar.

Bütün bu yorum ve açıklamaların sonunda sosyal hayattan uzak, akıl ve mantık ölçülerine uymayan çok tuhaf bir dini inanış kavramı ortaya çıktı. Ortaya çıkan bu cimi anlayış kavramını da kendilerine yanaşılmaz bir biçimde tasvir edildi. Böylece bunlar, İslâmın temel esaslarını, tarihini ve

kaynaklarını, anlayış ve uygulama yönünden değiştirmeyi - bir dereceye kadar - başardılar. Bunu yapanlar, bunu İslâm ve müslümanlık adına yaptıklarını söylediler. Bunlar, eski yahudilerin "günün başlangıcında müslümanlığını ilân edip, günün sonunda ise ondan döndüklerini söylemeleri" gibi taktik ve hilelere baş vurarak aynı metodu, başarı ile yürütmüş oldular. Bunu, gizli protokollerinde karara bağlayıp öylece uyguladılar, işin gerçek yüzünü, müslümanlardan gizli tuttular. Kur'an-ı Kerimde buyurulan: "Dininize uymayanlardan başkasına inanmayın..." (Al-i İmrân sûresi, âyet: 73.) ilkesine bağlı kaldılar. Sadece dinlerinin inanç esaslarını, bütün dünyada uygulamaya çalıştılar. Bu gün, dünyada Siyonizm adına çalışanların hepsi, aynı inanç ve aynı gayretle çalışmakta ve belirtilen hedefler doğrultusunda faaliyetlerim sürdürmektedirler. Bunların çalışma ve faaliyetleri, son derece gizli tutulmaktadır. Açıklamasında hiç bir yaran olmayan herhangi bir faaliyeti, açıklamaya kalkışmazlar. Bütün çalışmalarını, karar ve toplantılarını gizlilik içinde yürütürler. (Siyonizmin on üçüncü protokolünde aynen şöyle denilmektedir: "Üyelerimizden hiç kimse, karar vs faaliyetlerimizi açıklayamaz ve başkasına bu hususta bilgi veremez. Bu hususta yeteri derecede güvenme duygusunu vermeyenler, saflarımızda yükselmesine imkân verilmez... ") Siyonistler, sadece kendi localarının üyelerine açılırlar. Yapacakları işler hakkında, kendi aralarında gizlice danışır ve bunu gene gizlice karara bağlarlar. Kararlaştırdıkları her işi, zamanında yapmaya çalışırlar. Bu hususta, birbirlerinden yardım ve destek görürler. Ortamı müsait buldukları zaman, hemen plân ve taktiklerini uygulamaya çalışırlar. Bu hususta, ellerine geçen herhangi bir fırsatı asla kaçırmazlar. İnsanları yanıltmak için ellerinde bulunan modern araçlarla hemen harekete geçerler. Gerçeğin bilinmesi hususunda, ortada var olan bütün delilleri kaldırıp yok ederler. Gerçeği bilen kimseleri ise, ya zararsız hale getirir veyahut da ortadan silerler... Kur'an-ı Kerimin bir çok sure ve âyetlerinde, yahudilerin tarih boyunca baş vurduğu her çağda uygulaya geldiği hile ve desiselerden söz edilmektedir. Bunlara aldanmamak ve

bunlardan öğüt almak için birer birer açıklanıp anlatılmaktadır. Kur'an-ı Kerimde bu hile ve desiselerin anlatılması, hiç şüphesiz boşuna değildir. Bütün insanlık için ve inananlar için büyük bir önem taşımamış olsaydı, bu hile ve desiseler Kur'an-ı Kerimde, bu kadar büyük bir önemle açıklanıp anlatılmazlardı.

Dünya tarihinde hiç bir millet, İsrail Oğulları gibi zulüm yapmamış, fitne ve bozgunculuk çıkarmamış, hile ve desiselere baş vurmamış, hakka ve doğru yola çağıranlara işkence yapmamış ve peygamberlerini öldürmemiştir.

Yeryüzünde, inkâr ve isyan bakımından da İsrail Oğulları gibi hiç bir millet, yaşamış değildir. Tarihi vesikalar, bunun birer şahidi olarak durmaktadır.

İsrailoğulları, çıkardıkları bu fitne ve bozgunculuk hareketleriyle daima yer yüzünü kana bulamışlardır. Kur'an-ı Kerimde, yahudilerin bu çirkin davranışlarından söz edilirken, onların iyi, güzel, yararlı ve hayırlı olan her şeye düşmanlıkları şu tuhaf tutumlarıyla anlatılıyor:

"Ey Muhammed! Onlara de ki: "Cebrail'e düşman olan kimse Allah'a düşman olur. Çünkü o, Allah'ın izniyle Kur'an-ı, kendinden önce gelen kitapları tastik ederek, yol gösterici ve inananlara müjdeci olarak senin kalbine indirmiştir. Hiç şüphesiz Allah'a, meleklerine, peygamberlerine, Cebrail'e ve Mikâil'e düşman olan kimse inkâr etmiş olur. Doğrusu Allah, inkâr edenlerin düşmanıdır." (Bakara sûresi, ayet: 97-98.)

Kur'an-ı Kerimin anlattığı bu ayetteki mesele, yahudilerin inkâr hususunda ortaya koydukları hile ve desiselerin başka bir taktiğidir. Yahudiler, Yüce Allah'ın kendi bağışından ve kereminden peygamberliği ve vahyi, kendi kullarından dilediği kimselere vermesinden dolayı çılgına döndüler. Buna karşı çıkmak için akıl almaz yollara baş vurdular. Bir çok hile ve desise yollarını uydurdular, bununla inananları şaşırtmaya çalıştılar. İnananlara ve hak peygamberlere karşı içlerinde gizledikleri kin ve düşmanlığı kustular. Hak peygamber Hz. Muhammed (S.A.V.) in, yüce Allah'tan vahyi getirdiğini işitince şu akıl almaz hikâyeyi uydurdular:

"Cebrail, İsrailoğullarının düşmanıdır. Çünkü, Cebrail İsrailoğullarını helak etmek için daima Allah'tan azap ve felâket getirmiştir. Eğer, Hz. Muhammed'e vahyi Mikâil

getirmiş olsaydı, biz de inanırdık. Çünkü Mikâil, bolluk, yağmur, rahmet, bereket ve bağış meleğidir. Cebrail ise, azap ve felâketi getirmekle görevli bir melektir. Ve İsrailoğullarına düşmandır. Bu yüzden de O'nun getirdiklerine, inanmayacaklarını ileri sürdüler..."

Bu gülünç iddia, ahmaklıktan başka bir şey değil. di. inkâr ve inadın son derecesine varmış bir hile şekliydi. Ordan bu ahmaklığa iten sebep, onların içine yerleşen küll ve düşmanlık duygusudur. Çünkü yahudiler, bütün insanlığa karşı acımasız davranan bir millettir. Yüreklerinde kin ve düşmanlık olduğu için Cebrail (A.S.) a bile düşmanlık yapmakta ve içindeki kötü niyeti açığa vurmaktadırlar. Yoksa, Cebrail onların ticaretlerini ellerinden alan ve onların çıkarlarına karşı gelen bir beşer değildir. O, Allah'ın meleğidir. Sadece, Yüce Allah'ın buyruğunu yerine getirmekle görevlidir. Yüce Allah'ın buyruğuna karşı gelemmez.

Kara vicdanlı yahudilerin Cebrail (A.S.) a olan düşmanlığı, Hz. Peygamber (S.A.V.) e kadar uzanmaktadır. Çünkü yahudiler, Yüce Allah'ın Hz. Muhammed (S.A.V.) i peygamber olarak göndermesini kıskandılar ve bu kıskançlıklarını Cebrail (A.S.) a düşmanlık sekime - hile yolu ile- dönüştürdüler.

Evet, kin, düşmanlık, çekememezlik, kıskançlık. fitne ve bozgunculuk yahudi ruhunun değişmeyen birer özelliğidir. Ruhuna yerleşen bu çirkin özelliklerinden dolayı, bütün insanlığın başına belâ olmakta, huzur ve barış imkânlarını ortadan kaldırmaktadır. Kendisinden başka hiç kimseye yaşama hakkı tanımamaktadır.

İşte, bu yüzden yahudiler, bütün insanlıktan tecrit edilmiş (soyutlanmış) olarak tek başına yaşamaya zorunlu kalmışlardır. Kendilerini, diğer insanlardan üstün olarak kabul ettikleri için daima insanlara tepeden bakmış, onları hor görmüş ve bu yüzden de onların nefretini kazanmıştır. Yahudiler, en küçük bir çıkan için dahi olsa, binlerce ve hatta milyonlarca insanın ölümü pahasına olsa bile gözünü kırpmadan ve kalbini sızlatmadan savaş çıkarır ve yeryüzünü kana bulaştırır. İnsanların rahat, huzur ve barış içinde yaşamalarından huzursuz olur. Başkasına, iyiliğin dokunmasını istemezler. Kur'an-ı Kerimde, bu hususta şöyle buyrulmaktadır:

"Allah, kullarından dilediğine, bol ihsanından indirmesini çekemeyerek, Allah'ın indirdiğini inkâr etmekle, kendilerini çok kötü bir şey karşılığında sattılar." (Bakara sûresi, ayet: 90.)

Kara vicdanlı yahudinin, peygamber (S.A.V.) e ve ona gelen kutsal kitap Kur'an-ı Kerime karşı kin ve düşmanlıkları, bu noktadan kaynaklanmaktadır. Onlar, her şeyin sadece onlara gelmesini ve yalnız her şeyin onların olmasını isterler. Hatta bu istek ve arzularında o kadar ileri gitmişlerdir ki, Yüce Allah'a eş koşmuşlar ve O'nun gönderdiği hak peygamberleri bile inkâr etmişlerdir.

İslama ve hak dine olan düşmanlıklarından dolayı her türlü hile ve desise yolunu mubah görürler. Onlar için her hangi belli bir sosyal veya siyasi düzen önemli değildir. Onlar, sadece kendilerinden ve çıkarlarından yana olan düzenleri destekler. Meselâ: Bugün, islâm ülkelerinde İslâm'dan yana bir uyanma hareketini gördüğü için komünizmi yaymaya ve onu desteklemeye çalışmaktadır. İslâm dini ile savaşmak için her türlü sapık felsefî ekolleri yaymaya çabalamakta ve müslümanların arasına ayrılık tohumlarını ekmektedir.

(Siyonizmin ikinci ve üçüncü protokolünde aynen şöyle denilmektedir: "Bizim ilke ve çabalarımızın boşuna olduğunu sanmayın. Yaptığımız her şeyi, planlı yaparız. Şimdiye kadar planladığımız her şeyi de başarı ile sona erdirmişiz.

Uyguladığımız her ilke ve plânın boşa çıkacağına. sakın inanmayın. Marksizmi biz planladık ve başarı ile uygulama safhasına getirdik. Komünizmi; eşitlik, hürriyet ve kardeşlik prensipleri altında daima kanatlarımızın altında koruyup yaşatmalıyız. Mason localarında bu prensipler kabul edilip uygulanmalıdır.. ")

Hendek savaşı hakkında Muhanımed İbn. İshâk şöyle rivayette bulunmuştur: "Hendek savaşından önce yahudilerden bir heyet Mekke'ye gidip Hz. Peygamber (S.A.V.) in aleyhinde muhbirlik ve casusluk yapmış ve Kureyş kabilesine bilgi vermişler ve Medine'ye yapacakları bir sefer ve savaş hazırlığı hususunda yardımcı olacaklarına dair söz vermişlerdir." İbn. İshâk, daha sonra bu olayı, şu şekilde rivayet etmektedir: "Beni Vâil ve Beni Nudayr kabilesinden Selâm İbn. Ebi Hakik Nudari, Hayy İbn. Ahteb Nudarî, Kenâne İbn. Ebî Hakik Nudari, Havza İbn.

Kars Vâilî ve Ebu Ammâr Vâiliden meydana gelen bir heyet, Medine'den yola çıkarak Mekke'ye gittiler. Mekke'de Kureyş kabilesinin ileri gelenleri ile görüştüler. Peygamber Efendimiz (S.A.V.) e ve müslümanlara karşı savaşmak için yeni bir sefer yapmaya ikna ettiler. Karşılaştıkları her kese, Peygamber (S.A.V.) in aleyhinde konuştular. İslâm ve müslümanlar hakkında iftira ve yalan beyânlarda bulundular.

Bu konuşma ve görüşmeler esnasında Kureyşliler, Medine'den gelen bu yahudi heyetine şöyle dediler: "Ey yahudiler topluluğu! Sizler, kendilerine kitap verilenlerin ilkisiniz. Bu din hakkında ihtilâfa düştük. Siz bizden, kitap ve din hakkında daha bilgilisiniz. Söyleyin bakalım, bize: Acaba bizim atalarımızın dini mi, yoksa Muhammed'in getirdiği din mi daha iyidir?" Kureyşlilerin bu sorusuna yahudiler, şu cevabı verdiler: "Sizin dininiz, Muhammed'in dininden daha üstündür. Sizin dininiz uyulmaya daha lâyıktır."

İşte, yüce Allah bu yahudi heyetinin söyledikleri yalan ve iftiralar hakkında, Kur'an-ı Kerimde şöyle buyurmaktadır: "Kendilerine kitap verilmiş olanların, puta ve şeytana inanıp, inkâr edenlere: "Bunlar inananlardan daha doğru yoldadırlar" dediklerini "görmedin mi? İşte, Allah'ın lanetledikleri onlardır. Ey Muhammed! Sen, Allah'ın lanetlediği kimseye yardımcı bulamazsın. Yoksa (sandıkları gibi) onların hükümranlıktan bir payı mı var? O zaman insanlara bir çekirdek parçası bile vermezler. Yoksa onlar, Allah'ın bol nimetlerinden ihsan buyurduğu kimseleri mi çekemiyorlar?" (Nisâ sûresi, âyet: 51-54.). Bu yahudi heyeti, Kureyşlilere bu iftira ve yalandan bulunduktan sonra, Kureyşliler savaş için hazırlıkta bulundular. Mekke'nin etrafındaki kabilelere, Yahudi heyetinin verdiği gizli bilgileri yaymaya başladılar..." (Bu hadiseyi, Muhammed İbn. İshâk'tan Sahih bir senetle "el-Cemâ'a" rlvayert etmiştir...)

Yüce Allah bu hususta, ezeli kelâmı Kur'an-ı Kerimde, doğru ve kesin olarak şöyle buyurmuştur: "Ey Muhammed! İnsanlar arasında inananlara, en şiddetli düşman olarak yahudileri ve Allah'a eş koşanları bulursun..." (Mâide sûresi, âyet: 82.) Bu hitap, Peygamber (S.A.V.) in şahsında bütün insanlığa yapılan bir hitaptır. Yüce Allah'ın hitabı umumî, ezeli ve ebedidir. Bütün insanlar ve çağlar için geçerlidir. Her çağda

inananlara, insanlar arasından en çok düşmanlık yapanın yahudi olduğu kesindir. Bu düşmanlık tarihî belgelerle de tesbit edilmiştir.

Gene bu ayette açık olarak anlatıldığı gibi, inananlara düşmanlık hususunda yahudiler, Allah'a eş koşan müşriklerden daha önce gelir. Ayette bu yüzden, önce yahudilerin düşmanlığı ve sonra da müşriklerin (Allah'a eş koşanların) düşmanlığı anlatılmıştır. Gerek günümüzde ve gerekse tarihimizde yahudiler, müşriklerden daha çok bize düşmanlık yapmış ve zarar vermişlerdir. Düşünen ve gerçeği görmeye çalışanlar, bunu açık ve kesin olarak görüp anlayacaklardır... Burada, yahudilerin kitap ehlinden olmalarına rağmen, inananlara karşı düşmanlık noktasından, müşrikleri geçmesi bakımından da önemli bir gerçeğe işaret buyurmaktadır. Inananlara karşı düşmanlık hususunda yahudiler, müşriklerden (Allah'a eş koşanlardan) farksız davranır ve hatta onların yapmadıklarını yaparlar. Onların, kitap ehlinden olmaları, yaptıkları hususlar için hiç bir şeyi değiştirmez...

Eğer, İslâmın doğuşundan itibaren müslümanlar için yapılan düşmanlıkları incelemiş olursak, en şiddetli düşmanlığın yahudilerden geldiğini görürüz... Dün olduğu gibi, bugün de aynı ölçüde ve şiddette yahudilerin müslümanlara karşı olan düşmanlıkları sürmektedir. Medine'de bağlayan bu düşmanlık savaşı, tam on dört yüz yıldır devam edip gelmektedir. İslâm'a, İslâm Peygamberine, Kur'an'a ve İslâm ümmetine en büyük iftirayı yahudiler yapmıştır. Bugün de yahudiler, İslâm ve müslümanlara karşı acık ve kesin olarak bu düşmanlıklarını ilân etmiş bulunmaktadır. Bugün, yeryüzünde yahudinin en büyük düşmanı müslümanlardır. Müslümanın da en büyük düşmanı yahudidir. Yahudi, her fırsatta bu düşmanlığını açığa vurmakta ve müslümanlara karşı açıkça meydan okumaktadır. (İsrail askerleri 1967 tarihinde Kudüs'e girdikleri zaman, zafer sarhoşluğu ile İslâm'a, islâm peygamberine ve bütün müslümanlara olan kin ve düşmanlıklarını kusarak şöyle bağurdılar: "Muhammed, şimdi öldü ve bize geride müslüman kızlarını bıraktı...")

Bilindiği gibi, İslâm dini daima barıştan yanadır. Barışı sever. Gerekli kalmadıkça savaşa razı olmaz. İslâm dininde, çözüm için önce barış yolu aranır. İslâm dininin temel esasları, bu

barış ortamında yayılmaya başlanır. Kur'an-ı Kerimde de bu usul ve esas emredilmiştir. Bu yüzden peygamber efendimiz (S.A.V.) Medine'ye göç ettikleri zaman, ilk olarak yahudiler ile bir antlaşma imzaladı, Yahudilerle birlikte Medine'de barış içinde yaşayacaklarına dair karşılıklı olarak birbirlerine söz verdiler. Bu antlaşma ve sözleşmeden sonra Peygamber efendimiz (S.A.V.) yahudileri İslama çağırdı. İslâm'ın ve Kur'an'ın, Hz. Musa'ya Yüce Allah'tan hak kitap olarak indirilen Tevrat'ı kabul ettiğini ve onun doğruluğunu tastık ettiğini söyledi. Hz. Musa ve Hz. İsa'nın geleceğini haber verip müjdeledikleri son peygamberin, kendisi olduğunu ve bu yüzden de kendisine iman etmeleri gerektiğini buyurdu. Fakat Yahudiler, geçmişte bütün hak peygamberlere karşı yaptıkları isyan ve azgınlığın aynısını, Peygamber (S.A.V.) in bu çağrısına karşı da gösterdiler. Yalan beyân ve iftiralarda bulundular. Yüce Allah Kur'an-ı Kerimde bu hususta şöyle buyurmuştur:

"Ey Muhammed! And olsun ki, sana apaçık âyetler indirdik. Onlan ancak, doğru yoldan çıkmış olanlar inkâr eder. Onlar, her zaman bir antlaşmada bulunmuşlarsa, içlerinden bir takımı onu bozmamış mıdır? Fakat, onların çoğu zaten inanmazlar. Elleriinde olanı (Tevrat ve incil'i) doğrulayan bir peygamber, Allah katından onlara gelince, kendilerine kitap verilenlerden bir takımı, bilmiyorlarmış gibi Allah'ın kitabını arkalarına attılar..." (Bakara sûresi, âyet: 99-101.)

Yahudiler, İslâm'a ve İslâm peygamberine karşı düşmanlık ilân ettiler. İslâm'ı ve İslâm peygamberini ortadan kaldırmak için her türlü çareyi baş vurdular. Müşrikleri kışkırttılar ve onlara her türlü yardım ve desteği sağladılar. Fakat, Yüce Allah Evs ve Hazrec kabilelerinden büyük bir İslâm kitlesini ihsan buyurarak, yahudilerin bütün saldırılarını ve hilelerini etkisiz hale getirdi. Yahudiler, bu iman ve islâm ordusundan oluşan yüce safı, bir türlü yarıp hedeflerine ulaşamadılar. Hak peygamber Hz. Muhammed (S.A.V.) in ümmeti ve önderliği karşısında daima yenildiler. Bir türlü, gaye ve emellerini gerçekleştirme fırsatını bulamadılar...

Yahudiler, gerek Babil (Yahudiler. milattan önce yaklaşık 2000 yılları arasında tarih sahnesinde görünmüş ve daha sonraları Babil'e sürgün edilmişlerdir. Mısır'da köle olarak bulundukları

tarih ise milattan önce 1600 yıllarıdır. Yahudinin tarihi için kitabın başında verdiğimiz bölüme bakınız.

) sürgününde ve gerekse Mısır ve Roma'da bulundukları kölelik devirlerinde, her türlü hile ve desise yollarına alıştılar. Bu devirde, nesilden nesile anlatılan hileleri metotlaştıırıp, siyasî hayatlarında sistem haline getirdiler. Öğrenmiş oldukları hile ve desise yollarını, böylece, çağlar boyu birbirlerine aktara geldiler...

İslâm'a karşı yahudiler, ilk günde yenilgiye uğradılar. Fakat, İslâm dini, zamanla bütün dünyaya yayıldı. Devletin sınırları genişledi. Bütün dünyada sadece, ondan söz edilmeye başlandı. Bu yayılma ve genişleme tarihi boyunca, bir çok millet ve devlet onu tanımaya ve kabul etmeye başladı.

Yahudiler, bunu çekemediler. Tarih boyunca, bir çok deneylerle öğrenmiş oldukları bütün hile ve desiseleri, İslâm'a karşı kullandılar. Bu savaş için maddi ve manevi bütün güçleri seferber kıldılar. En sonunda Hıristiyan Devletlerini, haçlı ordular hazırlayarak İslâm dünyası üzerine saldırımları için ikna ettiler. Onlara maddi imkânlar sağladılar. İsrail Devletini, yeniden kurmak için uzun plânlar peşinde koştular...

İslâmın ilk doğuş günlerinde de yahudiler, Arap yarımadasının müşriklerini, kabile kabile gezip İslâm aleyhinde kışkırttılar. Müslümanların aleyhinde akıl almaz iftiralarda bulundular, onlarla alay ettiler ve müşriklerin onlara saldırıda bulunmasını sağladılar. Kur'an-ı Kerimde, buna işaret edilerek şöyle buyurulmaktadır:

"Kendilerine kitap verilmiş olanların, puta ve şeytana inanıp, inkâr edenlere: "Bunlar inananlardan daha doğru yoldadırlar" dediklerini görmedin mi?" (Nisa sûresi, âyet: 21.)

Hakkın ve İslâm'ın üstün gelmesi ile yahudiler, mücadele ve savaşma alanlarının yönünü değıştirdiler. Direk olarak İslâm ile baş edemeyeceklerini anlayınca, bu sefer de yeni müslüman olanların kalbini çelmeye, onlara yanlış bilgiler öğretmeye, müslümanların saflarını içten bölüp parçalamaya başladılar. Müslümanları, birbirine düşürdüler, İslâm toplumunun arasına fitne soktular. Daha sonraki tarihlerde Hıristiyan Misyonerleri'nin gösterdiği faaliyetleri de kendi emelleri doğrultusunda kullandılar. Yukarda da işaret ettiğimiz gibi, Haçlı Ordularını, İslâm dünyasına saldırımlarını

sağladılar, İslâm dünyasında, kendilerine bir sürü hizmetçi yetiştirdiler. Bunlar vasıtası ile bir çok isler başardılar. Sahte ve hain kahramanlar türettiler. Böylece, Misyonerler ve Siyonistler elele vererek İslâm dünyasını yıkmaya, bölüp parçalamaya çalıştılar. İslâm dininin temel esaslarını, bir daha dirilmemek ve anılmamak üzere kökünden söküp atmaya çabaladılar.

Daha önce de işaret ettiğimiz gibi, İslâm tarihinin ilk gününden başlayarak günümüze gelinceye kadar Kur'an-ı Kerimin şu ayeti: "Ey Muhammed! İnsanlar arasında inananlara, en şiddetli düşman olarak yahudileri ve Allah'a eş koşanları bulursun..." (Mâide sûresi, âyet: 82.) her zaman geçerliliğini korumuştur.

Eğer söylediklerimizi özetleyecek olursak, yahudinin İslam ve müslümanlara karşı olan düşmanlığını şöylece sıralamamız gerekecektir: Medine'de, yeni doğmakta olan İslâm devletine karşı, putperest Arap kabilelerini ve Mekke'li müşrikleri kışkırtan yahudilerdir. Beni Kaynukâ, Beni Kureyza ve Beni Nudayr kabilelerini (Beni Kaynukâ. Beni Kureyza ve Beni Nudayr adlı kabileler, Medine'de bulunan Yahudi kabileleridir. Müslümanlar bu üç kabile ile ayrı ayrı savaşmışlardır.) bir araya toplayıp İslama karşı bir güç meydana getirmeye çalışan yahudidir.

Müslümanlar arasında fitne ve bozgunculuk hareketini çıkaran, dedi kodularla müslümanları birbirine düşüren ve Hz. Osman (R.A.) ın şehit edilmesine sebep olan Yahudidir.

Peygamber (S.A.V.) in siyer ve hadislerinde yalan ve iftiralı rivayetler uyduran Yahudidir.

Koca Osmanlı Devletini parçalayan, milliyetçi ve ırkçı hareketlerin ardında sinsi emellerini gerçekleştirmeye çalışan. Sultan Abdülhamit Han hazretlerini tahttan indiren ve İslâm halifeliğini sona, erdiren Yahudidir.

Yeryüzünün her bölge ve ülkesinde, İslâm'a karşı savaşan güçlerin arkasında yahudi vardır. Müslümanlara karşı başlatılan savaşları her yerde destekleyen, para .ve silâh yardımında bulunan Yahudidir.

Materyalizm felsefesini kuran, maddeyi ilâhlaştıran Yahudidir. Cinsi arzuların serbest olmasını isteyen, seksi teşvik eden ve cinsi arzunun hayatın temeli olduğunu savunan Yahudidir. Aile

hayatını yıkan ve sosyal ilişkileri bozan Yahudidir... (Bu üç ayrı felsefe ekolünü kuran, yahudi asıllı kimselerdir. Bu üç yahudinin isimleri sırayla şöyledir:

1 - Karl Marks.

2 - Fruit.

3 - Dricham,

Daha sonraki çağda ise. din ve ahlâk kurallarını bozmaya çalışan yahudi asıllı Can Pul Clarther'dir.)

Müşriklerin, putperestlerin ve ateşperestlerin İslâm ile olan savaşları pek uzun sürmedi. Bu savaşların hepsi, toplu olarak yirmi yılı geçmez. Bu savaşlar müslümanlar için yahudilerle yapılan savaşlar kadar pek fazla zararlı da olmamıştır.

Hindistan'da ineğe tapanların müslümanlara yaptıkları zulüm ve haksızlık, Dünya Siyonizminin müslümanların başına ördüğü zulüm ve haksızlık ağının yanında hiç denilecek kadar azdır. İslâm ülkelerinde müslümanların başına Marksizmi musallat kılan da Yahudi değil midir?

Kur'an-ı Kerimde, İsrail Oğulları ile ilgili olarak verilen ayrıntılı bilgilerin bir çok hikmetleri vardır. Boş yere Kur'an-ı Kerim, bu kadar uzun ve geniş olarak İsrail Oğullarından söz etmemektedir. Kur'an-ı Kerimde, İsrail Oğulları ile ilgili verilen ayrıntılı ve geniş bilginin hikmetlerini, şöylece sıralayabiliriz:

1 - Medine'de ve Arap Yarımadasında, İslâmın çağırısına karşı çıkanların, fitne ve bozgunculuk hareketiyle İslâmın yayılmasına engel olmaya çalışanların, münafıktan koruyan ve kullananların Yahudi olması.

Bu yüzden yüce Allah, Kur'an-ı Kerimde, israil Oğullarından, tarihlerinden, çektikleri çileden, başlarına gelen olaylardan ve bunlardan ders almadan daima hak peygamberlere karşı yaptıkları isyandan uzun uzun söz etmekte ve müslümanlarla savaşanların kimlikleri hakkında geniş ayrıntılı bilgi vermektedir. Bunların, daha önce hak peygamberlere karşı takındıkları tavırları, haksızlıkları, hile ve desiseleri de bu gaye ile birer birer açıklamaktadır.

Yüce Allah'ın bildirdiği hak dini inkâr eden ve gönderdiği bütün hak peygamberlere karşı savaşan bu milletin, müslüman topluluğu tarafından da iyi tanınması ve ona göre tedbirli davranmaları için her şey Kur'an-ı Kerimde, açık açık

bildirilmiştir.

2 - İsrail Oğullan, son din olan İslâmdan önce, kendilerine kitap verilen hak dinin mensubu olanlardan olması dolayısıyla Kur'an-ı Kerimde, onlardan söz edilmiş ve onların dinlerinin esaslarını kendi elleriyle nasıl değiştirdiklerini anlatmış ve müslümanların da böyle yanlış bir yola sapmamaları için uyanda bulunmuştur. Hak ve doğru yoldan ayrılmakla, din ve ahlâk esaslarından uzaklaşmakla Yahudilerin başına gelen uzun yıllardaki felâketlerden ders alınması konusunda, İsrail oğullarının başına gelen olaylar, Kur'an-ı Kerimin bir çok sûrelerinde, birer birer açıklanmıştır.

3 - İslâm dini son dindir. Ondandır hiçbir din gelecek değildir. Hak din olarak kıyamet gününe kadar sadece, onun hükmü geçerli olacaktır, insanlık, bu zaman zarfında onu yaşamak ve ona yürekten inanmak zorundadır. Onu, her devirde yaşamak ve inkarcılara karşı savunmak için Hz. Musa'nın, Hz. isa'nın ve diğer hak peygamberin mucize ve mücadelelerinden Kur'ân-ı Kerimde, uzun uzun söz edilmiştir. Bilindiği gibi İsrail oğullarının tarihi, hayli eskidir. Bunların tarihinde, geçen olaylardan kazanılan bir çok tecrübeler vardır. Bunların bilinmesinde hiç şüphesiz, sayılamayacak kadar pek çok faydalar vardır...

Kur'an-ı Kerimin ve tarihin ışığında yaptığımız bu açıklamalardan sonra, siz değerli okuyucularımıza diyoruz ki; yahudi ile olan savaşımız dün olduğu gibi bugün de bütün şiddetiyle devam etmektedir. Yarın da aynı şiddetle devam edecektir. Çünkü yahudiler, İslâm dinini yeryüzünden silmedikçe, bu savaşlarına aralıksız olarak devam edeceklerdir. Onlar, her yerde müslümanları yenilgiye uğrattıkları ve dinlerinde- uzaklaştırmayı başardıkları halde, gene de İslâm'a karşı olan savaşlarını bütün güçleriyle sürdürmektedirler. Bu hususta, milletler arası hile ve desiselerle başvurmakta ve müslümanların aleyhinde kararlar çıkarmaktadır. (Yahudilerin, tek korkusu İslâmdır. İslâm'ın yeniden dirilmesidir. Yahudinin, gece ve gündüz olarak savaştığı tek düşman İslâmdır. Yahudi için komünizm ve başka batıl inançların yayılması hiç bir anlam taşımaz ve önemli bir tehlike teşkil etmez. Onun için tek tehlike, İslâm'ın uyanmasıdır. Bu yüzden yahudi, İslâm'ın uyanmaması için ne

gerekli ise yapmaktadır...)

İsrail, kendi devletini kurduklarını ilân ettikten sonra, İslama ve İslâm ülkelerine saldırı ve düşmanlıklarını daha da hızlandırmaktadır. Devletin sınırlarını genişletmek için yeni plânlar peşinde koşmaktadır. Onun bu emel ve ihtiraslarının sonu gelmez...

Ancak, müslüman olarak şuna inanıyoruz ki, yahudi devletinin sonu mutlaka gelecektir. Onun kurduğu devlet, zulüm ve diktatörlük üzere düzenlemeye çalıştığı egemenlik, pek yakında yıkılacaktır. Kur'an-ı Kerimin İsrâ sûrsinde, bu hususta inananlara müjdeler vardır...

Yahudiler, Filistin toprakları üzerinde, tarih boyunca bir çok devlet kurmuştur. Yeryüzünün egemenliğini ellerine geçirmeye çalışmış, hile, fitne ve bozgunculuk hareketleriyle de bütün dünyanın huzurunu kaçırmış ve bu yüzden de yüce Allah'ın gönderdiği güçlü kullan vasıtası ile de yenilgiye uğramıştır. Kurdukları devlet ve egemenliği yıkılmış, Filistin'in temiz toprakları üzerinden uzaklaştırılmışlardır. Bütün dünya insanları içki yaktıkları kin, düşmanlık ve savaş ateşi böylece söndürülmüştür. Tarihin akışı içinde bu olay ve bu sonuç, daima bu şekilde devam edip günümüze kadar gelmiştir. Yahudiler için bu azap ve yıkılış, yüce Allah'ın değişmeyen bir kanunu haline gelmiştir. Ezelî kanunun hikmeti, daima bu şekilde tecelli etmiştir.

Bugün yahudi, gene Filistin toprakları üzerinde yeni bir devlet kurduğunu ilân etmiştir. Dünyanın bir çok ülke ve bölgesinde bulunan yahudiler, bu devlete güç katmak için Filistin topraklarına göç etmekte ve burada yerleşme merkezleri yapmaktadırlar. Bütün dünya insanların gözleri önünde, bu topraklar üzerinde çağlar boyu yaşayan ve bu toprakların asıl sahibi olan Filistin müslüman halkını, haksız olarak bu topraklardan çıkarıp sürmektedir. Böylece bugün, bilfiil olarak yahudi ile müslümanın savaşı başlamış bulunmaktadır. Eğer müslümanlar, bu savaşta bir an önce üstün çıkmak istiyorlarsa, Kur'an-ı Kerimde İsrail oğulları ile ilgili verileri bilgileri çok iyi anlamaları gerekir. Bu bilgilerin ışığında hareket ettikleri zaman, üstün gelmelerinin an ve saatinin pek yakın olduğunu bilsinler.

Peygamber Efendimiz (S.A.V.) in Mescid-i Haram'dan Mescid-i

Aksa'ya Miraç gecesinde hareket etmesi ve bu olayın Kur'an-ı Kerimde müstakil bir sûrede (İsrâ sûresinde) anlatılması, hikmetsiz ve anlamsız değildir. Peygamber efendimiz (S.A.V.) in bu yolculuğu, Hz. İbrahim ve Hz. İsmail'in dinleri ile İslâmın temel inançları arasını, Kâ'be ile Kudüs'ün arasını birleştirmek içindi. Müslümanların bu mukaddes emanetlerinin sahibi olduğunu ilân etmek içindi.

Ne yazık ki, bu mukaddes tcprakların sahibi ve vârisi olan müslümanlar, bu gün yahudinin zâlim elleriyle Kudüs'ü ve Mescid-i Aksa'yı ellerine geçirmek ve burada yeniden egemenlik sürdürmek için çaba sarf etmekte ve müslümanlara karşı savaş ilân etmektedir. Bu savaş, devam edecektir. Akıl almaz siyasî dolaplarını tekrar çevirecek, hile ve desiselere baş vuracak ve yer yüzünü yeniden bozgunluğa döndürecektir. En sonunda yahudinin bu yeni devleti, güçlü ve inançlı bir ordu vasıtası ile yıkılıp gidecektir...

Bakınız, bu hususta Kur'an-ı Kerimde neler buyurulmaktadır: "Kitapta İsrailoğullarına: "Doğrusu, yeryüzünde iki kere bozgunculuk yapacak ve kibirlendikçe kibirleneceksiniz" diye bildirdik. Bu ikisinden birincisinin vakti gelince, üzerinize kullarımızdan pek güçlü olan kimseleri salacağız. Bu güçlü kullarımız, ülkenizde her köşeyi kontrolüne alacaklardır. Bu, mutlaka yerine gelecek bir vaaddir. Bunun ardından tekrar sizi, onlara üstün kılacağız. Mal ve evlâtlarla size yardım edecek ve sizin sayınızı çoğaltıp artıracacağız. İyilik ederseniz, kendinize iyilik etmiş olursunuz. Kötülük yaparsanız, o da gene kendinizdir. İki vaadden ikincisinin vakti gelince, yüzlerinizi karartarak kötülük yapmaları, önceden Mescid'e girdikleri gibi girmeleri, ele geçirdikleri yerleri yıkmaları için onları tekrar üzerinize göndereceğiz." (İsrâ sûresi, âyet: 4-7.) Yahudiler, tarihlerinde çok kere denemiş olarak Filistin'e girip yerleşmiş, fitne ve bozgunculukları dolayısı ile de çıkarılmışlardır. Onlara iki vaad verilmiştir. Birincisini; tarihin sayfaları arasında bir çok kere deneyerek kapatmışlardır. Allah'ın vaadi haktır. Onda, zerre kadar yalan ve şüphe yoktur. İkinci vaadi ise; - Allah'ın izni ile - müslümanların elleriyle gerçekleşecektir. Yahudilerin kurdukları her devlet ve egemenlik, fitne ve bozgunculuklarından dolayı mutlaka yıkılacaktır. Kur'an-ı Kerimde bu hususta "Bu, mutlaka yerine

gelecek bir vaaddir." (İsra sûresi, âyet: 5.) diye işaret edilmiştir.

İsrailoğulları, yeryüzünde bozgunculuk çıkarmaya başladıkları zaman, hemen başlarına yüce Allah, vaad ettiği kullarını saldırmış ve onların bozgunculuklarına son vermiştir. Kur'an-ı Kerimde, buna da şu şekilde işaret edilmiştir: "Umulur ki, Rabbiniz size acır. Fakat, siz (bozgunculuğa) dönerseniz, biz de döneriz. Cehennemi inkarcılara bir zindan kılmışızdır." (İsra sûresi, ayet: 8.)

Hız. Peygamber (S.A.V.) in devrinde bozgunculuk yaptılar, yüce Allah'tan ceza görüp Arap yarımadasından kovuldular. Son çağda tekrar bozgunculuk yapmaya başladılar, Hitler'in gazabına uğradılar ve gerekli cezalarını gördüler. Bugün, gene bozgunculuk hareketlerini yeniden hortlatmaya çalışıyorlar. Filistin toprakları üzerinde yerli müslüman halka, akıl almaz işkenceler yapmakta ve topluca soy kırımına yönelmektedirler. Hile ve desise plânlarını yeniden uygulamakta ve yeryüzünü bozguna çevirmektedirler. Yüce Allah, yakın bir zamanda, onların bu zulüm ve baskılarına son verecek, devlet ve egemenliklerini yıkacak olan kullarını, onların üzerine gönderecektir. Yüce Allah'ın vaadi haktır. Kur'an-ı Kerimde buyurulan vadin vakti, mutlaka bir gün gelecektir. Bekleyenler, vaad edilen vaktin, pek yakın olduğunu göreceklerdir.

Yahudinin devleti, egemenliği, dünyada oluşturduğu güç, maddi üstünlüğü ve bu üstünlüğüne güvenerek savurduğu tehditler müslümanları asla korkutmamalıdır.. Yüce Allah'ın vaadına ve Kur'an-ı Kerimin âyetlerine samimi olarak inananlar, yahudinin savurduğu tehditlerden ürküp sinmezler. Cihâd emrini bırakıp köleliğe razı olmazlar. Bakınız yüce Allah, Kur'an-ı Kerimde yahudilere karşı yapılan savaş hakkında, müminlere cesaret yönünden nasıl müjde vermektedir:

"Ey Müminler! Onların (yahudilerin) yüreklerine korku salan Allah'tan çok sizlersiniz. (Yani; Yahudiler sizden korktuğu kadar Allah'tan korkmazlar.) Çünkü onlar, anlayışsız kimselerdir. Onlar, sizinle toplu olarak, ancak surlarla çevrilmiş kasabalar içinde veya duvarlar arkasında savaşmayı kabul ederler. Kendi aralarındaki çekişmeleri ise şiddetlidir.

Sen, onları birlik içinde olduklarını sanırsın. Oysa onların kalpleri, birbirlerinden ayrıdır." (Haşr sûresi, âyet: 13-14.) Bazen dış görünüşler bizi aldatır. Yahudilerin ve münafıkların birbirlerine karşı gösterdikleri sadakat ve sevgiyi, onlar arasında bir büyük birlik ve beraberliğin meydana oluştuğuna bakar ve yanılırız. Bu güce karşı koymanın ve bu birliği bozmanın zor olduğuna inanır ve böylece ümitsizliğe kapılırız, Oysa, yüce Allah Kur'an-ı Kerimde bize, onların bu dış görünüşlerine bakıp, onların birlik içinde olduğunu sanıp kanmamamızı istemekte ve onların kendi aralarında çıkar çekişmeleri dolayısı ile ayrılık içinde olduğunu haber vermektedir. Yüce Allah'ın verdiği bilgi ve haberler kesindir. Onlar ancak, perde arkasında müslümanlarla savaşmayı göze alabilirler. İslâm kitlesine karşı, göğüs göğüse çarpışacak yürekleri yoktur.

Onların, dıştan görünen üstünlüğü, dünyanın onları desteklemiş olarak görünmesi, onların bütün dünya insanlarıyla birlik, beraberlik, dostluk ve destek içinde olduğunu göstermez. Bu dış görünüş, sadece bir aldatmacadır. Bu sahte yüzün üzerinden çıkar perdesini attığınız zaman, işin iç yüzü ortaya çıkacak ve Siyonist dünyanın kendi aralarında çıkar ayrılığı içinde bulunduğunu açık ve kesin olarak göreceksiniz.

Müminler, bir daha dinlerinin temel esaslarına yeniden sarılıp, yüce Allah'ın vaadına kulak verdikleri vakit, zaferin kapıları onlar için yeniden açılacak ve düşmanlarına karşı - Allah'ın izniyle - üstün geleceklerdir. Çekişme ve didişme içinde bulunan yahudiye karşı, yüce Allah'ın yardım ve desteğine mazhar olacaklardır. Müslümanların iman cesaret, şabır ve sebat ile dünyada yenemeyeceği hiç bir zorluk yoktur. Allah'ın yardım ve desteği ile her zaman ve her yerde üstün olacaklar ve düşmanlarını yenilgiye uğratacaklardır...

Filistin'in mukaddes toprakları üzerinde bu son günlerde "Müslüman Kardeşler" topluluğunun fedaileri ile yahudilerin çarpışmalarında, bu ayetin verdiği haberin aynısı tecelli etmiştir. Edindiğimiz bilgilere göre, yahudiler bu fedailer topluluğu ile göğüs göğüse çarpışmaktan çekinmişlerdir. Ancak evlerinde, siperlerin arkasında ve duvarların ardında savaşabilmişlerdir. ("Müslüman Kardeşler"den bir topluluk,

büyük şehit Hasan El-Bennâ'nın emriyle Filistin topraklarında 1948 yılında yahudiyle savaşımıştır. Bu konuda geniş bilgi için Prof. Kâmil Es-Şerif'in yazdığı "Filistin Savaşında Müslüman Kardeşler" adlı eserine bakınız.) En küçük bir saldırıya karşı bile dayanamayıp kaçmışlardır. Ancak, fedailer topluluğuna, Mısır'dan ve başka yerlerden yardım ve destek gelmediği için gereken, sonuç ve başarı - bütün olarak - elde edilememiştir. Müslüman kardeşlerin bu savaşta gösterdiği başarı, cesaret ve kahramanlık bütün dillerde destan olmuştur. Yüce Allah'ın Yahudiler hakkında buyurduğu bu âyetin hükmü, bir daha böylece ortaya çıkmış ve doğruluğu kesinleşmiştir.

YOL NEREDEDİR?

(Seyyid Kutub'un bu makalesi, 27.11.1951 yılında -Ed-Dava-adlı dergide yayınlanmıştır.)

Bu millet, ruhen, aklen, zihnen ve bedenen eğitilmedikçe hiç bir yere ulaşamayacağına inancım ve kanaatim her gün biraz daha güçlenip artmaktadır. Her fert ve her aile, mutlaka bir İslâm ahlâk eğitiminden geçmeli ve toplum hayatında İslâmî esasları yaşamaya alıştırmalıdır. Vicdanlar güçlendirilmeli, kalpler arındırılmalı ve inançlar sağlamlaştırılmalıdır. Emperyalizme karşı verilen savaşta, deniz köpüğü gibi kabaran ve etrafına taşkınlık verdikten sonra tekrar kabuğuna çekilen dalgalar gibi coşan millî davranışlarında hiç bir yaran yoktur. Hatta böyle geçici davranışların zararı bile vardır. Böyle millî davranışlara karşı güvenim, her gün biraz daha azalmaktadır.

Yalnız, bu milletin özünde saklı olan kahramanlık ruhuna inanıyorum. Durum ve şartlar ne kadar kötü olursa olsun bu millet, özünden doğan bu kahramanlık ruhu ile dirilecek ve her türlü zorluğun ve baskının üstesinden gelecektir.

Ne yazık ki. bu milletin bünyesinde yerleşen binlerce mikrop, onun sağlığını bozmaktadır. Bu yüzden her alanda eğitim hareketini başlatmak ve bu. milletin bünyesinde yerleşen mikroplan ayıklamak gerekir. Ancak, böyle bir eğitim ve ayıklama sonunda, istediğimiz meyveleri yetiştirir ve bu

milletin asalet ve kahramanlığını görebiliriz.

Hepimizce çok iyi bilindiği gibi, bu milletin önünde çok zor günler ve büyük engeller vardır. Bu millet, bunları aşmak ve her türlü sıkıntılara katlanmak zorundadır. Onu, bu yüce görevi yerine getirme hususunda vaz geçirmeye çalışan bir çok faktörler vardır. Bu faktörlerden birisi de durum ve şartların çok kötü olmasıdır. Yokluk, bilgisizlik ve düşmanın sinsî plânları bu milleti, doğru yolundan şaşırtmıştır. Çölde yapayalnız kalan bir kişi gibi, çaresizlik içinde doğru yolu aramaktadır...

Özel bir eğitim ile yeniden bu milletin hamurunu; iman ve cesaret suyu ile yoğurmak gerekir. Bu uğurda çalışanlar, değirmende un öğütmeye çabalayanlar vardır. Yalnız, bunları tek bir gaye etrafında toplamak, sarf edilen emekleri boşa çıkarmamak ve daima belli bir hedefe doğru yol almak gerekir. Bu eğitimde, iklimin tabii yapısını ve milletin kahramanlık ruhunu göz önünde bulundurmak şarttır. Böyle bir yoldan gidildiği zaman, mutlaka arzulanan hedeflere ulaşılacak ve istenilen sonuçlar elde edilecektir.

Bu ülkede varlıklarını sürdüren her sağlam düşünce ve görüşün temelinde mutlaka, bazı zararlı mikroplar bulunmaktadır. Bu zararlı mikroplan, bu düşünce ve görüşlerin köküne yapışmış ve bütün gücüyle onu kurutmaya çalışmaktadır. Vicdanları söndüren, düşünceleri solduran ve kanlan emen bu öldürücü mikropların, mutlaka yok edilmesi gerekir. Bunlar yok edilmedikçe, bu ülkede, yüce ve diriltici bir düşünce sisteminin doğmasına imkan yoktur.

Çünkü bu mikroplar, beyinlerde ciddi ve diriltici bir düşünce ışığı belirlendiği veya ruhlarda kahramanlık ve fedakârlık duygusu doğmaya başladığı zaman hemen harekete geçerler. Bu yüce ışığı ve kutsal duyguyu söndürmeye çalışırlar.

Bu mikroplar, o kadar tehlikelidir ki, arınmış en küçük bölgede bile meydana getirdiği zararı ve pisliği gidermek pek zordur.

Çünkü; sağlıklı, güçlü ve en büyük değerli varlıkları bile küçültür ve değerden düşürür. Bunun sonunda millet, yüce değer ve gayelerin peşinde koşmayı bırakır, basit ve değersiz şeyleri elde etmeye yeltenir.

Bu günlerde, hürriyet adına yükselen bazı sesleri, işitiyoruz. Bu seslerin sahipleri, bu memleketin hürriyet ve bağımsızlığı

için savaştıklarını söylemektedirler. (Bunlar, bu ülkede 16 yıldan beri hürriyet için çalıştıklarını söyleyip durmaktadırlar.) Ancak, bu sesler, - vakar ve ciddiyetin vasıf olarak bulunması gerektiği- en yüce konularda bile basitleşiyorlar.

Kahire'de yayınlanan günlük gazetelerde neler görüyoruz? Şekuku (Şekunu lokalleri: Mısır'da Komünistlerin sürdürdükleri ve çatısı altında toplandıkları demektir.) lokallarında, İhsan Abduh'un sanat adına yayınladığı eserlerinde ve kadın lider olarak erkeklerle mitinglerde ve Kahire sokaklarında kol kola, boy boy resim çektiren Dürriye Şerifin pozlarında her türlü rezaleti, basitliği, çirkinliği ve ciddiyetten uzaklığı görüyoruz. Mısır radyosunda vatan ve hürriyet adına yükselen ve anlamadığımız dilden konuşan çok tuhaf sesler işitiyoruz.

Alaycı ve küçük düşürücü bu sesler, hürriyet ve vatanın bağımsızlığını sağlayamazlar. Vatanın bağımsızlığı ve hürriyet için açılacak cihâd bayrağı böyle mi açılır? Bu çirkin manzaralar mı vatanı kurtaracak? Düşmana karşı bu yolda mı savaşılacak?

Nedir bütün bunlar? Bu millete kim dedi, düşmana karşı ölüm kalım savaşına bu şekilde girilir? Ahlâktan, inançtan, samimiyetten ve ciddilikten uzaklaşmış ve ruhen yozlaşmış bir görüntü ile hiç bir şey yapılamaz. Hiç bir netice elde edilemez...

Azimden, ihlastan, samimiyetten, her türlü pislikten arınmış bir ruh ve kalpten, kahramanlık duygusundan ve sağlam bir inançtan kaynaklanmayan bir kurtuluş savaşının, basan ile sonuçlanmasına imkân yoktur.

Bu millete kim dedi. miting meydanlarında, sokaklarda, lokal ve derneklerde fahişe kılıklı kadınlarla kol kola ve omuz omuza vererek kurtuluş savaşı yapılabilecektir? Ruh ve kalpler arınmadan ve nefislere ciddiyet ve kahramanlık duygusu dolmadan böyle bir ağır sorumluluğun, büyük ve yüce bir dava yükünün altına girilebilir?

Müslüman gençlerin genel merkezinin konferans salonunda (kendilerinden alınan özel bir izinle) toplanan ve sözde milliyetçi ve kurtarıcı geçinen bir başka vatanseverlerden kalabalık bir topluluğa hitap eden kişinin, fazla içki içmekten, gözlerinin kıp kırmızı olduğunu kendi gözlerimle gördüm. Bu

konusmacı, içkinin verdiği dengesizlikten dolayı saçmalıyor ve âşık olduğu bir kadının adını kürsüde anarak onu ve vatanı kurtaracağını söylüyordu. Ağzından yükselen içki kokusundan, etrafta bulunanlar rahatsız oluyordu. Bunu, bizzat kendi gözlerimle gördüm...

Bütün bunlar neyi gösteriyor? Mısır, kendisini böyle basit, aşağılık, kirletici durumdan arındırmadıkça, gerçek kurtuluş yoluna giremez ve düşmanlarıyla savaş meydanlarında savaşılamaz. Fedakârlık ve kahramanlık ruhu ile samimi ve ciddi olanların başlatacakları bir savaşla ancak, Mısır'ın kurtuluşu gerçekleşebilir.

Acaba bu millete, kurtuluş yolunun bu olduğunu kim söylemiştir? Hiç şüphesiz bunu, nefsi arzu ve isteklerine düşkün, köle ruhlu, sarhoşluktan kafaları ayık olmayan kimseler söylemiştir. Millet bu saçma sapan sözleri dinledi ve bu tuhaf davranışları gördü. Fakat, bunlardan hiç birini asla beğenmedi. Söylenilen hiç bir söze inanmadı...

Şimdi millet, kendi sinesinden doğan sese kulak veriyor ve inancından yükselen çağırığa doğru yol almaya çalışıyor. Ancak, bu yola ulaşmak için bazı hedeflerin belirtilmesi zorunludur. Bunun için de milletin yeniden eğitilmesi ve belirtilen hedeflerin öğretilmesi gerekiyor.

Bu milletin geçmişinde görünen bütün üstün özellikler, göz önünde bulundurularak yeniden bir eğitim seferberliğinin başlatılması şarttır. Bu milletin iyi, güzel, asil, köklü, ve derin kültürüne inilmelidir. Bu kültürün taşıdığı kahramanlık ruhu, en güzel bir şekilde yeniden aşılanmaya çalışılmalıdır.

Kurtuluş için başlatılacak savaşın, gayet sağlam ve güçlü olarak yapılacak bir binanın içinde olması gerekir. Hürriyet ve bağımsızlık ancak, böyle sağlam bir yapının temelleri üstünde tam olarak gerçekleşebilir.

Bu savaş, öyle sanıldığı gibi tek yönlü ve kolay bir savaş değildir. Bu savaş, çok yönlü bir savaştır. Emperyalist düşmanla savaşmadan önce, nefsi arzu ve isteklere karşı savaşmak gerekir. Nefsini düzeltmeyen ve iç dünyasını her türlü kötü ve çirkin duygulardan arındırmayan ve inancını sağlamlaştırmayan bir kişi, gerçek anlamda din ve vatan uğrunda savaşılamaz.

özellikle lider ve önderlerin bu hususta, son derece titiz

davranmaları ve dikkatli olmaları gerekir. Arınmayan, güzel ve yüce ahlakıyla etrafındakilere örnek olmayan önder ve liderler, hiç bir şeyi başaramazlar. Biz, yüzyıllardan beri hep kötü ahlâklı lider ve önderlerin, halk üzerinde bıraktıkları zararlı etkinin ızdırabını çekmekteyiz...

Evet, millet olarak gösterişe ve şöhrete aldırış etmeyen, övünmeye pek önem vermeyen, nefsî arzularına düşkün olmayan, parlak sözlerle yetinmeyen, işi söze tercih eden ve bütün şahsî çıkarlarını ayaklan altına alan lider ve önderlere muhtacız. Savaş meydanlarında gözlerini kırpmadan koşan, din ve vatan uğrunda canını feda etmeye hazır olan, kendi şahsî adlarına anıt, tören ve her hangi bir nişan ve madalya istemeyen meçhul askerlere muhtacız. Bizi ancak bu yüce ruhlu kahramanlar kurtarabilir. Beklemek ve susmak zamanı değildir artık. Olaylar bizi, hızlı davranmaya zorluyor. Yarın bizim için çok geç olabilir.

öyle ise, herkes yerini alsın ve yoluna koyulsun. Bütün zorluk ve engellere göğüs gerebilsin. Din ve vatan uğrunda, gereken her şeyini feda etmeye hazır olsun. Hile ve desiselere, baskı ve işkencelere asla aldırış etmesin.

Bu niyet ve bu inançla yola çıkan bu milletin her ferdi, nefsî arzularından arındığı zaman zaferin ve üstünlüğün kendisinden yana gerçekleşeceğine inansın. Yüce bir ruh ve duygu ile, üstün geleceğine dair kalbinde oluşan güven ve inançla bu milletin, yapamayacağı ve başaramayacağı hiç bir iş yoktur.

İşte kurtuluş için izlenilecek yol budur. Bu yola girelim ve milletçe kurtuluşa erelim!..

DOĞRU YOL HANGİSİDİR?

Yüce Allah Kur'an-ı Kerimde şöyle buyurmaktadır:

"Benim yoluma uyan, ne sapar ve ne de mutsuz olur." (Tâ-Hâ sûresi, âyet: 123).

İSLÂM DİNİ, TAVİZSİZ BİR SOSYAL DÜZENDİR

(Seyyid Kutub'un bu makalesi, 15.10.1952 de -Ed-Oava- adlı dergide yayınlanmıştır.)

Ortadoğuda bu günlerde, bazı komünist militanlar ve onların borazanlığını yapan yazarları tarafından İslâm ile komünizm arasında bir yakınlık bulunduğu hususunda ileri sürülen bazı çalışma ve çabalan görmekteyiz. Ortadoğuda, meydana gelen bütün çalkantılı olayların yanı sıra bu yaklaşım ve çabaların bir rastlantı olmaması gerekir. Çünkü, bütün bu çaba ve yaklaşımların ardında müslümanları parçalamak ve kötü emellere hizmet ettirmek plânlan vardır.

Bu gibi çaba ve yaklaşımların peşinde koşanlara, açık ve kesin olarak şöyle sesleniyoruz: İslâm dini, inanç ve düzeniyle komünizm tehlikesini önleyecek güçtedir. Belki İslâm dini, dünya çapında bu kızıl tehlikenin önüne geçebilecek tek güç ve düzendir. Çünkü, komünizm tehlikesini önlemek için bütün dünyada alınan önlemler zayıf ve geçicidir. Bunlar, zora ve baskıya dayanan ve sağlam hiç bir esasa dayanmayan güçsüz ve sönük tedbirlerdir.

Ancak İslâm dini, her alanda olduğu gibi, bu hususta da asla taviz vermez. Komünizme, hiç bir gedikbırakmaz. Sızacağı bütün gedikleri kapatır ve her türlü önlemi alır. Sosyal düzeni, sağlam esaslara dayar.

Yanlış olarak sanıldığı gibi, İslâm dini sadece öpülüp başa konan, koltuk altında saklanan, kendisiyle cinlerden ve kötü ruhlardan korunulan bir şey değildir. Komünizm ve benzeri bütün batıl düzenlerden insanları kurtaran İslâm düzeni, inanılan ve yaşanılandır.

İslâm, sadece dua, teşbih, zikir, mevlit ve benzeri camilerde okunan ve yapılan dinî törenler değildir. İslâm'ı, sadece bunlardan ibaret olduğunu sananlar yanılmış ve aldanmış kimselerdir. Çünkü emperyalistler, yıllarca bu ülkede bu anlayışı yaymaya ve kabul ettirmeye çalıştılar. Bu emperyalistlere uyan ve onların hesabına çalışan bir çok hain ve köle ruhlu kişiler de bu yanlış anlayışın yayılmasına yardımcı oldular...

Evet İslâm dini, kendisine has olan ekonomik ve sosyal düzeni ile, fert ve devlet işleriyle, kanun ve temel esaslariyle komünizmden tamamen ayrıdır. Bu ayrı ve asla benzemeyen yönleriyle de sosyal hayatını, komünizm veya başka yabancı

düzenlerden korur. İslâm dini, gerek ferdin ve gerekse devletin bütün sosyal ilişkilerinde ortaya koyduğu sosyal adaleti, kanunlar ve haklar karşısında herkese aynı ölçü içinde sağladığı eşitliği ile komünizmin önünde kale gibi durur ve bu kızıl tehlikenin İslâm toplumunun içine sızmasını önler. İslâm toplumunda yaşayanlar, çalışma ve yasama gibi tabii hak ve fırsatlardan devletin güvencesi altında yararlanırlar. Güçlünün zayıfı, varlıklarının yoksulu ezmesine ve sömürmesine fırsat verilmez.

Komünizme karşı duran İslâm düzeni, her türlü yabancı ve emperyalist düzenlere karşı duran ve cihad emri ile sosyal hayatın bütün yabancı düzen ve kültür akımları karşısında koruyan yüce bir düzendir, İslâm'ın sosyal düzeninin egemen olduğu bir yerde, orada emperyalizmin her türlü düzenine yer yoktur. Gerek batı ve gerekse doğu emperyalizmine karşı aynı şiddet ve oranda direnme gücü gösterir. Temiz, yüce ve mukaddes topraklarını, bu gibi düzenlerin savunucularından korumak ve kurtarmak için cihâdı farz olarak ilan eder.

Allah'a, peygambere ve İslâmın temel esaslarına yürekten bağlı olanlar, İslâmın koyduğu düzenlerden başka her hangi bir düzeni kabul etmezler. Yüce Allah, Kur'an-ı Kerimde, bu hususta şöyle buyurmaktadır:

"Allah'a ve âhiret gününe inanan bir milletin, - babaları veya oğulları veya kardeşleri veya yakınları olsa bile - Allah'a ve peygamberlerine karşı gelenlere, sevgi beslediklerini görmezsin. İşte Allah, imanı bunların kalbine yazmış, katında bir nur ile onları desteklemiştir."

(Mücadele sûresi, âyet: 22.)

Başka bir âyette ise, şöyle Duyurulmaktadır:

"Allah, ancak size karşı din uğrunda savaşanları, sizi yurtlarınızdan çıkaranları ve çıkarılmanıza yardım edenleri dost edinmenizi yasak eder. Her kim onları dost edinirse, işte onlar zâlimdirler." (Mûmtahine sûresi, ayet: 9.)

İşte, yabancı ideoloji ve düşünce sistemlerine karşı İslâm'ın bakış açısı budur.. İnanç ve ahlâkî eğitimin, bu temel bakış açısından insanlara ve özellikle de kendisine inananlara yöneltilir. Onları, bir bütün olarak çatısı altına girmeleri için çağında bulunur. Namaz, oruç, zekât ve hac gibi ibadetler, islâm binasının birer temelidir. Fakat bunlar, İslâmın bir

bütünü değildir. İslâmın sosyal ve ahlâk düzenini korumak, bunları gerek toplum ve gerekse aile hayatında yaşamak ve yaşatmak, cihâda hazır olmak, din ve vatan uğrunda gerektiğinde mal ve canını seve seve feda etmek de İslâmın birer emri ve temel esasıdır. Bunları diğerlerinden ayırmanın imkânı yoktur.

İslâmi hayat için sadece dua, zikir, sakal, mevlit, şeker, şerbet ve benzeri dış görünüşler yeterli değildir. Artık bu gün emperyalistlerin teşvik ettikleri bu inanç biçimine, gerçek anlamda inananların hiç biri aldanmamaktadır.

Böyle yapmacık dış görünüşle yetinen veya bu teşvik edilen inanç biçimine aldananların, söz ettiğimiz İslâmın sosyal düzeni ile hiç bir ilgi ve yakınlıkları yoktur. Gerek Batı ve gerekse Doğulu ideolojilerin sahipleri, İslama olan bakış anları aynıdır. Hepsi de ona, sadece kalplerde inanıp saklanan bir inanç gözü ile bakarlar. Bu hususta, aralarında hiç bir fark yoktur...

İşte, bu noktadan başlayarak Ortadoğuda, bu son günlerde bazı komünist taraftan yazarların, İslâmdan söz etmeleri ve İslâmdan yana görünmeye çalışmaları birer aldatmacadır diyoruz. Çünkü onlar, kendi ideolojilerini gerçekleştirmekten başka hiç bir şeyi düşünmezler. Onlar, İslâm ve müslümanları kendi emellerine basamak yapmak istiyorlar. Bu niyet ve taktiklerinden dolayı aldanıyorlar. Müslümanlar, asla onların oyununa gelmeyeceklerdir. Hayâl ettikleri neticeyi de asla elde edemeyeceklerdir.

Çünkü, onların sandıkları gibi müslümanlar uyumuyorlar. Dost ve düşmanlarını ayırt edebilecek derecede uyanmış, hak ve doğru yollarını seçmiş, gerçeği görmüş ve bir daha aldanmamak üzere gözlerini açmış bulunuyorlar. Müslümanlar artık, kendi yollarında yürüyorlar. Kendi hedeflerine ulaşmaya ve kendi davalarını gerçekleştirmeye çalışıyorlar.

Müslümanlar bütün güçleriyle mukaddes toprakları üzerinden, emperyalizmin egemenliğini kaldırmaya ve onun meydana getirdiği maddi ve manevi yıkıntı ve çöküntüleri temizlemeye çalışıyorlar. Bu hususta, Allah'tan başka hiç kimsenin yardımını, korumasını ve müdahalesini de istemiyorlar. Hakkı ve adaleti istiyorlar. Ancak, bu hak ve adaletin de İslâmın sosyal düzeninin gölgesinde gerçekleşmesini istiyorlar. Bu

isteklerini, inanan bütün insanlar için ilân ediyorlar. Emperyalizmin gücü, bu İslâmi uyanışın önüne geçemez. Ne Batı ve ne de Doğuda bu uyanışı durduracak her hangi bir güç de yoktur. Er veya geç mutlaka bu İslâmî uyanış, arzulanan hedeflere basan ile ulaşacaktır. Komünizmin nefsi veya şeytanî düzeni de bu uyanışın önünde çöküp gidecektir. Onu kendi emellerine alet etmesi şöyle dursun, onun yüce uyanışı ve dirilişi karşısında, varlığını sürdürmesi bile mümkün olmayacaktır.

Evet, pek yakın bir zamanda dünya, İslâmın komünizm ile nasıl savaşıacağını ve onu ülkesinden nasıl temizleyeceğini görecektir. Ancak, İslâm'ın bu savaşı sadece, kendi adına ve kendi hesabına olacaktır. Batı emperyalizminin hesabına ve maddi çıkarına uygun düşen bir ortamın oluşması için olmayacaktır.

İslâm, sadece kendi düzeninin egemen olmasını ister. Bunun dışında bütün düzenleri red eder. Islama çağırانlar, İslâmın bütün dünyada egemen olmasını isteyenler, bu noktaya dikkat etmeleri gerekir.

Bütün insanlara, açık ve kesin olarak, "Gerçekleştirmek istediğimiz düzen İslâm'dır" diye ilân ediyoruz. Bizim İslâm'dan başka bir davamız yoktur. Dünyada üçüncü bir kitle olarak oluşturmaya çalıştığımız inancın temel dayanağı İslâm'dır. Bu kitle sadece, isimden ibaret değildir. Gene bu kitle yalnız, maddi çıkarlar dolayısı ile bir araya gelmiş değildir. Siyasî ve ekonomik sözleşmelerde veya sosyal ilişkilerde bulunan bir topluluk değildir.

Şüphesiz, İslâmın oluşturduğu bu üçüncü dünya kitlesi, inanç ve düşünceden doğan bir topluluktur. Düzen, hedef ve gaye birliğinden doğan bir kitledir. Bu, Batı veya Doğu düzenlerinden tamamen ayrı olarak yeni bir dünyanın kurulmasına çağındır. Beyinlerini bu her iki batıl düzenle kirletenler, kulaklarını sadece Doğu ve Batıya dikenler, gözlerini günlük olaylardan başka hiç bir yöne çevirmeyenler bu kitlenin gerçekliğini ve yüceliğini anlayamazlar. Saydığımız bu basit vasıflara sahip olanlar, -buna gafil ve şuursuz müslümanlar da dahil - böyle bir kitlenin oluşmasının mümkün olmayacağı kanaatindedirler. Onların bu kanaati, Allah'ın izni ile pek yakın bir zamanda boşa çıkacaktır.

Bu yeni doğuş ve dirilişin önünde, İslâm dünyasına, koyun gözüyle bakan kurtlar, ürküp kaçacaklardır. Bir daha bu bölgeye uğramamak şartı ile arkalarına bakmadan çekip gideceklerdir. İslâm, tek başına bunlarla savaştıkça güçtedir. Bunların tek korkusu İslâmdır ve İslâm'ın yeniden dirilmesidir. Fakat, onların korktukları başlarına gelecek ve İslâm'ın dirilişi mutlaka bir gün gerçekleşecektir... Ancak bu İslâm'ın diriliş; tavizkâr davranan ve sadece dış görünüme aldanan kişilerin anladığı anladığı bir İslâm değildir. Sosyal düzen olarak İslâm'a inanan ve onu şerefle yaşamayı kabul edenlerin anladığı İslâm'dır.

GERÇEK İSLÂM KİTLESİ

(Seyyid Kutub'un bu makalesi. 22.4.1952 tarihinde "Ed-Dava"adlı dergide yayınlanmıştır.)

Çağrısında bulunduğumuz İslâmî kitleyi tanımamız, hedeflerini anlamamız pek yerinde olur. Çünkü, onu iyice kavramamız, ona doğru olarak yol almamızı sağlayacak ve yönümüzü aydınlatacaktır.

Böyle bir konuyu işlememe, geçtiğimiz perşembe günü "El-Ahram" gazetesinde, başbakan Fuad'ın birinci hükümeti devrinde ilmi araştırma başkanı Dr. Ahmed Zeki'nin yayınlanan makalesi sebep oldu. Dr. Ahmed Zeki, adı geçen makalesinde bir ay müddetle Pakistan ve Hindistan'ı gezdikten sonra özetle şöyle diyordu:

"Hintliler, Mısır'ın iç politikasını Mısırlılardan çok daha iyi bilmektedir. Bizden daha çok Pakistan olayı ile ilgileniyor ve bu hususta İngilizlerle birlikte plânlı çalışmalar içinde bulunuyorlar. Bu gezi sırasında Hintliler, benden sık sık şu soruyu soruyorlardı: "Acaba, İslâm konferansının bir amacı var mıdır?" Ben ise, şu cevabı verdim: "İslâm konferansının amacı, dinî değil politiktir. Çin'den Atlantik okyanusuna kadar uzanan topraklar üzerinde bir çok İslâm devleti ve ülkesi bulunmaktadır. Araplar, tek başına küçük bir kitledir. Dünyanın diğer kitleleri karşısında, maddi ve manevi varlığını korumasına imkân yoktur. Bu yüzden de Araplar, daha büyük

bir kitle ile birleşmek ve onlarla birlikte dünyada büyük ve güçlü bir kitle meydana getirmek ve böylece emperyalist devletlere karşı varlıklarını ve bağımsızlıklarını korumayı istemişlerdir.

İşte, bu kitlenin adı İslâm kitlesidir. Bu kitlenin tek amacı, emperyalizme karşı maddi ve manevi varlıklarını korumaktır. Meselâ: Asya ve Afrika birliği de bu amaçla kurulmuştur. Bu kitleleşmenin dinle hiç bir ilgisi yoktur. Bu kitleleşmenin amacı, yalnız politik olup emperyalizme karşı koymak için güç birliğine varmaktır..."

Dr. Ahmed Zekî'nin bu makalesinde, din ve politika hakkında ne demek istediği açık ve kesin olarak anlaşılmaktadır. Artık, gerek Mısır'da ve gerekse diğer İslâm ülkelerinde bilgisi olan ve bilgisi olmayan herkes, din ve devletin birbirinden ayrılmasının ne demek olduğunu çok iyi bilmektedir. Bunun ardında, hangi gizli elin bulunduğunu da öğrenmiş bulunmaktadır...

Bu sebepten dolayı bu fırsattan yararlanarak İslâm kitlesinin ne demek olduğunu, kısa ve özet olarak anlatmayı uygun bulduk.

Din ve devletin birbirinden ayrılmasını isteyen düzen ve sistemlerin, İslâm dini ile hiç bir ilgisi yoktur. İslâm dini böyle bir şeyi ne tanır ve ne de kabul eder. Bu sistem ve düzen, Batıdan bize getirilmiştir. Çünkü Batıda, Hıristiyanlık dininde din ile devlet ayrı ayrı olarak varlıklarını sürdürmüşlerdir. Hıristiyanlık dininde, - teorik olsa bile- ekonomi, kanun, sosyal düzen, devlet idaresi ve benzeri düzenlerle ilgili hiç bir görüş yoktur. O, sadece vicdanlarda gizli olarak taşınan bir inançtır. Onun hayatla ilgili hiç bir düzen ve şekli mevcut değildir. Ekonomi, kanun, sosyal hayat ve devlet düzenleri ile ilgili belli hiç bir görüş ve düşüncesi bulunmadığı için de Batıda din ile devlet ayrı ayrı olarak ele alınmıştır. Batıdaki bu uygulama, böylece dinlerinin bir gereği olarak ortaya çıkmıştır.

İslâm dininde ise, durum farklıdır, İslâm dininin inanç sisteminde devlet vardır. Ekonomik, sosyal, ve ahlâki düzenler vardır. Kanun ve ibadet sistemi vardır. Bu sistem ve düzenler, İslâmın inanç ve esaslarıyla öye bitişik ve birlikte bulunuyor ki, onları birbirinden ayırmanın imkânı yoktur. Bu

durum, çok kesin ve açıktır. öyle pek derin inceleme ve araştırma sonucu anlaşılacak zor bir mesele değildir, İslâm'ın, inanç ve sistem olarak böyle bir durumda bulunduğunu, herkes çok iyi bilmektedir...

İslâm'a ve onun temel esaslarına inandıklarını söyleyenlerin, din ve devletin birbirinden ayrı olmasını savunmaları çok tuhaftır. Bu kimseler, İslâm'ın ahlâk, ekonomik, sosyal ve kanuni düzenlerinin bulunduğunu kabul ettikleri halde, ondan yüz çevirip başka düzen ve sistem peşinde koşmaları ne acıdır! Gene bunlar, her hangi bir İslâm ülkesinin varlığından söz eder ve halkının müslüman olduğunu söyler, fakat bu devletin politik düzeninin İslâmî olmadığını açıkça anlatırlar... Bu açıklamalarına gerekçe olarak da din ve devletin ayrı ayrı olması gerektiği hususunu gösterirler.

Buna göre Dr. Ahmed Zeki'nin makalesi ve cevabı şöyle olmalıydı: "Bu konferansın gayesi İslaradır. İslam'da, sosyal ve politik bütün meseleler vardır. Yer. yüzünde yaşayan bütün müslümanlar tek bir millettir. İslâm'ın bütün toprakları, bu milletin mukaddes vatanıdır. Her hangi bir İslâm ülkesine veya toprak parçasına yapılan bir saldırı, bütün İslâm vatanına saldırılmış sayılır. Bir tek müslüman ferde bile haksızlık yapılsa, bütün müslümanlara haksızlık yapılmış olur."

İslâm ve İslâm düşüncesine sahip çıkanların ve insanları buna çağırانların İslâmî anlayışları budur. İslâm kitlesinden kast ettikleri anlam da budur. Bunu, bu şekilde bütün insanlara duyurmalı ve anlatmalıdırlar. İslâm kitlesini, dar ve sınırlı politik gaye ve hedeflerin içinde anlatmaya çalışmak yanlış olur.

İslâm kitlesinin amaçlarından biri de hiç şüphesiz, emperyalizm ile savaşmak ve onu İslâm ülkelerinden kovmaktır. Ancak bu, sadece amaçlarından biridir. Yoksa, bazı kimselerin yanlış olarak sandığı gibi İslâm kitlesi, yalnız bu amaçla oluşmuş ve bir araya gelmiş değildir. Çünkü, İslâm'ın sosyal hayatla ilgili görüş ve düşünceleri de ona gönül verenleri, böyle bir kitleleşmeye doğru yönelmelerini zorunlu kılmaktadır...

Eğer müslümanlar, yeryüzünde yeni bir blok ve yeni bir kitle meydana getirmek istiyorlarsa, mutlaka inançlarından kaynaklanan, özel sosyal bir düzen ve kanunî sistemlerinin

bulunması gerekmektedir. Bu özel düzen ve sistem ise, çağlar boyu müslümanlar tarafından uygulana gelen İslâm dininin temel esaslandır.. Müslümanlar, bunu her çağda uygulamışlardır. Onlar, bu düzen ve sisteme asla yabancı değildir.

İslâm adına kitleleşen bu yenik ülkelerin, sadece emperyalizme karşı direnmek gayesi ile bir araya gelmeleri yeterli değildir. Asya ve Afrika kıtalarında bulunan bu İslâm ülkeleri, gerek sosyal ve gerekse devlet hayatlarında İslâm dininin temel esaslarını yaşamak, yaşatmak ve uygulamak üzere bir araya gelmeleri ve bu niyetle emperyalizme karşı direnmeleri gerekir.

İslâm'a inanan bir millet, onu yaşamak ve sosyal hayatına uygulamak zorundadır. İslâm'ın dışında, başka herhangi yabancı bir düzeni, kabul edemez. Onu bir bütün olarak alır ve öylece sosyal hayatına uygular.

İslâm düzeninin egemen olduğu yerde, müslüman olmayan azınlıklar, onun yüce bayrağının gölgesinde huzur ve güven içinde yaşarlar. Bu azınlıklar, bugün var olmuş değildir. Bunlar, İslâm düzeninin ne demek olduğunu herkesten daha çok iyi bilirler. Bu düzenin yabancısı değildirler. Bunlar, çağlar boyunca, bu yüce düzenin kendilerine sağladığı her türlü hak ve hürriyet içinde yaşamış kimselerdir.

İslâm dini; bütün insanlara din, ibadet, mal ve can güvenliği ve diğer gerekli olan bütün hak ve hürriyetleri tanıır ve bunları korumaya çalışır. Her türlü haksızlığa ve baskıya karşı direnir. Adalet ve eşitliği, egemen kıldığı düzeni için vaz geçilmez iki temel ilke olarak kabul eder.

Bütün insanları, egemen kılmaya çalıştığı bu yüce düzeninin çatısı altına, hür ve her türlü hakları korunmuş olarak girmeye çağırır. Huzur, güven, eşitlik, hak, adalet ve hürriyetin temel esaslarının gerçek anlamda kurduğu düzenin çatısında bulunduğunu açıkça bildirir...

Din işleri ile dünya işlerini birbirinden ayırmaya çalışanlar, ya hain veya korkak kimselerdir. Diplomasi gereği olsa dahi her yerde İslâm'ı olduğu gibi anlatmak ve açıklamak gerekir. Gerçeği saklamak veya bunu yanlış olarak anlatmak ise, asla doğru bir şey değildir.

Bu kısa açıklamadan sonra rahatlıkla bu beylere şöylece

seslenebiliriz: Ey beyler! Sizin aldatma döneminiz çoktan bitmiştir. Bu ülkede, artık size hiç kimse inanmıyor. İslâm, her yerde aynı İslâm'dır. Bunu değiştirmeye, hiç kimsenin gücü yetmeyecektir. İslâm, kanun ve düzen olarak açık ve kesindir. Her insan, onu rahatlıkla anlayabilir. Bu hususta herhangi bir şüphe, gizlilik ve tereddüt yoktur. İslâm, inanç ve sosyal düzenleri ile birlikte bir bütündür. İslâmın bu bütünlüğü, asla bölünemez.

İslâm kitlesinin oluşması için bu kitleye giren bütün ülkelerin, yüce Allah'ın boyası ile boyanması ve bunun dışında başka bir boya aramamaları gerekir. Yüce Allah bu hususta Kur'an-ı Kerimde şöyle buyurmaktadır:

"Allah'ın verdiği renge uyun. Boyası Allah'ın boyasından daha güzel olan kim vardır?" (Bakara sûresi, âyet: 138.)

Biz bu hususta hiç kimse ile tartışmak veya onları kandırmak niyetinde değiliz. İsteyen bizim bu görüş ve inancımızı kabul eder, hak ve doğru yol üzerinde bulunur. Bu gerçeklerden yüz çevirmek isteyenler ise, bu hususta bizimle ayrılık içinde olabilirler. Başkalarının düşmanlıkları ve bizimle ayrılık içinde bulunmaları sadece, kendilerine zarar verecektir. Allah bizimle beraberdir. Yalnız Onun yardım ve desteğini diliyoruz... Bizim onlara karşı cevabımız, Kur'an-ı Kerimin şu âyeti olacaktır:

"Allah, işinde hâkim olandır. Fakat, insanların çoğu bunu bilmezler." (Yusuf sûresi. ayet: 21.)

KİM OLDUĞUMUZU BİLELİM

(Bu makale, merhum büyük şehid Seyyid Kutup tarafından 24.3.1953 tarihinde "Ed-Dava" adlı dergide yayınlanmıştır.) Bugün ülkemizde, gelecekte yapılacak bazı işler için çeşitli konularda kurulan bir çok komite vardır. Meselâ: Anayasa komitesi, millî eğitim komitesi, millî ekonomiyi geliştirme komitesi ve benzeri komiteler çalışmalarını yürütmektedirler. Acaba, kim olduğumuzu araştıran bir komite var mıdır? Kanaatımca; politik, ekonomik, sosyal ve eğitim alanlarında yapılacak araştırmalara başlamadan önce, kim olduğumuz

sorusuna cevap bulmak gerekir. Bu konularda yapılacak işler ve geleceğe dönük atılacak adımlar, böyle bir soruya verilen cevabın ışığında yapılmalıdır.

Acaba Biz Kimiz?

Biz, dünyanın yirmi üçüncü meridyen dairesinde bulunan bir topluluk muyuz? Yahut biz, Mısır toprakları üzerinde yaşayan ve Arap dünyası ile bağlantısı bulunan Mısırlı bir topluluk muyuz? Eğer böyle bir bağlantımız var ise, acaba bu bağlantı nedir?

Yoksa biz, Müslüman bir topluluk olup bütün İslâm dünyası ile bağlantısı bulunan bir millet miyiz? Şayet, böyle bir bağlantı var ise, acaba bu bağlantı nedir?

Bu sorularla birlikte devlet olarak coğrafi sınırlar yönünden de sorabileceğimiz sorular vardır. Bu konuda, şu sorulan sorabiliriz: Acaba biz, Kapitalist miyiz? Yahut biz, komünist miyiz? Yoksa biz, İslâm'ı düzen olarak seçen müslüman mıyız? Gerek politik ve gerekse sosyal olan bütün bu düzenlerin, kendilerine has temelleri, insana ve ahlâka bakış tarzları, mal ve servetin dağılımından dolayı şekilleri, eğitim ve kanun yolları vardır. Felsefî kaynakları da ayrı ayrıdır.

Bu genel harita ve plânlar çizilip bilinmeden, bir ülkenin kalkınması için atılacak adımlar atılamaz. Böyle bir ülkeyi, orada oturanların, kendilerine sonsuza dek vatan olarak seçmeleri de mümkün olmayacaktır. Bu ülkede yaşayanların, toplum olarak birbirlerini tanımaları da zorlaşacaktır. Bu sebeplerden dolayı önce, kim olduğumuzu bilmemiz zorunludur. Kim olduğumuzu bilmeden, hiç bir şey yapmamıza imkan yoktur...

Kendisine bir ev yapmak isteyen kişi, önce yapmak istediği evin plânını çizer ve daha sonra bu plâna göre evini yapar. Bir vatan, bir toplum ve bir gelecek isteyenler acaba, neden böyle bir plâna ihtiyaç duymazlar?

Eğer biz, geleceğe bağlı olarak yapacağımız bütün işleri böylece plânlamaz isek, hiç şüphesiz doğru ve düzgün bir sonucu elde edemeyiz. Geçmişimizi düşünüp, gelecekte yapacağımız işlerin bir plânını çizersek, bütün işlerimizde mutlaka başarıya ulaşırız. Yeni temeli atılacak her işin ve binanın plân ve programı bu şekilde önceden çizilir ve

ondan sonra da her şey bu plân ve programa uygun olarak yapılır.

Bu bir gerçektir. Burada, bundan başka bir gerçek daha vardır. Yakandaki sorulara cevap arayanların, göz önünde bulundurması gereken bu gerçek şudur: Bu ülkenin belli bir geçmişi, tarihi, inancı, felsefesi, hayat görüşü, düşünce yapısı, iklimi ve şahsiyeti vardır. Bu gerçekleri görmezlikten gelmek, tehlikenin en büyüğüdür. Bunların doğrultusunda hazırlanmayan bütün plân ve projeler ise, bu milletin geleceği için onarılması pek güç olan zararlar doğuracaktır. Yabancı felsefelerden doğan görüş, düşünce ve sosyal düzenler bu ülkenin tabii iklimine ve bu milletin ruhî yapısına aykırıdır. Bu gerçeklerin ışığında hazırlanmayan anayasalar, eğitim ve öğretim programları, ekonomik ve sosyal plânlar eksik olur ve arzulanan sonucu vermez. Bunlar denenmiş ve ispat edilmiş gerçeklerdir. Bu gerçeklerden yüz çevirenler ve sadece yabancıya duyulan hayranlık noktasına bakıp plân ve programlar hazırlamaya kalkışanlar, mutlaka zararlı çıkacaklardır. Bu milletin geçmişini, din ve inanç esaslarını, ruh ve şahsiyet yapısını göz önünde bulundurmamaları, bu millete, gelecekte en büyük kötülüğü yaptıklarını kendileri de anlayacaklardır.

Eğer söylediğimiz bu gerçekler dinlenmez ve bunlar kulak arkası yapılırsa, gelecekte önüne geçilmeyen büyük sosyal yaraların, çöküntü ve çatlakların meydana geldiğini, herkesçe açık olarak görünecektir. Çünkü, iki gücün arasında kalan bir millet, sosyal bunalımlar içinde ruhî ve kalbi sıkıntılar çekecektir. Kendi tabii yapısına aykırı olan Batının bütün adet ve gelenekleri, huzursuzluk kaynağı haline gelecektir...

Bunun sonunda, milletin bütünlüğü bozulacak, fertler arasında huzursuzluk baş gösterecek, yönetenler ile yönetilenler arasında nefret ve düşmanlık duyulacak ve böylece millet bölünüp parçalanacaktır.

Gerek anayasa, gerek eğitim ve öğretim ve gerekse millî ekonomiyi geliştirme komiteleri çalışmalarını sürdürürken, önce bu milletin fertlerini geçmişinden koparmayacak, inancına aykırı düşmeyecek bir biçimde plân hazırlamaları gerekir. Bu vatanın evlâtlarını birleştirecek, dimağlarına kin ve düşmanlık tohumlarını ekmeyecek, yüreklerinde Allah ve

millet sevgisinden başka hiç bir yalancı sevgiye yer vermeyecek programlar hazırlamak zorundadırlar... Çünkü, geleceğe dönük hazırlanan bu plân ve programlar, pek yakın bir zamanda devlet ve sosyal ilişkilerde etkisini gösterecektir. Bu komiteler, işaret ettiğimiz gerçekleri göz önünde bulundurmaz veya bunlara pek fazla önem vermez ise, yarının devlet yöneticilerinin kimin yararına çalışacağı kesin olarak bilinmektedir. Bu vatana ve millete hizmet etmek isteyenler, mutlaka onun ruhî yapısına ve inancına saygı duymak zorundadırlar.

Rengi bizim rengimize uymayan, tadı dimağımızı bozan her türlü yabancı maddelerden sakınmalıyız. Toplumumuzu, bu türlü tehlikeler karşısında korumalıyız. Milletimizin ruhî yapısına ve inancına uygun olanı seçmeliyiz. Bu, bizim hem dinî ve hem de millî bir görevimizdir. Şahsiyet, inanç, millî duygularımızı inkâr etmek ise, kendi varlığımızı inkâr etmek demektir.

Söylediğimiz bu gerçekler, açık ve kesindir. Başka hiç bir açıklamaya gerek yoktur. Boş ve yersiz tartışmalar, bu millete zarardan başka hiç bir yarar getirmemiştir.

CİHÂDDAN GERİ KALANLARA...

Yüce Allah bu hususta Kur'an-ı Kerimde şöyle buyurmaktadır: "Ey inananlar! Size ne oldu ki, "Allah yolunda savaşa çıkın" dendiği zaman yere çöküp kaldınız? Ahireti bırakıp dünya hayatına mı razı oldunuz? Oysa dünya hayatının geçimi, âhirete göre pek az bir şeydir." (Tevbe sûresi, âyet: 38)

Cihâd, namaz ve oruç ibadetleri gibi müslümanlara farzdır. Müslümanların düşmanlarının sayıları, kendi sayılarından kat kat fazla olsa bile yüce Allah'ın yardım ve desteği ile onlar, her zaman üstün gelip düşmanlarını yeneceklerdir.

Müslümanlardan bir kişi, düşmandan on kişiye bedeldir. Bazı durumlarda bu, daha da kat kat fazlalaşır.

Buna göre cihâdın müslümanlara farz kılınması, düşmanın sayı bakımından çokluğuna ve güç yönünden üstün olmasına

bakılmaz. Müslümanlar için emredilen husus, düşmanlarına karşı ellerindeki bütün imkânlarla hazırlık içinde olmalarıdır. Gerekli hazırlığı, yaptıktan sonra Allah'a güvenip sığınmaları, cihâd emrine tam olarak uymaları ve Allah'ın yardımını ile üstün geleceklerine inanmalarıdır. Sabır ve sebatla düşmanlarına karşı bütün güçleriyle direnmeye çalışmalarıdır. Gerisini yüce Allah'a bırakıp, sadece ondan zaferi beklemeleridir. Yüce i ' h onlara, maddi güçlerinin yanında manevi güç ve desteğini de ihsan buyuracaktır.

Cihâd emrinden geri kalanlara, oturup çökenlere ve düşmanlarından korkanlara yüce Allah Kur'an-ı Kerimde şöyle buyurmaktadır:

"Ey inananlar! Size ne oldu ki, "Allah yolunda savaşa çıkın" denildiği zaman yere çöküp kaldınız? Ahireti bırakıp dünya hayatınımı razı oldunuz? Oysa dünya hayatının geçimi, âhirete göre pek az bir şeydir. Eğer cihâd için çıkmazsanız, Allah size can yakıcı azaplarla azap eder ve yerinize başka bir millet getirir. Ona bir şey de (zarar yönünden) yapamazsınız. Allah'ın her şeye gücü yeter." (Tevbe sûresi, âyet: 38-39.)

Peygamber efendimiz (S.A.V.) Medine'de, Bizans ordusunun Şam'da toplandığı ve Hırakliyus'un Arap yarımadasından topladığı büyük bir ordu ile Medine üzerine yürümeye hazırlandığı haberi ulaştı. Bizans ordusuna Lalım, Cezzâm, Amile ve Gassân gibi Arap kabilelerinin de katıldığı, bir yıllık yiyecek temin ettikleri ve böylece büyük bir güç meydana getirdikleri duyulup yayıldı. Bu haberin duyulması üzerine münafıklar harekete geçtiler, dedi kodu yaptılar ve müslümanlar arasında fitne ve bozgunculuk çıkardılar. Şüphe ve tereddüt uyandıracak ve onları bu sefere çıkmaktan caydıracak olan asılsız haberler yaymaya başladılar.

Bu haberleri işitenler, bu büyük Bizans ordusuna karşı savaşmaktan çekindiler. Peygamber efendimiz (S.A.V.) çıkacağı bütün savaşlar için önce bu savaş haberini gizler ve öylece hazırlığını yapardı. Ancak, bu savaş için hiç bir haberi gizlememiş ve bunu açıkça bildirmişdir. Çünkü bu savaş, (Bu savaşa İslâm tarihimle Tebuk savaşı denir.) çok zor ve uzaktı. Mevsim yaz ve sıcaktı. Kum taneleri ateş kesilmişti. Gölgeleler, insanlara çok tatlı geliyordu. Hasat zamanı idi.

Meyveler dallarda ve ürünler toprakta bekliyordu. Bu yüzden

de insanlar, evde oturmayı tercih ediyorlardı. Münafıklar, düşmanın hazırladığı gücün üstünlüğünden, mevsimin sıcaklığından, bu yolculuğun zorluğundan söz ederek müsiümanları korkutmaya çalışıyorlardı. Bu yıkıcı ve korkutucu propagandalardan dolayı bazı müslümanlar, bu savaşa çıkmaktan geri kaldılar. Münafıkların yaptıkları propagandaların tesirinde kaldılar...

Bunun üzerine, cihâddan geri kalanları tehdit eden âyet-i celile indi. Yüce Allah'ın kendilerine bahsettiği nimet ve kuvveti hatırlattı. Eğer, bu savaşa çıkmaktan geri kalırlar ise, onların dünyada ve âhıratte azap ve alçalmanın beklediğini haber verdi. Peygamber (S.A.S.) e vaad edilen zaferin elde edilmesi için savaşa çıkılması gerektiğini ve savaşa çıkılmadığı takdirde bu vaad edilen savaşı elde edemeyeceklerini emir etti.

Evet, müslümanlarda ve bütün insanlarda tarih boyunca, cihâd ruhunu söndüren ve savaştan geri.kalmalarını sağlayan sebep mal ve can sevgisi, hayatı ve nefsi zevkleri, rahat ve huzuru cennete tercih etmeleri duygusudur. Et ve kandan oluşan maddi vücuduna tapmak, geçici ve sınırlı gayelere gözünü dikip sonsuz gayeleri unutmaktır.

Cihâd emrini dinlemeyen ve bunu hatırlamak istemeyenler, imanın aydınlattığı ruh ve kalpten yoksun, et ve kan yükünün verdiği ağırlık altında ezilen ve nefsi arzularına köle olan korkak kimselerdir. Allah yoluhda savaşmayı bırakanlar, basit ve alçaltıcı hayata ve maddi duruma razı olan köle ruhlu kimselerdir.

İmanı olan kişi, asla cihâddan kaçamaz. İmanında zafiyet ve şüphe bulunanlar ise, cihâddan kaçarlardı. Peygamber efendimiz (S.A.V.) bir hadislerinde şöyle buyurmuşlardır: "Allah yolunda savaşmadan ölen veya savaşmaya niyet etmeden ve nefsinin ona hazırlamadan ölen kimse, nifâkın (Nifak: içten inanılmadığı halde, dıştan inanılmış gibi görünme durumudur. Bu, bir hastalıktır, inancın kesin olmamasından doğar.) bir bölümü üzere ölmüş olur."

Ölümün, hayatın, ecelin, açlık ve tokluğun, darlık ve genişliğin yüce Allah'ın kudret elinde olduğuna inanan bir kişi, cihâda çıkmaktan korkar, evlerde oturanlarla birlikte otursa, bu kişinin kalbinde de mutlaka nifaktan bir iz vardır. Çünkü

dünya hayatı, âhiretin ebedi nimet be saadeti yanında yok denilecek, kadar azdır.

Yüce Allah cihâd emrinden kaçan ve oturmaya razı olanlara karşı Kur'an-ı Kerimde şöyle buyurmaktadır:

"Eğer savaş için çıkmazsanız, Allah size can yakıcı azapla azap eder ve yerinize başka bir millet getirir. O'na hiç bir şey de yapamazsınız. Allah'ın gücü her şeye yeter." (Tevbe sûresi, âyet: 39.)

Bu âyet, belli bir savaş (Tebuk savaşı) ve belli bir topluluk için inmiştir. Fakat, Allah'a inanan bütün insanlara hitap etmektedir. Allah yolunda savaşmaktan kaçınanlar için hem dünyada ve hem de âhirette azap vardır. Dünyada alçalma ve horlanma, ağır vergiler ve benzeri eziyet ve zararlarla karşılaşacaklardır. Âhirette ise, yüce Allah'ın şehit ve mücahit kulları için hazırladığı nimet ve cennetten mahrum kalacaklardır...

Savaştan kaçmakla kayıp edecekleri, savaşmakla kayıp edeceklerinden daha kat kat fazladır. Savaştan kaçıp sinmeleri sonucu elde edecekleri zarar, hiç bir maddi değerle giderilemeyecek kadar büyüktür. Tarih; dinlerini, vatan ve namuslarını savunmayanların nasıl acı çektiklerini ve düşmanlarının dipçiği altında nasıl ezildiklerini, maddi ve manevi her türlü kutsal değerlerini nasıl yitirdiklerini ibret dolu olaylarla anlatmakta ve bizi bu hususta uyarmaktadır. Kur'an-ı Kerim ise, cihâd emrini yerine getirmekten geri kalanlara şöyle seslenmektedir:

"İsteyen, istemeyen, hepiniz topluca savaşa çıkın. Allah yolunda mallarınızla, canlarınızla cihâd edin. Eğer bilerseniz bu, sizin için daha hayırlıdır. Ey Muhammed! Kolay bir kazanç, normal bir yolculuk olsaydı, hiç şüphesiz sana uyarlardı. Fakat, çıkılacak yolculuk, onlara zor ve uzak geldi. Bunlar, kendilerini helak ederek, "eğer buna gücümüz yetseydi, sizinle beraber bu yolculuğa çıkardık" diye Allah'a yemin edeceklerdir. Allah onların yalancı olduklarını elbette biliyor." (Tevbe sûresi, âyet: 41-42.)

Evet, bu ayetlerde açıkça anlaşılıyor ki, yalancılar ve münafıklar cihâd emrinden hoşlanmazlar. Zorluğa ve yokluğa dayanamazlar. Ancak, kolayca elde edilecek bir kazanç veya normal bir yolculuk olsaydı, hiç kimseye fırsat vermeden

hemen yola çıkarlardı. Onların gaye ve maksatları sadece, dünyanın geçici çıkarıdır. Allah yolunda, her türlü zorluk ve yokluğa ancak, kalbi imanla dolu olan kimseler katlanabilir. Cihâd emrine uymak veya uymamak böylece, iman derecesini belirtmek hususunda bir ölçü ve derece oluyor.

Dünyada, dıştan görünen rahat ve huzuru tercih edip, yükselme ve her türlü yüceliği bırakıp savaştan geri kalanların ve miskin miskin oturanların, her zaman ve her yerde nasıl rezil olduklarını hepimiz çok iyi bilmekteyiz. Bunlar, en değerli varlıklarını bile basit ve değersiz şeylere değiştiren beyinsiz kimselerdir.

Cihâd emrini yerine getirmekten geri kalanların bazıları da gösteriş için harcamalarda bulunurlar. Cihâd emri gelip çatınca da bundan geri kalırlar. Yüce Allah, sevgili peygamberine, bunların yalancı ve gösterişçi olduklarını ve bunların yaptıkları harcamaların yüce Allah katında kabul edilmeyeceğini bildirmiştir. Allah'a imanı ve güveni bulunmayan kimse, cihâddan hoşlanmaz ve cihad anı gelip çatınca da geri durur...

Cihâd emrini yerine getirmekten korkup kaçanlar, şeref, namus ve her türlü üstünlüğü elde etmeyi istemeyenler köleliğe, alçalmaya, dünya ve âhirette rezil olmaya razı olan kimselerdir. Bunlar, düşmanları tarafından horlanan ve dünyada her türlü haktan yoksun bırakılan tutsaklardır. Bu tutsaklığı, bizzat kendileri istediği için dünyada hiç kimse onlara acımaz ve yardım elini uzatmaz. Şerefle yaşamaya niyeti olmayan kimselere, yüce Allah da yardım etmez...

Bütün davalar; hiç bir şeyden korkmayan, uğrunda seve seve canını, malını ve her şeyini harcamaya, feda etmeye hazır olan inançlı, davasına bağlı, yolunda sabit, görüşünde kararlı, darlıkta ve zorlukta sabırlı ve fedakâr kişilere muhtaçtır.

Böyle fedakâr kişilere sahip olan bir dava, başarı ile hedefine erişebilir. Çünkü, davasını seven ve ona yürekten bağlı olan bir kişi, onun uğrunda her şeyini harcamaktan ve gerektiğinde canını feda etmekten asla geri durmaz. Bu uğurda kendisinden neler isteniyorsa, onu seve seve yerine getirir.

İslâmın ilk devirlerinde, bu söylediklerimizin hepsi meydana gelmiş ve İslâm davası bu gibi olaylarla karşılaşmıştır. Ancak, imanlı ve fedakâr müslümanların başarısı ile arzulanan

hedeflere ulaşmıştır. Müslümanların nefsinde, İslâmî şahsiyet her gün biraz daha gelişmiş ve olgunlaşmaya başlamıştır. Gerek müşriklerin baskıları, hile ve desiseleri ve gerekse müslüman topluluğunun arasında çıkan bozgunculuk olayları, onların uyanık ve dikkatli olmalarını sağlamış ve her türlü tecrübeye sahip kılmıştır... Bu devirde, meydana gelen bozgunculuk olayında, altın külçesinin eritilip özünün ortaya çıkarılması gibi, müslüman şahsiyetlerin ortaya çıkmasına ve münafıkların belirlenmesine sebep oldu.

Bu devirde, meydana gelen bu gibi olaylardan önce veya sonra mutlaka Kur'an-ı Kerimden bir ayet inmiş, bu olayı tasvir etmiş, gizli sebeplerini anlatmış, neticelerini bildirmiştir. Gerek bu olaylardan ve gerekse önceki milletlerin başına gelen benzeri olaylardan öğüt almamızı istemiş, kalplerimizi iman ve tecrübe aydınlığı ile doldurmuştur. Böylece, iman noktasında kalpler arasında gizlilik meydana getiren bütün duvarları kaldırmış ve İslâm gerçeğini ve ona yürekten sahip çıkanları apaçık olarak ortaya koymuştur.

Kur'an-ı Kerimin emir ve yasakları, hep böyle bir sınavın sonunda buyurulmuştur. İnsan oğlu zayıf yaratıldığından dolayı bazı gerçekleri kayrayamaz. Bunların, sosyal hayatta bir olayla pekiştirilmediği zaman, doğruluğunu ve gerçekliğini anlama yönünden insanoğlunun güçlük çekeceğinden, ilâhî kanunun bir gerçeği olarak böyle tecelli buyurulmuş ve kalplerinde bunun doğruluk ve gerçekliği yerleşmiş oldu. Her fitne ve bozgunculuk olayından sonra, mutlaka bir İslâmî hüküm konulmuş ve bunun doğruluğu böylece kesin olarak ispat edilmiştir...

Yüce Allah, insanları İslâm konusunda eğitime tabi tutarken, onları sadece kendi vicdan ve duyguları ile baş başa bırakmıştır. Hayatın gerçeklerinden onlara tecrübeler sunmuş ve İslâmî hükümlerin üstünlüğünü böylece kanıtlamıştır. Bu, insanı yoktan var kılan, ona her türlü duyguları bahşeden ve onu herkesten daha çok iyi bilen yüce yaratıcının insan eğitimi için buyurduğu önemli noktalardır.

Bu ilâhî hikmet üzerinde, derin derin düşünmemiz ve bu yüce metodu iyice inceleyip kavramaya çalışmamız gerekmektedir. Çünkü, bu ilâhî hikmet ve metotda hayatın bütün gerçekleri bulunmaktadır. Bunların aracılığı ile her şeyin iç yüzü,

kendiliğinden kolayca anlaşılmaktadır.

Allah Yolunda Cihâdın Hikmeti Ve Bu Hususta İzlenilen Eğitim Metodu :

İyi bil ki, yüce Allah her şeyin ecelini ve ömrünü sınırlı ve ölçülü kılmıştır. Meydana gelecek bütün olayları, sebep ve sonuçları ile birlikte daha önceden bilmekte ve ezelî takdirine bağlı olarak yaratmaktadır. Ölmek veya öldürmek de bu ilâhî takdire bağlıdır. Bu ilâhî takdirde yer ve zaman da tayin edilmiştir. Kaçmanın veya korkmanın ecele hiç bir faydası yoktur. Ölçülen ve takdir edilen ecel, ne bir saniye öne ve ne de bir saniye geriye alınamaz.

Dünya hayatı geçicidir. Geçimi ve zevkleri pek azdır. Ömür, son derece kısadır. Her şey rüzgâr hızı ile gelip geçmektedir. Allah'ın takdir ve ifadesinin dışında hiç bir kuvvet, insana ne zarar ve ne de yarar dokundurmaz. Yardım, zafer ve başarı sadece, O'nun kudret elindedir.

Evet, insanda beşerî bir zafiyet duygusu vardır. Bundan tam olarak kurtulmak veya bunu tam olarak yenmek hiç kimsenin elinde değildir. Esasen, beşeri duygularının sınırını bütün olarak aşmaları da kendilerinden istenmemektedir. Yüce Allah insanı, melek veya şeytan olarak yaratmamış ve kendisine bahş edilen bu beşeri duygularının sınırı içinde ölçülü olarak kalmasını istemiştir.

Normal olarak her insan, büyük tehlikeler karşısında korkar ve sarsılır. Bu, insanın elinde olmayan bir şeydir. Ancak, bu korkuyu yenmek insanın iradesi dahilindedir.

Yüce Allah'a inanan insanların iradesi, güçlü ve üstün olur. Korku ve ümitsizlik onları, asla alt edemez. Yüce Allah'ın yardımına olan güvenleri, hayatın bütün zorluk ve korkuları karşısında dimdik ayakta durmalarını sağlar. Onlar, topluca her zaman yüce Allah'ın ipine sanlırlar.

Beşerî duygunun yüreğimizi sardığını, içimize mal ve canımıza gelecek zarar ve tehlike korkusunun düştüğünü, her tarafımıza zorluk, yokluk ve baskı ağının örüldüğünü ve ileriye doğru bir tek adım bile atacak gücümüzün kalmadığını gördüğümüz an, sakın ümitsizliğe kapılmayalım. Cihâd emrini yerine getirmekten geri kalmayalım. Kendimize karşı güvenimiz kırılmasın. Savaşmam veya bu büyük işi

başaramam diye güvensizlik ve ümitsizlik bataklığına düşmeyelim. Böyle durumlarda, korku ve endişe duygularımızın üzerinde durup ısrar etmek asla doğru olmaz. Korku ve endişelerimizi dağıtacak tek çare, Allah'a güvenmek ve onun yardımına sığınmaktır. Yüce kudretinden insan oğluna uzanan ipe sarılmak, güven ve inanç içinde emir olunan yolda yürümektir.

Kur'an-ı Kerimin, öğüt olarak bizim için açıkladığı ve sahabelerin izlediği doğru ve güçlü yol budur. Peygamber (S.A.V.) in beraberinde bulunan müslümanlar, bu inanç üzerinde yaşadılar. Cihâd ve sebat hususunda onlar bizim için birer numunedir. Onlardan kimi, bu yolda seve seve canını feda etti ve kimi de sırasın: bekledi. Hiç kimse cihâd emrinden geri kalmadı. Kur'ân-ı Kerimde onlar hakkında şöyle buyurulmuştur:

"Müminlerden, Allah'a verdimi sözü yerine getiren kimseler vardır. Kimi, bu uğurda canını vermiş ve kimi de beklemektedir. Verdikleri sözü asla değiştirmemişlerdir." (Ahzâb sûresi, âyet: 23.)

Müminin bu beşerî zafiyetini yenmesi olayı, Kur'an-ı Kerimin şu âyeti ile açık ve kesin olarak gerçekleşmiştir:

"Şüphesiz Allah, kendi yolunda savaşıp öldüren ve öldürülen müminlerin mallarını ve canlarını - Tevrat, İncil ve Kur'an'da verilmiş bir hak söz olarak - cennete karşılık satın almıştır. Verdiği sözü Allah'tan daha çok tutan kim vardır? öyle ise, yaptığınız alış verişe sevinin. Bu şüphesiz büyük bir başarıdır." (Tevbe sûresi. âyet: 111.)

Bu, dünyada eşi bulunmayan müthiş bir alış verıştır. Bu ayet, müminlerin yüce Allah ile olan bağlantılarını kesin olarak bildirmektedir. Müminlerin, İslâm dininin temel esaslarını kabul etmekle, hayatlarını Allah'a sattıklarını ve onun karşılığında cenneti satın aldıklarını anlatmaktadır. Eğer, her kim bu alış verişte bulunur ve bunun gereklerini yerine getirirse, gerçek mümin olur. Böyle kimseler imanın en yüce olgunluk derecesine eren kimselerdir. Bu alış verişin gereğini yerine getirmeyen kimseler ise, imanlarını ispat etmeye muhtaçtırlar.

Bu alış veriş yüce Allah'ın, kendisine inanan kullarına ihsan buyurduğu bir nimettir. Yüce Allah'ın inanan kulları, sahip

oldukları mallarını ve canlarını onun emir buyurduğu yolda harcamakta, karşılığına cenneti satın almaktadır. Bu alış verişte satıcı durumunda olan mümin kişi, kendisine bildirilen yolda yürümek, sağa sola dönmeden istenilen hedeflere doğru yol almak ve buyurulan emirlere kayıtsız şartsız boyun eğmek zorundadır. Bu alış verişte yapılacak iş; teslim olmaktır. Kazanç; cennettir. Yol; cihâd, öldürme, öldürülmedir. Sonuç; zafer veya şehit olmaktır.

Ey Allah'ım, sadece senin yardımını diliyoruz! Senin vaadin haktır. Seninle yapılan sözleşmeye aykırı davrananların vay haline! Yeryüzünün doğusunda ve batısında "müslüman" olduklarını iddia eden yüzbinlerce kişi, cihâd ruhundan uzak olarak yaşamaktadır. Gerek kendi ülkelerinde ve gerekse bütün yeryüzünde putperestlik yaygınlaşırken, onlar oturup buna seyirci kalmaktadırlar. Yüce Allah'a verdikleri sözü, yerine getirmek hususunda geri kalmaktadırlar.

Bu sözleşme, her müminin boynunda asılıdır. İmanı olan her kişi, boynunda asılı duran bu sözleşmenin gereğini yerine getirmeye çalışacaktır.

Bu sözleri yazarken, bu sözleşmenin önem ve yüceliğine inandığımı belirtiyor ve ona yürekten inanıyorum. Allah yolunda cihâd, her müminin boyun borcudur. Peygamber (S.A.V.) in yüce Allah'tan getirdiği hak dinde, bu ilâhi emir farz olarak yazılıdır.

Cihâd emrini dinlemeyenler veya cihâd emrinden geri kalanlar, bu ilâhî sözleşmeyi boyunlarından çıkarıp atanlardır. Bunlar, Allah'ın dinine yardım etmeyen ve müslüman olmanın hakkını ödemeyen günahkâr kimselerdir. Onları koruyan, aziz kılan, iman ve İslâm şerefiyle şereflelendiren yüce Allah'a karşı nankörlük yapan asi kimselerdir. Kur'an-ı Kerimde bu hususta şöyle buyurulmuştur:

"Allah'a inanın ve peygamberinin yanında savaşın diye bir sûre inmiş olsa, onlardan savaşa gücü yetenler senden izin isterler ve (Bizi bırak oturanlarla beraber kalalım) derler. Onlar, geride kalan kadınlarla beraber bulunmaya razı oldular. Onların kalbi kapanmıştır. Bu yüzden de (cihâd emrinin gerçek hizmetini) anlayamazlar." (Tevbe sûresi, âyet: 86-87.)

Böyle kimseler, himmet ve gayreti bulunmayan, kadın ve çocuklarla birlikte evlerde oturmaya razı olan zavallı

kimselerdir. Fakat, Allah'a inandığını söyleyen ve İslâm'a yürekten bağlı olduğunu belirten kişilerin acaba, cihâd emrini yerine getirmekten geri kalmalarına ne gibi mazeretleri vardır?

Alçaltıcı huzura ve horlatıcı rahata razı olanların aklından zoru olsa gerek. İradesi başında olan bir kimse böyle bir duruma asla razı olmaz. Düşmanla birleşen veya onlarla birlikte çalışan hain kimseler ise, zaten cihâdın aleyhinde bulunacaklar ve evlerde oturanlarla birlikte oturacaklardır. Cihâd emrinde, iki sınıf insan, karşı karşıya bulunmaktadır: Münafıklarla müminler. Münafıklar savaştan hoşlanmazlar ve evde oturmayı isterler. Müminler ise, imanın verdiği kuvvet ve cesaret ile düşmanlarına karşı her zaman savaş için hazırdırlar. Onlar, daima cihâd emrini yerine getirmeye çalışırlar.

Cihâdı emreden bir sûre indiğinde münafıklar, hemen fitne ve bozgunculuk çıkarırlar. Cihâd emrinin aleyhinde propagandaya başlarlar. Allah'ın kendilerine bahsettiği maddi ve manevi gücü unuttur veya bunu görmezler, içlerine korku düşer ve düşmana boyun eğmeye razı olurlar. Evde, kadın ve çocuklarla birlikte oturup savaşa çıkmazlar. Bilmezler ki, rahat ve huzuru seçenler, alçaklığı kabul eden ve köleliğe razı olanlardır.

KURTULUŞUMUZ İÇİN TEK YOL VARDIR

Yüce Allah Kur'ân-ı Kerimde şöyle buyurmaktadır: "Müminler arasında öyle kimseler vardır ki, Allah'a verdikleri sözde sadık kalmaları uğrunda bazıları can verirler. Bazıları da can vermek için sıralarını beklemektedirler. Onları, hiç bir şey döndürememiş ve değiştirmemiştir." (Ahzâb sûresi, âyet: 23).

Biz tek yolu seçmek zorundayız. Devlet hayatımızda, bundan başka bir yol daha yoktur. İstedığımız bir kaç yolu seçmekte serbest olduğumuzu zannedenler; çağımızın mantığını, gerçeklerin dilini, eşyaların tabiatını anlamakta hataya düşen kimselerdir. Bunlar, basit düşünceli ve kısır görüşlü

kimselerdir. Olayların iç yüzünü araştırıp öğrenmezler. Evet, biz altında kitleleşeceğimiz bir sancak oluşturmak ve bu sancağın gölgesinde birleşen milletler topluluğuna katılmak zorundayız. Yalnız tek başına olarak, zamanı çoktan geçmiş, giden önceki yüzyılın geride bıraktığı eski kitlelerin yanında - bazı mahalli milliyetçiliğe, yahut sınırlı arap milliyetçiliğine çağırıda bulunan kimselerin anladığı gibi- böyle bir durumu seçmeye de serbest değiliz.

Mahallî milliyetçilik "Sevgisi" yahut soy ve ırk esasına dayanan milliyetçilik "Sevgisi" artık son bulmuştur. Çağımızın ruhundan, mantığından ve gereklerinden nasibini almamış bazı kimselerin zihinlerinde başka, bunların duracak bir yeri kalmamıştır.

Bugün dünya açık olarak iki kitleye ve bu iki kitle arasında sallanan, kendisine sağlam ve tabii temeller bulamayan yahut bu temelleri bulup tökezleyen, görmezlikten gelen veya görüp te ondan uzaklaşan bir üçüncü kitleye bölünmüştür. Açıklığa erişmiş olan bu iki kitle Doğu ve Batı kitlesidir.

Birincisi; ideal ve doktrinler temeline dayanır. İkincisi

de;.emperyalizmin temelinden başka bir temel tanımaz.

Fakat, her iki kitle de bizimle uğraşırlar. İyi bir av olan bizler için birbirleriyle kavga ederler. Kolayca boğdurulup sindirilmemiz için de, bağımsız bir kitle haline gelmememiz için ne gerekli ise onu yaparlar. Onlar sadece bizim, kedi gibi kabaran ve birbirleriyle boğuşan sönük milliyetçilik bayrağı altında küçük devletçikler durumunda olmamızı isterler.

Bizleri küçük Arap milliyetçiliğine çağırılar. Doğu yahut Batı kitleleri tarafından yutulmamızı kolaylaştırmak isteyen kimselerdir. Fakat biz millet olarak, bu konuda başka bir düşünceye sahibiz. Millet olarak kurban gibi yenilip yutulmak istemiyoruz. Bu yüzden de Batı veyahut Doğu sömürgecileri adına kiralınmışların, aldatılmışların bu sönük ve zayıf çağırılarını protesto ediyoruz.

Biz çeşitli yollardan birisini seçmekte serbest bırakıldığımızı, ancak bizim kaçınılmaz bir tek yolumuzun var olduğuna inanıyoruz. Bu bir tek yol ise, ne Doğu ve ne de Batı kitlelerine bağlanmayan bağımsız bir kitle oluşturmaktadır. Çünkü, Doğu ile Batı aleyhimizde güreşiyorlar. Bizleri teker teker yutmak istiyorlar. "önce parçala, sonra yut" prensibini uyguluyorlar...

Kim bizim, bu greşenlerden biri yanında yer almamızı açıkça söyleyebilir? Kim, sonunda aleyhimize dönüşecek olan bu boğuşmalardan birine destek olarak onlara zafer kazandırmak istediğini anlatabilir?

Şimdi, bu her iki kitleyi teker teker inceleyelim:

Acaba bizlerden herhangi biri, Mısır'da -yahut her hangi bir Arap ülkesinde- dipçığı altında esaret zincirine bizi vuran düşmanla birleşebilir? Acaba kim, müslümanları Libya'da, Tunus'ta, Morako'da, Cezair'de, Somali'de, Artiryo'da, Senegal'de, Filistin'de, Suriye'de. Lübnan'da, Irak'ta, Ürdün'de, Yemen'de, Hicaz'da, Malezya'da, Dokuz Manda'da istilâcı ağırlığı altında inleyen, ayakları dibinde ezen, sömürgecilik kamplarına doğru sürüklemeye cesaret edebilir?

Şüphesiz, bu toprakların hepsi İslâm topraklarıdır. Ve hepside aleyhimize kitleleşen, yardımlaşan, birbirleriyle dayanışma halinde olan ve hürriyeti için gayret gösteren bir milletin dirilmesi karşısında, o milleti susturmak için haince plânlar hazırlayan ve bu hususta birbirini destekleyen günahkâr Batı sömürgecileri adına ve hesabına sürdürölmektedir. Bu İslâm topraklarında, hürriyet uğrunda atılan her adım ve vurulmak üzere kaldırılan her tokadı durdurmak için İngiltere, Fransa, İtalya yahut Hollanda tek başına çalışmıyor. Amerikanın dolarıyla, tanklarıyla, uçaklarıyla, ikmaiyle, devlet nüfuzu ile yardımlaşıyorlar. Bu gerçeğı biz -Millet olarak - Amerikanın Doğuda bütün gücü ile bizi yanıltmak için uğraştığını biliyoruz. Sömürgeci pençesi ile bizi sın sıkı yakalamak için giriştiğı savaşı kazansın diye, yüzbinlerce gencimizi buna yakıt olarak takdim etmemiz için bu kitlenin tekerine bizi bağlamak isteyen bir kimse -kim olursa olsun - ortaya çıkmaya cesaret edebilir mi? Böyle bir işi yapmaya cesaret edenler - kim olursa olsun - artık emperyalizme daha fazla tahammülü kalmayan, fedakârlıkların ve tecrübelerin verdiği acı alevi ile olgunlaşan ve uyanıklığı sayesinde, sömürme usullerinin değışen isimlerine, şekillerine, müstemlekeçilerin başka adlarına ve yardımcılarına daha fazla aldanmayan bu müslüman milletlerden cezasını çekecektir. Bu hainlikleri kendileri için cezasız kalmayacaktır.

Hayır... kim olursa olsun bizi ne inandırma, ne para, ne de

kuvvet yoluyla Batı emperyalizminin tekerine; milletleri uyuşturmaya çalışan kiralınmış uşakların sayısı, ne kadar çoğalırsa çoğalsın bizi bağlamaya gücü yetmeyecektir. Çünkü, bu milletler çok uyanıktır. Onları uyur zannedenlerin vay haline!..

Doğu Kitlelerine Geline :

Ne şekilde olursa olsun sömürgecilerden kurtulmak için bazı aldatılmışlar, Doğu kitlelerine doğru yönelmişler ve böylece ülkelerini kurtarmaya çalışıyorlar. Fakat biz, geniş topraklarımız üzerinde -Müslüman veya Hıristiyan olarak- bu idareye bütün gücümüz ile karşıyız. Başka bir kurtuluş imkânımız varken, biz topraklarımızın kurtuluşunu, ruhlarımızın esir edilmesine karşı istemiyoruz, inançlarımızı böyle ucuz bir fiyata satmayı da .kabul etmiyoruz.

Bu topraklarda komünistlerin bize hükmetmesini, Rusların ve Bolşevik Çin'in Türkistanın doğusunda ve batısında oldukları gibi Müslüman ve Hıristiyanları doğramalarını isteyen, ne bir Müslüman ve ne de bir Hıristiyan vardır. Topraklarımızın üstünde komünizm sempatanları, ne kadar uğraşırlarsa uğraşınsınlar, ne kadar yardım görürlerse görsünler onlar azınlıktırlar. Ve onlar öylece azınlık olarak kalacaklardır. Çünkü; komünizmin yolu, biz Müslümanlar için geçerli olmayan bir yoldur.

Bizim ahlâkımız ve terbiyemiz onun gelişmesi için müsait değildir. Ona hiç bir ihtiyacımız yoktur. Bizim elimizde ondan daha ilerici, daha adaletli, insanlık şerefine karşı çok saygılı, insanlığın ihtiyacını bu çağda komünizmin dayandığı maddecilikten daha kolay karşılayıcı sosyal bir yolumuz vardır.

Bu yüzden bu ülkede komünizm taraftarları, azınlık olarak kalacaktır. Çünkü onlar, bu ülkede geçerli olmayan ve kendisine hiç bir ihtiyaç duyulmayan, bizce çok tuhaf olan bir düzene çağında bulunuyorlar. Bütün sosyal düzenler, kendilerine gerek duyulmayan bir bölgede yaşayamazlar... Buna ek olarak bir de bizler -Müslüman ve Hıristiyanlar- demir perde gerisinde inanç sahibi, din sahibi insanlar için hazırlanmış tecrit kamplarına, mezbahalara gitmek istemiyoruz. Biz yaşamayı istiyoruz. Çünkü bizim yaşamada

yapılacak işlerimiz, arkamızda yerine getirilecek insani görevlerimiz var. Evet biz, komünizmin mezbahalarında intihar etmeye arzulu değiliz!..

Bu durum karşısında kendimiz tek basma, bir kitle olmak zorundayız. Mahallî milliyetçilik yahut dar Arap milliyetçiliği sınırları içinde birbirimizden ayrı olarak yaşayamayız. Aynı zamanda bizi yemek, yutmak, üzerimizde çarpıştığı savaşı kazanmak için uğraşan iki kitleden birine iltihak etmemiz mümkün değildir.

Böylece, ortadan üçüncü yol kalkar ve önümüzde kaçınılmaz bir tek yol kalır. Arkamızda geçen yüzyılları hayallerinde yaşatan, onsekizinci ve ondokuzuncu yüzyılların sevdalarına kapılan cılız mahallî milliyetçiliğe veya dar Arap milliyetçiliğine çağırانları bırakmış oluruz. Üzülerek ifade edeyim ki, günümüzde böyle eski çılgınlıklara kapılanların sayıları az değildir.

Fakat, Doğu ve Batı her iki kitle de bu tabii tek bayrağın altında toplanmamızdan hoşlanmazlar. Onların kirli propaganda cihazları aramızda bulunduğu müddetçe, birliğimizi önlemeye çalışacaklardır. İşte, bunun için de biz bu birleşmeden kaçınıyor, geniş, İslâm topraklarında beşyüz milyon nüfusu altında toplayan bayrağın gölgesi dibinde bir araya gelmekten sakınıyoruz. "Asya - Afrika " birliği adı altında kurulan, üyelerin en büyüklerinden ikisi: Hindistan ve Pakistan'ın Keşmir için dönüştüğünü ve hiç bir sonuca varamadığı yapmacık birliğe doğru koşuyoruz.

Üyelerinden en büyük ikisi, birbirine düşman olan bir birlik nasıl kurulabilir? Bunu bir türlü anlıyamadım.

Kurulsa bile, gayri tabii bir birlik olmaz mı? Fakat, bize düşman olan diğer iki kitle, bir çok milletleri bağrına basan, onları bir inanç, bir tarih, bir coğrafya, bir ekonomi, bir menfaat altında toplayan ve bir birliği gerektiren her türlü sebep ve faktörler ortada varken, - tabii kitlemize doğru yönelmememiz için- bizi ona doğru ilerletiyorlar. Bu birliğin sağlanması için yardımcı oluyorlar. Bunu neden yapıyorlar? Çünkü, bizim kendi kitlemizin, tabii temellere dayanarak ortaya çıkması, Doğu ve Batı kitlelerini rahatsız eder. Ve bundan dolayı da bizi bu kitleden uzaklaştırmaya çalışıyorlar. Bu tabii kitlenin, İslâm ülkesinde kurulması için öne sürdükleri

iddialar ise, sadece bu ülkede müslüman olmayan azınlıkların varlığıdır.

Hayret... Sanki bu azınlıklar, hemen şu an yerden türemiştir. Oysa ondört çağ boyunca, kendilerinden daha iyi azınlık haklarını gözeten ve koruyan bir ülkenin, bundan önce yeryüzünde görülmediğini ve bu vatanın himayesinde bunların hiç yaşanılmadığı kanaati ortaya çıkıyor.

Onlar, yalan ve iftiraları ile sadece bu gün değil, bütün tarih boyunca, özellikle İslâm düzeninin hâkim olduğu zamanlarda, hiç tanınmayan dinî taassubu, vatanımızda fitne ve fesad olarak çıkarmak istiyorlar.

Yeryüzü; bütün insanlığı kapsayan bir adaleti, İslâm düzeninin hâkim olduğu bir devlet sisteminde, bunun tanındığı kadar başka hiç bir devlette tanınmamıştır.

Bunların bu iddiaları, tarihin mantığı karşısında ve çağımızın ihtiyaçlarını yerine getirmeyecek kadar boştur.

Evet, bizim için tek yol vardır. Bu yolda gitmek ve bu yolu tutmaktan başka çaremiz yoktur. (Bizim için tek yol, İslâmın sıratı müstakimi (doğru yolu)dur. Tarih göstermiştir ki, biz müslümanlar, bu yoldan ayrıldığımız zaman zillet ve perişanlık içinde kıvranmışız. Bu yolda dostdoğru yürüdüğümüz zamanda yücelmişiz. Bu, tarihi bir gerçektir. Hiç kimse bunu inkâr edemez. Peygamber Efendimiz (SAV.) meşhur veda hutbesinde şöyle buyurmuşlardır:

"Ey insanları Size iki şeyi emanet bırakıyorum. Eğer bu iki şeye sımsıkı sarılırsanız, yolunuzu hiç bir zaman şaşırırmazsınız. O iki say de Kur'an vs sünnettir."

Yüce Allah. Kur'an-ı Kerimde şöyle buyurmaktadır:

"Allah'ın rabıtası Kur'ân'a sımsıkı sarılınız; sakın ayrılmayınız. Allah'ın o. nimetlerini hatırlayın ki: hani vaktiyle birbirinizin düşmanları iken, kalplerinizi o kaynaştırdı, onun nimeti ile kardeş olmuştunuz; ateşten bir uçurum kenarında idiniz de sizi oraya düşmekten çekip kurtardı. Allah size, âyetlerini böylece beyân buyurur. Umulur ki hidayette kalırsınız.. (Al-i İmran sûresi, âyet: 103))

En iyisi, fazla vakit kaybetmeden bu doğru yola girmemizdir. Çağın mantığına, eşyanın tabiatına aykırı olan ve faydası olmayan denemelerle zamanımızı boşu boşuna kaybetmeyelim.

İSLAM DÜNYASINDA UYUYANLARA!.

Biz Mısır'da, ayılmayacak kadar gaflet uykusu ile meşgulüz. Bundan dolayı bir türlü kendimize gelemiyoruz. Yahudi'nin haçlı dünyası ile birlikte, aleyhimizde hazırladığı komploları düşünecek kadar vaktimiz yoktur. Biz, bakanlıklarda yeni değişiklikler yapmakla meşgulüz. Seçimlerin, listelerle mi, ölçülerle mi, yapılması lâzım geldiğini araştırmakla, müstesna haklar - dokunulmazlıklar- hikâyesini ve acaba bunların sahiplerine iade edilip edilmeyeceğini, kimlere bu hakkın fazlası ile tanınıp, kimlerin ellerinden alınacağını araştırmakla meşgulüz.

Bu işler - görüldüğü gibi - o kadar önem kazanmışlardır ki, bize başka konularda düşünmek için ne vakit bırakmış ne de güç... Biz bu işlerle meşgul olurken, İsrail gun be gün Mısır'ın nazlı Sina'sının sınırlarında yığınak yapmakta ve onu elimizden nasıl alacağını planlamaktadır. Fakat Mısır, onun bu plânı hakkında hiç bir şey bilmez, çünkü, Yahudi - İngiliz müşterek politikası onu. sömürge yılları boyunca, Mısır'dan ayırmıştır. Bu ayırma, maksatsız ve geçici bir şey değil, dünya yahudiliğinin ihtirasları ile bağdaşan uzun mesafeli bir politikaya uygun olarak yapılmıştır.

Sina yarım adası, Yahudilerin mukadder; değerlerinin toplandığı bir merkez durumundadır. Burada, Tur dağının sağ tarafında Hz. Musa, Yüce Allah'ın emri ile çağırılmıştı. Burada kendisine levhalar üzerinde yazılı "On Büyük Emir" indirilmişti. "Ahid kayası" da buradadır. Sina çölü, onların kayıp topraklarıdır. Bu bakımdan yahudilerin tarihî ihtirasları, bu çölde ve bu bölge etrafında toplanmıştır. Onlar, yeniden doğan çocuklarına, Sina'nın kendilerine vaad edilen yurdun kalbi olduğunu, Filistin'i, Ürdün'ün doğusunu, Suriye'nin, Irak'ın bir kısmını hatta Mezapotamya'yı bile içine alan kısmın sadece Sina'ya ek olduğunu ve asıl yurtlarının ufak bir bölümünü teşkil ettiğini öğretirler ve onları bu inançla yetiştirirler.

Bu anlayışın temel esasına göre onlar, yüzyıllardır çalışıyorlar. 1960 yılında İngiliz yahudilerinden bir heyet, Mısır'a gelerek

Sina ölünde, beş yıl araştırma yaptı. Yer altı sularını, ekime elverişli topraklarını, madenlerini ve tabii ideolojik zenginliklerinin genel durumunu, iklimini ve stratejik yollarını her yönden incelediler. En sonunda Sina'nın bir milyon nüfusu almaya ve geçindirmeye elverişli olduğunu ispat eden açık raporlarını, beraberlerinde götürdüler.

İngilizler, Sina'yı Mısır hükümetinin bütün nüfuzundan tecrit etmeye önem verdiler. Sina valisi İngiliz "Garphes", yarım adanın bekçisi idi. Yarım adadan Mısır'lı gözlerin dönmesine engel oluyor ve bu hususta bekçilik yapıyordu. Mısır'lılara bu araziden ümit olmadığını; ona önem vermenin faydasız olduğunu, yer altı sularının istikrarlı bir hayat için kifayet etmeyeceği düşüncesini telkin ediyordu. (Kıbrıs olayında bütün batı dünyası, Türkiye'ye karşı aynı tavrı takındılar. Doğuda bile Batı yanlısı bazı Arap ülkeleri, Türkiye'nin aleyhinde olarak batılıların yanında yer aldılar. Ancak, samimi ve gerçek dost olan İslâm ülkeleri Türk devletini ve Kıbrıs Federe Devletini maddi ve manevi bütün güçleri ile desteklediler. Batı ve Batı yanlısı bütün Arap ülkelerinin bütün tehdit ve düşmanlıklarına rağmen bunlar, (dost İslâm ülkeleri) halkı müslüman olan Türk devletinin yanında yer aldılar. Kıbrıs olayında da "Müslümanın gerçek dostunun, müslüman olduğu" bir daha ortaya çıkmış oldu. Müslümanlara dost olduğunu savunan Batı cephesinin dostluğu ise, sadece menfeate dayanır. Bu gerçeği çok iyi bilmek ve ona göre hareket etmek gerekir. İngilizler, Mısır'da İsrail devletinin bekçiliğini yapmış ve ona yardımcı olmuşlardır. İsrail devletinin kuruluşunda, İngilizlerin rolü ve yardımı büyüktür. Tarih boyunca İngilizler, daima İslâm düşmanlığını yapmışlardır.)

Bilindiği gibi İsraililer, 1948'de Mısır sınırlarına tecavüz ederek Sina ölüne ayak bastığında, hemen yere kapanıp toprağı öpmek, dua ve ibadet etmek ilk işleri oldu. Ondan sonra kutsal topraklarda, ilerlemek için adım atmaya başladılar.

Bu gün ise onlar, sınır boylarında güçlü savunmalar yapmakta, buralara fedai gençleri, aileleri ile birlikte yerleştirmekte, onlara toprak dağıtıp yerin altında - üstünde değil - mesken temin etmektedir. Bunların onarımı için gereken mali yardımı

da bol bol vermektedir.

Onların önlerinde, Mısır kesiminde binlerce kilometre kare toprak boş durmaktadır. Eğer onlar, bu topraklarda, istihkâmlarından çıkarak ilerlemek isterseler, serbestçe ilerleyeceklerdir. Çünkü, gerilerinde imkân vardır. Şayet biz, böyle bir şey yapmaya kalkarsak, - hatta kendimizi savunmak istesek bile- ordularımız gerilerinde binlerce susuz, cansız ve iskândan yoksun boş bir çölün önünde kalacaklardır.

Bütün bunlar neden? Çünkü, biz, ayılmayacak kadar derin gaflet uykusu ile meşgulüz. Bakanlıklarda değişiklikler yapmak, seçimlerin, listelerle mi, ölçülerle mi, tartılarla mı olması gerektiğini araştırmak, müstesna hakların - dokunulmazlıkların - kimlere verilip, kimlere verilmeyeceğini karara bağlamak gibi basit işlerle oyalanıyoruz.

Biz böylece, yahudinin yahut başka tehlikelerin meşgul etmeyeceği kadar büyük işlerle uğraşırız. Bakanlıkların hava tertibatlı salonları, lüks koltukları, geniş odaları yanında kuru Sina nedir ki!.. (Bu makale, 10 Eylül 1952 seçimleri dolayısı ile kaleme alınmıştır.)

Bu sırada bir bakarsınız ansızın, -bütün bu şartlar altında - Mısırdaki kaynağını ve çıkış sebebini Allah'tan, Hristiyan ve Yahudi âlimlerinden başka hiç kimsenin bilmediği bir doğum kontrolü çıkar... (Her ne sebep!e olursa olsun, rızık ve geçim korkusu ile çocukları öldürmek, İslamda Kesin olarak yasaklanmıştır. Doğum kontrolü, sadece çağımızda uygulanan veya ortaya çıkan bir yeni mesele değildir. Eski çağlarda da özellikle İslâm'dan önceki cahiliyet devrinde geçim korkusu ile çocuklarını çeşitli yollarla öldüren ve nesl'n çoğalmasını önlemeye çalışan kimseler vardı. Hz. İbrahim zamanında Nemrut ve Hz. Musa zamanında Firavun'un erkek çocukları öldürmeye kalkışmaları, doğum kontrolünün başka bir çeşididir. Bugün ise, bu daha modern usullerle yapılmakta ve yapılan bu canavarlığa da medeniyet adı verilmektedir.

Yüce Allah bu hususta Kur'an-ı Kerimde şöyle buyurmaktadır: "Doğrusu senin rabbin, dilediği kimselerin rızıklarını genişletir ve bunu bir ölçüye göre verir. O, kullarını görür ve yaptıkları işlerden de haberdardır. Sakın çocuklarınızı yoksulluk korkusu ile öldürmeyiniz. Biz, onlara da size de rızık veririz. Şüphesiz, onları öldürmek büyük günahdır." (El-İsra sûresi, âyet: 30-31).)

Bu doğum kontrolü neden? Çünkü Mısır, nüfus bakımından sıkıntı çekmekte, yerleşme bölgeleri daralmakta, gıda kaynakları nüfus artışına paralel olarak gelişmemekte ve ziraate elverişli topraklar sınırlı kalmaktadır. Güzel! Bir ülkenin gelir kaynakları, o ülkenin nüfusunu geçindirmekten aciz kalırsa, o ülkenin nüfus artışını durdurmak gerekir. Bu konuda bir dereceye kadar biz de sizinle beraberiz. Fakat, bu ülkenin elinde geride kalan topraklar ve yerleşme yerleri var ise, nüfusunun çoğalması ve bu topraklarını işlemesi gerekir. Böyle yapması kitleleşen düşmanları karşısında güçlü kalması için bir güven, devlet iktidarı bakımından da geniş bir imkândır. Çünkü, devletler arası bir değer ölçüsünün olmasını isteyen ülkeler, nüfusunu artırma gayretindedir. İşte, önümüzde Almanya, İtalya, Rusya, Japonya, hatta küçük İsrail bile ülkesinde boğucu bir buhran olduğu yaygarasına rağmen; nüfusunu kat kat artırmak gayretindedir. Bunların hepsi nüfus artırmak için çaba sarf etmektedir.

Acaba Mısır, neden doğum kontrolünü uygular? Mısır'da, bazı yetkililerin belirttiğine göre, bir mis!i nüfusu geçindirecek kaynaklar ve imkânlar var. Önünüzde Sina gibi büyük bir imkân daha vardır. Onu işleyecek, hayat verecek olursak, en azından bir milyon insanı geçindirecek güce sahiptir.

Öyle ise, durup dururken ilk olarak nüfus artışını durdurmayı neden düşünüyorsunuz?

Gene tekrar edelim ki, ileriye sürdüğünüz sebepler dolayısı ile geçim kaynakları tükenmiş olan bir ülkede nüfus artımının durdurulmasına bir itirazımız yoktur. Hatta bunun bir dereceye kadar samimi olduğuna inanıyoruz. Fakat, gelişme ve çoğalma yeterli olduğu ispat edilirse, o ülkede böyle bir tutum en büyük aptallık olur. Çünkü bunun manası, o ülkenin sadece nüfus bakımından değil, geçim kaynaklarının üretilmesi bakımından da duraklaması demektir. Nüfusun artışında doğacak baskı, gaflette olanları ve onları ülkenin gelir kaynaklarını işletilmesi gayretine düşürür. Nüfusun çoğalması, kalkınma ve ilerlemek için adeta tabii görevini yapmaktadır.

İyi bir şans eseri olacak ki, nüfus kontrolü yahut artışı meselesi, bütün derinlikleriyle araştırmayanların bu sathi

düşüncelerini görünce, kolay kolay boyun eğilmemektedir. Köyde nesil çokluğunu muhafaza etmek, ekonomik ve sosyal bir zaruret halindedir. Şehirlerin ise, bu konuda hiç bir iktidarı yoktur. Çünkü şehirler vatanın sadece küçük bir bölümünü teşkil etmektedirler. (Mısır'da, köyde yaşayan nüfus, şehirde yaşayan nüfusun üç mislidir. Mısır'ın ekonomisi tarıma dayandığı için gene köylü nüfusu çok büyük önem taşımaktadır. Şehir nüfusuna oranla büyük artış kazanmaktadır.)

Köyde çocuğu olmayanlar, çocuğu olanlardan çok daha aşağı ekonomik seviyede yaşarlar. Sonra her türlü düşmanlık ve saldırılara karşı çocuk sahibi olanlar daha güçlüdürler. İşte, bu sosyal ve ekonomik faktörler, sathi düşüncelerin, nasihatlerin, dinlenmesine imkân vermiyor. Şüphesiz bu faktörlerin etkisi, her yere eğitim rolü ile yayıldıkça, toprakta çalışmaktan başka bir güç elde etmedikçe ne değişir ne de azalır. Bunlar gerçekleştiği zaman ancak, millet sayı gücünden akıl gücünü elde ederek kendisini saran düşmanlıklarının yüzüne karşı durabilir.

İnsanın fitrî yaradılışı, bu konuda kendilerini "kültürlü" sananlardan daha hakim durumdadır. Bu beylerin olayları, gerçek bir şekilde araştırmaları, kendilerinin ağırlarına gidiyorsa, baksınlar da insanın fıtri yaradılışına ve öylece görevini yerine getirsınler. Bizi, yahudi ve haçlıların hile ve desiselerinden ve ortaya atılan yaldızlı sözlerinden kurtarsınlar.

Son olarak, İslâm dünyasında uyuyanlara, Siyonistlerin Sina üzerindeki emel ve ihtiraslarını anlamaları için haykırarak uyandırmaya dönelim. Çünkü, Mısır, şimdi gaflet uykusu ile çok meşguldür. Bakanlıklarda yenilikler yapmakla; seçimlerin listelerle mi, ölçülerle mi, tartılarla mı yapılması gerektiğini araştırmakta, müstesna ve müstesna olmayan hakları çekiştirmekle pek meşguldür. Yüce Allah, bir kişinin içerisinde iki kalp yaratmamıştır, önce önemli durumların öne alınması gerekir. "La havle velâ kuvvete illâ billâh" (Bütün güç ve kuvvet de Yüce Allah'tandır!..)

ACİZLİK VE ALÇALMA VERGİSİ

Ruhları yüce olmayan ve karakterleri zayıf bazı kimseler, şeref ve üstünlüğün çok kabarık ve tahammül edilmez bir vergisi olduğunu sanırlar. Bunlar, zillet ve alçaklığı seçerek, bu ağır yükten kaçmak isterler. Böylece, bunlar ucuz, boş, korkulu bir hayat sürmeye başlarlar. Kendi gölgelerinden ürker, seslerinin yankısından titrer, her bağırmanın kendilerine olduğunu zannederler. Hayatı en çok seven insanlar da onlardır. Kur'an-ı Kerimde, onlar hakkında şöyle buyrulmaktadır:

"And olsun ki; sen onları hayata, Allah'a eş koşanlardan daha düşkün olduklarını görürsün. Her biri ömrünün, bin yıl olmasını ister, oysa uzun ömürlü olması onu azaptan uzaklaştırmaz. Allah onların yaptıklarını görür." (Bakara sûresi, âyet: 96.) Fakat bu alçak adamlar, şerefli olma yükümlülüğünden çok daha ağır vergi öderler. Onlar, alçalmalarının topyekün vergisini şahsiyetlerinden, manevi değerlerinden, şereflerinden, iç huzurlarından ve çok kere bilmeden mal ve kanlarından öderler. Onlar sanırlar ki, harcadıkları şereflerinin karşılığında nüfuz kazanıyorlar; Oysa onlar, güçlülerin yakınlıklarını, acizlik vergisini alçalıp ödeyerek kazanıyorlar.

Fakat nice deneyler; Allah'ı bırakıp onun yerine, efendileri tarafından alçalmayı kabul edenlerin, basit birer çekirdek gibi parmaklar arasında öğütüldüğü açığa çıkmıştır. Bunlardan kaç erkekliğini satmamış, efendilerin ayakları altında yüzünü topraklara sürmemiş, eğilip iki büklüm olmamış, insanî hayatın her türlü gereğinden, beşeriyetin tanıdığı bu mukaddesatlardan insanların ve Allah'ın kendilerine donattığı emanetlerden feda etmemiştir ki...

Bütün bu çabalara rağmen gene de onlar, sonunda yine ucuzun ucuzu, kolayın kolayıdır. Hatta onlar birer alçak köpek gibi hizmet ettikleri, arkasından izini kokladıkları, onlar için kuyruk salladıkları, rızıklarını almak için pisliklerde yuvarlandıkları efendilerinin yanında bile değersizdirler. Oysa bunların pek çoğu, şerefli ve değerli olma imkânına sahipti. Bunlar Yüce Allah'ın emanetlerini elleri arasında koruyup, hakkı ve insanlık şerefini saklayabilirlerdi. Böylece, hiç bir kimse onlara kötülük yapamazdı. Hatta emaneti

korumamalarını, hakkın bekçisi olmamalarını, şerefli olarak yaşamalarını istemeyenler dahi, onlar için kötülük düşünemezlerdi. Fakat onlar, Yüce Allah tarafından kendilerine tevdi edilen emanete ihanet edince, şerefin yükümlülüğünü yerine getirmekten aciz kalınca, hakkın üstünlüğünden vaz geçince, kendilerine saygı duyanların bile gözünden düştüler. Bekçiliğini yapmakta oldukları haktan titreyenlerin önünde, alçaldılar. Onları satın almak isteyenlerin karşısında, oldukça ucuzladılar. O kadar ki, onları satın almak isteyenler bile vaz geçtiler. Sonra leşin koktuğu gibi kokmaya başladılar.

Ayaklar altında tekmelendiler. Hem de haktan nasipleri, şereften gelen heybetleri, emanete sadakatlerinden dolayı güvendikleri olduğu günler, kendilerini sayan ve gıpta edenlerin ayaklarıyla tekmelendiler ve ezildiler...

Hayatta, böyle zirveden düşüp alçalan adamlar pek çoktur. Onlara hiç kimse acımaz. Hiç kimse onlar için şefkat ve merhamet dileğinde bulunmaz. Onların cenazesinde kimseler yürümez. Hatta uğrunda, şerefin zirvesinden alçalmanın derinliğine düştükleri; hakkın üstünlüğünden ve şanından sapıklık uçurumuna daldıkları efendileri dahi cenazelerinin peşinde gitmezler!..

Öğütlerin, ibretlerin ve tecrübelerin çokluğuna rağmen her gün bir kurbanın, alçalma vergisini eksiksiz ödediğini, yüce Allah'a, bütün insanlara ihanet ettiğini, şerefini ve güvenini fedakârca harcadığını görüyoruz.

Bu kurbanlar, önce efendilerinin izinde, ihtiras ve arzularının arkasında, vaad ve serapları uğrunda köpekler gibi dil çıkararak, yalanıp soluyorlar. Sonra da uçuruma yuvarlanıp, alçaklığın derinliğine gömülüyorlar. İnsanların acıyan, efendilerin küçümseyen bakışları altında iki büklüm oluyorlar. Yaşadığım sınırlı hayatım boyunca gördüğüm ve görmekte olduğum yüzlerce büyük insan, bir ve her şeyden üstün olan yüce Allah'tan başkasına boyun eğiyor, itaat içerisinde yürüyor, alçalma vergisinin omuzlarını çökertmesine, belini iki büklüm yapmasına, kafalarını ezip, boyunlarını kırmasına müsaade ediyorlar. Yüklerini indirdikten, mallarını teslim ettikten, dünya ve âhiret iyiliklerinin her ikisinden de mahrum olduktan sonra, köpekler gibi kovalanıyorlar. Böylece, köleler

kafilesine iltihak ediyorlar. Bu kafilede hiç kimse, onların varlığından haberdar olmuyor. Cellatlar bile... (Bu makale, 15 Eylül 1952 yılında kaleme alınmıştır.)

Ben onların; hür olma imkânları varken, köleliği seçtiklerini, kuvvet ve üstünlük ellerindeyken, alçalmayı tercih ettiklerini gördüm... Ben onların, bir lira vermemek için şereften kaçarken, alçaldıklarını ve milyonlarca lira ödediklerini; mevki sahiplerine ve ileri gelenlere kendilerini sevdirmeye, saydırma imkânları varken, onların mevki ve şereflerini okşamak, dolayısı ile bu mevkiden ve nüfuztan yararlanmak uğrunda küçük, büyük her türlü hatayı işlediklerini gördüm. Hayır, gördüklerim sadece bunlar değildir. Belki ben, hürriyetleri için bir kere masraf etmekten kaçınan; fakat hürriyetin masrafı ile ölçülemeyecek, onun onda birine erişmeyecek kadar yüklü vergileri, köleliklerine ödemeye mecbur kalan nice milletlerin perişan hallerini müşahade ettim.

Eski çağlarda Yahudiler, peygamberlerine şöyle demişlerdi; "Ey Musa! O ülkede çok güçlü insanlar var. Onlar oralarda oldukları müddetçe, biz, oraya asla giremeyiz. Sen ve Allah'ın gidiniz, onlarla kendiniz savaşınız. Biz burada oturacağız." (Mâide sûresi, âyet: 24.)

Bu şereflerini elde etmek için masraftan ve zahmetten kaçınarak, bunun karşılığı olarak ta kırk yıl çölde kum altında aşınarak, gurbetin acı sefaletini çekerek, vatansızlık ve korkular içinde yaşayarak ödediler. Eğer bunlar, şerefleri uğrunda mertçe döğüşselerdi, ödeyecekleri masrafları, bunun onda biri kadar bile olmayacaktı.

Hürriyetin yükümlülüğünden kaçanlara; şeref ve üstünlüğün sonucundan korkanlara; yüzlerini başkalarının ayakları altında toprağa sürenlere, kutsal emanetlerine, manevî değerlerine, insaniyetlerine, milletlerin geçmişte yapmış oldukları büyük fedakârlıklara, insanlığın hürriyet ve kurtuluş için harcamış olduğu emeklere karşı ihanet edenlere sesleniyorum: Bu kimseler, dönüp tarihin ibret veren geçmişine ve içinde yaşadığımız yakın olaylara baksınlar. Ve her zaman tekerrür eden tarihi misâller üzerinde, derin derin düşünsünler..

Bu misâller; alçalma vergisinin, şerefliklikten çok daha pahalı, hürriyet yükümlülüğünden çok daha az olduğunu

göstermektedir. Ölmeye hazır olanlara hiç şüphesiz, hayat bahşedilir. Fakirlikten korkanlar, yeteri kadar nızıklandırılır. Saltanat ve nüfuzlardan çekinmeyenlerden, saltanat ve nüfuzlar çekinir. (Peygamber efendimiz (S.A.V.) bir hadislerimde şöyle buyurmuşlardır: "Her kim Allah'tan korkarsa, her şey ondan korkar. Her kim Allah'tan korkmazsa, her şey ona korku verlr.")

Bugün elimizde, vicdanlarını satan, kutsal emanetlerine ihanet eden, gerçeği örterek topraklarda sürünen, insanlar ve Allah tarafından lanetlenmiş olarak ölürken, arkalarından kimselerin ağlamadığı, üzülmediği rezil ve alçaklara ait pek çok örnekler vardır.

Yine bugün elimizde, -pek az olmasına rağmen - rezaleti ve alçalmayı kabul etmeyen ve ihanete razı olmayan, şereflerini ve mertliklerini fedakârca satmayan kimseler için örnekler vardır. Onlardan yaşayanlar, şeref ve namus içinde yaşamışlar; ölenler de şeref içinde ölmüşlerdir.

"Müminler arasında öyle kimseler vardır ki, Allah'a verdikleri sözde sadık kalmaları uğrunda bazıları can verdiler. Bazıları da vermek için beklemektedirler. Onları, hiç bir şey döndürememiş, değiştirememiştir." (Ahzâb sûresi, âyet: 23.)

GERÇEK KÖLELER!..

"Bu makalenin yayınlanması, Mısır'ın zulüm ve istibdat devrinde yasaklanmıştı. Şimdi bu, Mısır'ı zulüm ve istibdatdan temizleyen ve yücelten hür insanlara armağandır!"

Ekonomik ve sosyal yükümlülüklerin altında köle olmak zorunda kalıp da, efendilerinden eşya ve hayvan gibi muamele görenler, köle değildir. Gerçek anlamda köleler, ancak şunlardır: Ekonomik ve sosyal durumları, onları köleliğe zorlamadığı halde onlar, kendi istekleriyle köle olmaya koşarlar...

Bu anlamdaki köleler, saraylara ve çiftliklere sahiptir. Elleri yeteri kadar mal ve servet vardır. İş yapma ve kazanma imkânlarına da sahiptirler. Hiç kimse, onların malları ve canları üzerinde söz sahibi değildir. Buna rağmen onlar,

efendilerinin kapıları önünde kuyruğa geçerler. Hizmetkârlık ve kulluk için koşuşurlar... Kendi elleriyle başlarına boyunduruk zincirleri ve ayaklarına prangaları vururlar... Kulluk ve hizmetkârlık armasını, böbürlenerek ve büyüklük taslayarak taşımaktan çekinmezler...

Gerçek köleler: Efendilerin, aciz köleleri içerde ayağının topuğu ile nasıl tekmelediğini, hiç bir ihtar ve uyarmada bulunmadan, onları hizmetinde nasıl koşturduklarını, önünde eğilen başlarını tokatlayarak nasıl hakaretle kapı dışarı edilmeleri için emir verdiklerini gördükleri halde, kuyruğa girmede kovulan hizmetkarların yerine geçmek için kendilerini takdim edenler; efendileri onlara yaptığı hakaretle daha ileri gittikçe arı gibi etrafına üşüşenlerdir...

İşte, gerçek köleler kendi arzuları ile esareti kabul eden bu serseriler guruhudur. Gerçek köleler; hürriyetten köşe bucak kaçanlar, efendileri tarafından kovulduklarında, kendilerine bir başka efendi arayanlardır.

Çünkü, onların benliğinde yerleşmiş olan kölelik duygusu ve ihtiyacı, onları buna zorlamaktadır. Bu kölelik ve alçalma duygusu onlar için bir altıncı veya yedinci duyu olmuştur. Bu aşağılık komplekslerini, mutlaka tatmin etmeleri gerekir.

Eğer, onlardan birisi kölelik bağı altında olmazsa, onların kölelik duyguları benliklerinde susuzlukla kıvrılır, efendiler bulabilmek için eşikten çekilir, kapı önünde sürünürler.

Önünde secdeye kapanmak için, efendilerinin parmağından gelecek işareti beklemeye sabırları kalmaz.

Gerçek köleler: Hürriyetlerine kavuştuklarında ve hür bırakıldıklarında, hür ve serbest olanları değil, geride, ahırda bağlı kalan kölelere gıpta ederler, onları kıskanırlar. Çünkü, hürriyet bu adamları ürkütür, şeref bellerini büker, onlar için kuşandıkları hizmetkârlık kemeri öğünme işareti, giydikleri altın yaldızlı kapıcı elbisesi, âşık oldukları en parlak ve şık kıyafettir.

Gerçek Köleler: Boyunduruk zincirlerini kafalarında değil, benliklerinde duyanlardır. Bu boyunduruk zinciri, onların derilerini kamçılıyıp, kurtuluş için alevlendirmez. Fakat, bu boyunduruk zinciri, onların ruhlarını alçaltma kamçıları olur ve bu hususta ruhlarını alevlendirir ve harekete getirir. Onları yürekten sürükleyen, burunlarına takılı kölelik halkaları

değildir. Onlar, efendilerinin arkasında halkasız olarak sürüklenirler. Çünkü, onların kanlarında kölelik halkası daha önceden vardır.

Gerçek köleler: Kendilerini sadece, esaret zinciri arasında ve yuları ellerinde bulunduran kimselerin ahırlarında bulunurlar. Başı boş bırakılacak olursa, hayatın akısı içinde kaybolurlar. Sosyal hayatın kalabalığı içinde ve zorlukları arasında şaşırıp kalırlar. Bunlar, ışıkla karşılaşmaktan ürkerler; kendi arzuları ile ahırların kapılarını çalmaya başlarlar ve bekçilerine, kendilerine bu kapıları açmaları için yalvarırlar...

Bu gerçek köleler; - böyle basit ve alçak olmalarına rağmen-zâlim ve gaddardırlar. Hür olanlara karşı güçlü ve katı yürekli olup, onları yok etmek için arzu duyarlar. Onlara işkence yapmaktan ve yaptırmaktan hoşlanır; sadist cellâtlar gibi canavar duygularını onlarla tatmin ederler. Onlar, hür insanları, hürriyete iten etkenlerin ne olduğunu bilmezler. Hürriyet için uğraşmayı isyan; yükselme ve kurtuluş arzusunu baş kaldırma, izzet ve şeref isteğini cinayet sanırlar. Bu yüzden de esirler kafilesinde, kendileri gibi yürümeyen, gururlu ve hür kimselere, içlerindeki intikam duygularını zulüm yaparak açığa dökerler...

Onlar, efendilerinin rızalarını kazanmak için olduğu kadar, hür insanları yok etmek için vasıtaları keşfetmede de yarışıyorlar. Buna rağmen efendileri onlardan usanıyor, hizmetlerinden kovuyorlar. Çünkü, aynı oyunun tekrar tekrar oynanması, zevklerini okşamıyor ve onları bıktıyor. Bu yüzden de oyuncularını değiştirerek, kapıda gönüllü bekleyenlerden başkalarını getirip sahneye koyuyorlar.

Fakat, ne olursa olsun bütün bunlara rağmen gene de istikbâl hür olanlarındır... Evet istikbâl ne kölelerin, ne de onların ayakları altında yuvarlandıkları efendilerininindir. Evet istikbâl ancak, hür olanlarındır. Çünkü, insanlığın hürriyet için yaptığı mücadeleden hiç biri kaybolmamıştır. Artık, yıkılmış olan kölelik ahırları, tekrar yeniden inşa edilmeyecek, kırılmış olan esaret zincirlerinin halkaları yeniden dökülmeyecektir.

Evet, bu günlerde kölelerin sayısı çoğalmaktadır... Fakat, hür olanların sayı ve ölçüleri de kat kat artmakta, bütün milletler gün geçtikçe esaretlere karşı nefret ederek, hürriyet kervanına katılmaktadır. Hürriyet kervanına katılmak,

kölelerin ellerinde olan bir şeydir. Çünkü, bu gün artık, ne cellâtların pençeleri, dizginleri tutacak kuvvettedir ve ne de esaret boyunduruğu, kervanı götürecektir. Yalnız - dediğimiz gibi - köleler esaret zincirinin halkalarını burunlarına taktırmak için kölelik ahırlarının kapılarını, kendileri çalıp açmaya çalışıyorlar...

Fakat, bütün bu engellere rağmen hürriyet kervanı bütün hızı ile ilerliyor. Yolunda ilerlerken bu kervana binler, milyonlar iltihâk ediyor. Cellâtlar bu kervanın hızını durdurmak yahut köleleri üzerine saldırtarak dağıtmak için boşuna uğraşıyorlar. Kölelerin kırbaçları, hür olanların vücutlarını parçalasa dahi, onları, engelleri yıktıktan, dağları devirdikten sonra geri döndüremezler. Artık yolları üzerinde, basit dikenlerden başka bir şey kalmamıştır...

Bu kervanın arkasından, başka bir kervan daha takip edecektir. Geçmişin bütün tecrübeleri, esaretle hürriyet arasında meydana gelen savaşlarda, üstünlüğün ve zaferin daima hürriyetten yana olduğu ortaya çıkmıştır.

Hürriyetin yumruğu, zulüm karşısında kanayabilir. Fakat öldürücü darbeler, daima onundur. Yüce Allah'ın yeryüzündeki kanunu böyledir. Çünkü, hürriyet geleceğin zirvesinden en yüce ideal, esaret ise geçmişin karanlıklarına gömülmüş sapık bir dönüşür.

Esaret kafilesi, her zaman için hürriyet kervanının yolunu kesmeye çalışmışsa da, bütün kıtalara hâkim olduğu zamanlarda bile bir kaç hürriyet öncüsünün dahi önüne geçememiştir. Kaldı ki bugün, pek az olan sayısı ile bütün insanlığı içine alan hürriyet kervanının yolunu kesebilir mi? Bu kesin hüküm, ifade ettiği gerçeğin yanı sıra, bir başka gerçek daha vardır. O da:

Hürriyet kervanının gayesi uğrunda bir çok kurban vermesi, kervanın bazı kıyılarını esaret kafilesinin parçalaması, bazı hür kimselerin sırtları, kölelerin kırbaçlarına hedef olması gereğidir.

Hürriyetin hiç şüphesiz bir karşılığı vardır. Esaret, nasıl ki esaret olmak için kurbanlar vermiştir. Hürriyetin de, hürriyet olması için kurbanları olmasın mı?

Bu ve diğeri de birer gerçektir. Fakat sonuç bellidir, açıktır. Yol aydınlıktır. Tecrübeler çoktur. Bakalım, esaret kafilesinin

ve kuşandıkları yaldızlı kemerleriyle göğüslerindeki işlemeli elbiseleri ile süslenen kölelerine. Hürriyet kervanına ve beraberinde yürüyen fedakârlara, kahramanlık madalyasının süslediği alınlara, şerefın kabarttığı göğüslere bakalım. Dikenlerle dolu yoldan yürüyen şanlı kervanı takip ederek, kesin olduğuna inandığımız sonucu bekleyelim. Hiç şüphesiz, sonuç; sabır edenlerindir...